

SEVGİYE DÖNÜŞ

Marianne Williamson

AKAŞA®
BESTSELLER

**"KORKMAYIN, FAKAT BIRAKIN,
DÜNYANIZ MUCİZELERLE AYDINLANSIN."**

– *Mucizeler Kursu'*ndan

"Onun sevgi mesajı, bizi engelleyen korkulara karşı bir panzehir sunuyor."

– *New Age Journal*

"Marianne Williamson, bir konuşmacı olarak sergilediği gücü ve zekâyı yazılarında da sergiliyor. Hayatının çeşitli dönemleri hakkındaki dürüstçe açıklamaları, gelecekte uzun bir süre, okuyucularını harekete geçirmeye devam edecektir. *Sevgiye Dönüş* son derece etkileyici bir eser!"

– Louise Hay, *Tüm Hastalıkların Zihinsel Nedenleri*

adlı eserin yazarı.

"Marianne Williamson, *Mucizeler Kursu'*nun yetenekli bir yorumcusudur ve oradaki prensipleri sadelik ve berraklıkla açıklama becerisine sahiptir. Williamson, bu prensipler üzerine benzersiz bir ışık tutuyor ve sevgi ve bağışlamayı bize biraz daha yakınlaştırıyor."

– Gerald G. Jampolsky, M.D. *Sevgi Korkuyu Bırakmaktır*

adlı eserin yazarı.

"Dünya dengesini yitirmiş, fakat *Sevgiye Dönüş*'ün fazlasıyla sergilediği gibi, Marianne Williamson, Tanrı'nın dengeyi düzeltten altına eklenen bir külçedir."

– Hugh ve Gail Prather, *Çiftler İçin Bir Kitap ve Birbirleri İçin Notlar* adlı eserin yazarları.

"*Sevgiye Dönüş*'ü öneririm. O muhteşem bir kitap."

– *The Macon Beacon*

"Bu tekrar tekrar okunacak, paylaşılacak ve üzerinde düşünülecek bir kitap. *Sevgiye Dönüş* zevkle okunacak bir rehber, ve kalp merkezimizi açmamız için yapılan çağrılar arasında yer alan güçlü bir ses."

– *Connecting Link*

Bu kitaptaki, Mucizeler Kursu (A Course In Miracles) 'ndan yapılan alıntıların Türkçe çevirisi telif hakkının sahibi olan Foundation For Inner Peace'in resmi çevirisi değildir. Mucizeler Kursu'nun resmi Türkçe çevirisi gelecekte Foundation For Inner Peace tarafından yayınlanabilecek asıl metinde yer alacaktır.

Mucizeler Kursu'nun orijinal İngilizce baskısı Foundation For Inner Peace P. O. Box 1104, Glen Ellen, CA 95442, USA adresinden temin edilebilir.

SEVGİYE DÖNÜŞ

Marianne Williamson

Çeviren: Jale Gizer Gürsoy

AKAŞA

*Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla,
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti. tarafından satın alınmıştır.*

*A Return To Love / Copyright 1993 by Marianne Williamson
All chapter headings and sub-chapter headings are taken from A Course in
Miracles*

Portions reprinted by permission from A Course in Miracles.

Copyright 1975, Foundation for Inner Peace Inc.

Excerpts from Quantum Healing by Deepak Chopra Copyright 1989.

*The quotation from "The Song of Prayer" is used by permission of the copy-
right owner, The Foundation for Inner Peace.*

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.

Baskı: Özal Matbaası

Kapak Baskısı: Santra Ajans

Kapak Düzeni: Fare Tanıtım

AKAŞA YAYIN VE DAĞITIM LTD. ŞTİ.

İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Apt. No: 6/4

Beyoğlu - İstanbul - TÜRKİYE

Tel: (0212) 249 20 15 - 251 91 46

İstanbul, 1996

***Semavi Babam için
ve
Texas'taki babam için***

İÇİNDEKİLER

Teşekkür / 9

Önsöz / 10

Giriş / 16

Bölüm I: Prensipler

1. Cehennem / 21

2. Tanrı / 31

3. Siz / 41

4. Teslimiyet / 59

5. Mucizeler / 71

Bölüm II: Uygulama

6. İlişkiler / 93

7. İş / 167

8. Beden / 207

9. Cennet / 245

TEŞEKKÜR

Bu kitabın yazılması uzun bir zaman aldı ve onun tamamlanmasında bana birçok kişi yardım etti.

Yazın temsilcim Al Lowman, hem kitap hem de benim için bir melek oldu. Kitaba onun sayesinde başladım ve onun sayesinde bitirdim. Andrea Cagan da bu kitabın tamamlanmasına yardımcı olmak için çok şey yaptı. O, editörlüğü bir sanat biçimi haline getirmiştir. Katkılarından ötürü teşekkürü hak etmiş olan daha pek çok kişi var. Connie Church, Jeff Hammond ve Freddie Weber yazı konusunda büyük yardımlarda bulundular. Carol Cohen'e ve Harper-Collins'deki bütün diğer dostlara, çok zaman önce benden vazgeçmedikleri için teşekkür ederim. Dostlarım Rich Cooper, Minda Burr, Carrie Williams, Norma Ferarra, Valerie Lippencott, David Kessler ve Dan Stone'a duyduğum minnettarlık derin ve kalıcıdır. Keza, Howard Rochestie, Steve Sager, Victoria Pearman, Ana Coto, Tara Shannon ve Bruce Bierman'a da çok teşekkür ederim.

Son sekiz yıldır derslerime ve gruplarıma katılmış olan herkese teşekkürler.

Anne ve babama, bana vermiş oldukları her şey için, ve kızıma, hayatıma sözlerle tanımlanamayacak bir tatlılık kattığı için çok teşekkür ediyorum.

ÖNSÖZ

Ben, alışlagelmişin dışında bir babanın sihirli havasıyla renklenmiş orta-sınıf bir Yahudi ailesi içinde doğdum. 1965' de ben on üç yaşındayken, babam savaşın ne olduğunu göstermek için beni Saygon'a götürdü. Vietnam Savaşı hızlanmaya başlıyordu ve babam ilk önce kurşun deliklerini görmemi istemişti. Askeri-endüstriyel kompleksin beynimi yıkamasını ve savaşın pekâlâ yerinde bir şey olduğuna beni ikna etmesini istemiyordu.

Büyük babam çok dindardı ve bazı Cumartesi sabahları onunla sinagoga giderdim. Ayin sırasında "kutsal sandık" açıldığında, o secde eder ve ağlamaya başlardı. Ben de ağlardım ama, tomurcuklanmakta olan bir dinsel coşkudan mı, yoksa sırf o ağladığı için mi ağladığımı bilmiyorum.

Lisede ilk felsefe derslerimi aldım ve Tanrı'nın benim ihtiyaç duymadığım bir koltuk değneği olduğuna karar verdim. Çocukların açlıktan ölmelerine, insanların kansere yakalanmalarına veya Soykırım'a izin veren ne tür bir Tanrı olmalı diye tartışıyordum. Bir çocuğun masum inancı, bir lise ikinci sınıf öğrencisinin sahte entelektüalizmine toslamıştı. Tanrı'ya "Dear John" türünden bir mektup yazdım. Mektubu yazarken moralim bozuldu ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyordum, çünkü şimdi artık Tanrı'ya inanamayacak kadar iyi-okumuş ve bilgilenmiş bulunuyordum.

Üniversite yıllarımda hocalarımdan öğrendiklerimin çoğu kesinlikle öğretim programı dışında olan şeylerdi. Okulu terk ederek sebze yetiştirmeye başladım, fakat onlardan her-

hangi birinin büyüdüğünü hatırlamıyorum. O yıllara ait hatırlayamadığım pek çok şey var. O devredeki -altmışların sonu ve yetmişlerin başları- pek çokları gibi ben de hayli çılgındım. Geleneksel ölçülerin "Hayır" işareti koyduğu her kapı, tatmam gereken bir şehvetli zevkin anahtarını taşıyordu sanki. Her ne ki aşırılık ve taşkınlık olarak görünüyorsa, ben onu yapmak istiyordum. Ve genellikle yaptım da.

Annem ve babam bir şeyler yapmam için sürekli yalvar-salar da, ben hayatımla ilgili ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Bir ilişkiden bir ilişkiye, bir işten bir işe, bir kentten bir kente gezerek, hayatımın sonunda anlam bulacağı bir tür kimlik duygusu ya da amaç aramaya çalıştım. Yetenek sahibi olduğumu biliyordum, fakat hangi konuda; bilmiyordum. Zeki olduğumu biliyordum, fakat onu kendi koşullarıma uygulayamayacak kadar çılgınca bir arayış ve huzursuzluk içindeydim. Birkaç kez terapiye başvurdum, fakat bu nadi-ren etkili oldu. Yiyip içmeye, uyuşturuculara, insanlara ya da dikkatimi kendimden ayıracak başka herhangi bir şeye sarılarak, kendi nevrotik kalıplarım içine gitgide daha çok gömüldüm. Her zaman hayatımda bir şeylerin olması için uğraşıyordum, fakat olmayan şeylerin çevresinde yarattığım tüm dramların dışında pek bir şey gerçekleşmedi.

Bu yıllarda, midemin tam ortasında koca bir kaya gibi oturan bir kendinden-nefret duygusu vardı ve o benim geçirdiğim her aşamayla daha da kötü bir hal alıyordu. Acılarım derinleşirken, felsefeye olan ilgim de derinleşti: Doğu, Batı, akademik, ezoterik, Kierkegaard, I-Ching, varoluşçuluk, Tanrı'nın kökten ölümü, Hristiyan teolojisi, Budizm ve daha-sı. Her şeyde gizemli bir kozmik düzen bulunduğunu daima hissediyordum, fakat onu kendi hayatıma nasıl uygulayacağımı bir türlü kestiremiyordum.

Bir gün erkek kardeşimle öylece oturmuş marijuana içiyorduk ve o bana herkesin beni acayip bulduğunu söyledi. "Sanki bir tür virüs taşıyormuşsun gibi," dedi. O anda bedenimin dışına fırlıyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Kendimi bir yabancı gibi hissettim. Hayatın sanki özel bir

klüp olduğu ve benden başka herkesin oraya girmek için gerekli parolayı almış olduğu gibi bir duyguya sık sık kapılmışımdır. İşte bu da öyle anlardan biriydi. Başkalarının benim bilmediğim bir sırrı bildiklerini hissediyor, fakat onlara sormak istemiyordum, çünkü benim bunu bilmediğimi bilmelerini istemiyordum.

Yirmili yaşlarımın ortalarına doğru halim berbattı.

Başka insanların da tıpkı benim gibi için için ölmekte olduklarına, ama onların bu konuda konuşamadıklarına ya da konuşmak istemediklerine inanıyordum. Durmadan şunu düşünüyordum: Kimsenin üzerinde tartışmadığı çok önemli bir şey vardı. O önemli şeyi ifade edebilecek sözcüklere ben de sahip değildim, ama o şeyin dünyayı temelli olarak terk ettiğinden emindim. Nasıl olurdu da herkes, "onu dünyada var saymak" gibi bir budalaca oyunu oynamanın -ki onun nasıl oynandığını bilmemek beni gerçekten utandırıyordu- burada bulunuşumuz için yeterli olduğunu düşünebilirdi?

1977'de bir gün, New York City'de bir kafedeki masalardan birinin üstünde bırakılmış, kapağı sarı yaldız harflerle yazılı bir dizi mavi kitap gördüm. Giriş bölümünü açtım. Şöyle diyordu:

"Bu, Mucizeler Kursu'dur. Bu gerekli bir kurstur. Sadece, bunu ne zaman alacağınız sizin isteğinize bağlıdır. Özgür irade demek, öğretim programını sizin oluşturabileceğiniz anlamına gelmez. O sadece, verilen zaman içinde sizin almak istediğinizi seçebileceğiniz anlamına gelir. Kurs'un amacı sevginin anlamını öğretmek değildir; çünkü o öğretilen olacak olandan ötedir. Bununla birlikte, bu kursun hedeflediği şey, sizin doğal mirasınız olan sevginin mevcudiyetinin farkına varmanızı engelleyen şeyleri ortadan kaldırmaktır."

Bu ifadenin kibirli değilse bile, oldukça merak uyandırıcı görüldüğünü hatırlıyorum. Bu arada, okudukça, kitaplarda baştan sona Hristiyan terminolojisinin hâkim olduğunu

fark ettim. Bu beni tedirgin etti. Okulda Hristiyan teolojisini okumuş olmakla birlikte, onu belli bir entelektüel mesafede tutmuştum. Şimdi ise daha kişisel anlam taşıyan bir bağlantıya girmekte olduğumu fark etmekteydim. Kitapları masanın üstüne geri bıraktım.

Onları tekrar ele almam için bir yıl geçmesi gerekti - mutsuz geçen bir yıl daha. Artık hazırdım. Bu kez öylesine çöküntü halindeydim ki kitapların diline bile dikkat etmedim. Bu defa Kurs'un bana öğreteceği çok önemli bir şey olduğunu derhal fark ettim. O geleneksel Hristiyan terimleri kullanıyordu, fakat kesinlikle geleneksel ve dinsel olmayan bir biçimde. Oradaki sesin otoritesi karşısında, çoğu insanın olduğu gibi adeta çarpıldım. Kitap, yanıtı bulunamaz olduğuna inanmaya başladığım soruları yanıtladı. Tanrı hakkında parlak psikolojik terimlerle konuşuyordu, zekâma -asla hakaret etmeksizin- meydan okuyordu. Bu belki biraz basmakalıp bir söz olacak ama, kendimi yuvaya dönmüşüm gibi hissettim.

Kurs'un temel bir mesajı var görünüyordu: gevşeyin, rahatlayın. Bunu duymak benim aklımı karıştırmıştı, çünkü benim için gevşeyip rahatlama daima vazgeçip bırakmayı çağırıyordu. Ben, bana nasıl savaşacağımı izah edecek ya da benim adıma savaşacak birini bekliyordum hep, ve şimdi bu kitap bana savaş tamamen bırakmamı öneriyordu. Şaşırmıştım, fakat öylesine ferahlamıştım da. Dünyevi savaş için uygun olmadığımdan uzun bir zamandan beri kuşkulanıyordum zaten.

Bu benim için kitaplar arasında herhangi bir başka kitap değildi. Bu benim kişisel öğretmenimdi, cehennemden çıkış yolumdu. Kurs'u okumaya ve Alıştırma Kitabı'ndaki alıştırmaları yapmaya başladığım andan itibaren, bunların bende olumlu bir değişim meydana getirdiğini derhal hissettim. Kendimi mutlu hissediyordum. Sakinleşmeye başladığımı hissediyordum. Kendimi anlamaya, ve ilişkilerimin neden hep öylesine acı verici olduğu, neden dolayı bir yerde, bir şeyde karar kılamaz olduğum, neden bedenimden nefret etti-

ğim hakkında bir ipucu bulmaya başladım. En önemlisi de, değişebileceğimi hissetmeye başladım. Kurs'u incelemek, bu konuda çalışmak içimde muazzam ölçüde umut verici enerjiyi serbest hale geçirdi, ki bu her geçen gün daha da karar-makta ve kendini-yıkıcı hale gelmekte olan bir enerjidi.

Üç kitapta toplanmış bir kendi-kendine-öğrenilen ruhsal psikoterapi programı olan Kurs, Tanrı'yı tekeline alma iddiasında değil. O evrensel ruhsal konuların bir bildirimidir. Farklı tarzlarda anlatılsa da sadece bir tek gerçek vardır ve Kurs bu gerçeğe götüren yollardan yalnızca bir tanesidir. Eğer bu sizin yolunuz ise bunu zaten bilirsiniz. Benim için Kurs, entelektüel, duygusal ve psikolojik bakımdan bir yar-ma-hareketi, bir çıkış ve kurtuluş deneyimi oldu. O beni müthiş bir duygusal acıdan kurtardı.

Ben, okuduğum o "sevginin varlığının farkındalığını" yaşamak istiyordum, ve o anı izleyen beş yıl boyunca Kurs'u tutkuyla okuyup inceledim. O zamanlar, annemin dediği gibi, onu "bir menü gibi okuyordum." 1983'de Los Angeles'da, Kurs'tan anladıklarımı bir grup insanla paylaşmaya başladım. Grup büyümeye başladı. O zamandan beri benim ders gruplarım burada ve denizaşırı yerlerde dikkate değer biçimde büyüdü. Bu bilgilerin dünyanın her tarafındaki insanları ne denli yakından ilgilendirdiğini görme fırsatına sahip oldum.

Sevgiye Dönüş kitabı, benim *Mucizeler Kursu*'ndan* öğrenmiş olduklarıma dayanmaktadır. O, Kurs'un bazı temel prensiplerinden benim anladıklarım ve onlarla bizim günlük yaşamlarımızı etkileyen çeşitli meseleler arasında kurduğum bağlantı hakkındadır.

Sevgiye Dönüş, sevginin bir zayıflık değil de bir kuvvet olarak, karşımıza dikilen sorunlara bir gündelik yanıt olarak uygulanması hakkındadır. Sevgi nasıl pratik bir çözüm olabilir? Bu kitap, sevginin her yara üstüne mucizevi bir merhem gibi uygulanması konusunda bir rehber olmak üzere yazılmıştır. Psişik acılarınız ister ilişkiler alanında, ister sağlık, meslek ya da başka herhangi bir alanda olsun, sevgi orada

etkin bir güç, bir şifa ve Yanıt'tır.

Amerikalılar felsefe konusunda öyle pek büyük değildirler. Bununla birlikte, bizler bir kez nedeni anladıktan sonra, eylem konusunda çok büyüğüz. Dünyanın şifaya kavuşturulmasında sevginin niçin öylesine gerekli bir unsur olduğunu daha derin bir biçimde anlamaya başladığımız andan itibaren, hayatımızı içsel ve dışsal olarak nasıl yaşayacağımız konusunda bir değişim-dönüşüm gerçekleşecektir.

Bu kitabın hepinize yardımcı olmasını diliyorum. Onu açık bir gönülle yazdım; umarım siz de açık bir zihinle okursunuz.

– Marianne Williamson
Los Angeles, California

* *Mucizeler Kursu*, iki Amerikalı profesör tarafından 70'li yıllarda, yedi yıllık bir çalışma sonucunda Mesih Bilinci'nden alınan ve bugüne dek binlerce insanın yaşamında olağanüstü bir değişim-dönüşüm yaratmış bir spiritüel öğretilerdir. Bu kapsamlı kitap, toplam 1250 sayfadan ve asıl metnin yanı sıra, Öğrencilerin Alistırma Kitabı ve Öğretmenlerin El kitabı'ndan oluşmaktadır. Merak eden okurlarımıza, Sevgiye Dönüş kitabının *Mucizeler Kursu*'nun özünü çok yetkin bir biçimde yansıttığını söyleyebiliriz. (Akaşa Yayınları)

GİRİŞ

Doğduğumuzda mükemmel biçimde programlanmış bulunuyorduk. Sevgi üzerinde odaklanmak için doğal bir eğilime sahiptik. İmgelemelerimiz yaratıcı ve gümrahtı ve onları nasıl kullanacağımızı biliyorduk. Bugün bağlantıda olduğumuz dünyadan çok daha zengin bir dünya ile bağlantıdaydık, sihir ve mucize duygusuyla dolu bir dünya ile.

Peki, sonra ne oldu? Neden belli bir yaşa erişip çevremize baktığımızda büyü kaybolmuştu?

Çünkü bize bir başka şeye odaklanmamız öğretilmişti. Bize, doğal olmayan bir biçimde düşünmemiz öğretilmişti. Bize çok kötü bir felsefe, dünyaya gerçek kimliğimizle ters düşen bir bakış tarzı öğretilmişti.

Bize rekabet, mücadele, hastalık, kısıtlı kaynaklar, sınırlılık, suç, kötülük, ölüm, kıtlık ve kayıp gibi düşünceler düşünmemiz öğretilmişti. Biz bu şeyleri düşünmeye ve böylece bunları bilmeye başladık. Bize derecelerin, ünvanların, yeterince iyi olmanın, paranın ve işleri doğru şekilde yapmanın sevgiden daha önemli olduğu öğretildi. Bize, diğer insanlardan ayrı olduğumuz, ilerlemek için rekabet etmemiz gerektiği, olduğumuz halimizle yeterince iyi olmadığımız öğretildi. Bize, dünyayı başkaları nasıl göregelmişlerse öyle görmemiz öğretildi. Hani, sanki buraya gelir gelmez bir uyku hapi yutturulmuş gibiyiz. Sahile vurduğumuz andan itibaren, sevgi temeline dayanmayan bir dünyayı düşünmemiz sürekli şekilde kulaklarımıza doldurulmaya başlandı.

Sevgi doğuştan bizde olandır. Korkuyu ise burada öğ-

rendik. Ruhsal yolculuk aslında korkunun terk edilmesi -ya da yeniden unutulması- ve sevginin yeniden gönlümüze kabul edilmesidir. Sevgi esas var olan olgudur. O bizim nihai gerçeğimizdir ve yeryüzündeki amacımızdır. Onun bilinçle farkında olmak, kendimizde ve başkalarında sevgiyi deneyimlemek hayatın anlamıdır.

Anlam eşyada (şeylerde) değildir. Anlam bizim içimizde yatar. Kendisi sevgi olmayan şeylere -paraya, arabaya, eve, itibara- değer verdiğimiz zaman, karşılığında bize sevgi vermeyecek olan şeyleri seviyoruz. Anlamsız olanda anlam arıyoruz. Para kendi başına hiçbir anlam taşımaz. Maddi şeyler kendi başlarına hiçbir anlam taşımazlar. Bu onlar kötü demek değildir. Sadece, onlar hiçbir şeydir.

Biz buraya sevgiyi genişletip yaygınlaştırmak üzere Tanrı ile birlikte-yaratmak için geldik. Zihnimizde bundan başka bir amaçla geçirilen hayat anlamsızdır, doğamıza aykırıdır ve son derece acı vericidir. Bu sanki karanlık bir evrende, eşyanın insanlardan daha çok sevildiği karanlık bir paralel evrende kaybolmak gibidir. Biz fiziksel duyularımızla algıladığımız şeylere aşırı değer veriyoruz ve gönlümüzden doğru olduğunu bildiğimiz şeylerin değerini küçümsüyoruz.

Sevgi fiziksel gözlerle görülmez ya da fiziksel kulaklarla işitilmez. Fiziksel duyular onu algılayamaz; o başka tür bir görüş gücüyle, başka tür bir vizyon yoluyla algılanır. Metafizikçiler ona Üçüncü Göz derler, ezoterik Hristiyanlar ona Kutsal Ruh'un vizyonu derler, ve diğerleri onu Yüksek Benlik olarak isimlendirirler. Ona her ne isim verilirse verilsin, sevgi bizim alışkın olduğumuzdan farklı türde bir "görüşe," farklı bir bilme ya da düşünme tarzına ihtiyaç göstermektedir. Sevgi kalbimizin sezgisel bilgisidir. O bizim gizli gizli özlemimizi çektiğimiz "ötedeki dünya"dır. Bu sevginin kadim anısı hepimizi daima yoklamakta ve dönmemiz için bize işaret verip çağırmaktadır.

Sevgi maddi değildir. O enerjidir. O bir odada, bir durum içinde, bir kişide hissedilendir. Para onu satın alamaz.

Seks onu garanti edemez. Onun fiziksel dünya ile hiçbir alakası yoktur, fakat yine de o fiziksel dünyada ifade edilebilir. Biz onu iyilik, vericilik, merhamet, şefkat, huzur, sevinç, kabul, yargılamama, birleşme ve yakınlık olarak deneyimleriz.

Korku bizim paylaştığımız sevgisizliktir, o bireysel ve ortak cehennemimizdir. O bizi içten ve dıştan sıkıştırıp bastıran, sevginin anlamsızlığı hakkında sürekli yalancı tanıklık eden bir dünyadır. Korku ifade edildiğinde, onu öfke, kötüye kullanma, hastalık, acı, açgözlülük, bağımlılık, bencillik, saplantılı endişe, yozlaşma, şiddet ve savaş olarak tanırız.

Sevgi içimizdedir. O tahrip edilemez, fakat sadece gizlenebilir. Çocukluğumuzda tanıyıp bildiğimiz dünya hâlâ zihinlerimizde saklıdır. Bir zamanlar *Avalon'un Sisleri* adlı bir kitap okumuştum. Avalon'un sisleri, Kral Arthur masallarına mitolojik bir değinmedir. Avalon, yoğun ve nüfuz edilmez bir sis perdesi ardında gizli bir sihirli adadır. Sis aralanmadıkça geminizle adaya yol bulmanız olanaksızdır. Fakat siz adanın orada olduğuna inanmadıkça, sis aralanmayacaktır.

Avalon, fiziksel gözlerimizle gördüğümüz dünyanın ardındaki bir dünyayı simgelemektedir. O, bizim henüz bir çocukken bildiğimiz sihirli âlemi, o her şeyi mucizevi olarak algılayışımızı temsil etmektedir. Bizim çocuksu benliğimiz, varlığımızın en derin düzeyidir. O bizim gerçek kimliğimizdir ve gerçek olan şey de kaybolmaz. Gerçek, sırf biz ona bakmıyoruz diye gerçekliğini yitirecek değildir. Sevgiyi zihinsel sisler ve bulutlar, olsa olsa, kuşatıp gizleyebilirler.

Avalon, bizim yumuşaklığımızla, masumiyetimizle, ruhumuzla olan bağlantımızı kaybedişimizden önce bilip tanımış olduğumuz dünyadır. O aslında şimdi görmekte olduğumuz dünyadır, fakat sevgi tarafından bilgilendirilen, umut, iman ve hayranlık duygusu ile incelikle yorumlanan dünya. O dünya kolaylıkla tekrar elde edilebilir, çünkü idrak bir seçim meselesidir. Biz Avalon'un orada olduğuna inandığımız zaman sisler aralanır.

Ve mucize de zaten budur: sislerin aralanması, idrakin değişmesi ve sevgiye dönüşür.

BİRİNCİ KISIM

Prensipier

BÖLÜM 1

Cehennem

"Sevimliliği bu denli yoğun ve bu denli kapsamlı olabilen ve Cennet'ten hemen bir adım uzaklıkta duran bir dünyada cehenneme yer yoktur."

*Çift tırnak işareti içinde yer alan cümleler
direkt olarak Mucizeler Kursu'ndan alınmıştır.
Tek tırnak işareti içinde yer alan cümleler ise
bu kitabın açıklanan yorumlarıdır.*

M. W..

1. KARANLIK

"Karanlığın içine yolculuk uzun ve çok çetin oldu, ve siz derinlere kadar gittiniz."

Bizim kuşağa olanlar şu ki biz asla büyümedik. Sorun, kaybolmuşluğumuz, kayıtsızlığımız, narsis ya da materyalist oluşumuz değildir. Sorun korkumuz ve yılgınlığımızdır.

Çoğumuz önem verilen şeylere sahibiz -görünüm, eğitim, yetenek, tavsiye mektupları, yetki belgeleri. Fakat belli alanlarda felç olmuş haldeyiz. Biz dıştaki bir şey tarafından değil, içimizdeki bir şey tarafından durduruluyoruz. Muhalefetimiz içseldir. Uğradığımız baskı içseldir. Bizi engelleyen hükümet değildir, açlık ve yoksulluk da değildir. Sibirya'ya sürülmekten korkmuyoruz. Sadece korkuyoruz, o kadar. Korkumuz serbestçe-yüzer haldedir. Bir ilişkinin doğru olmadığından ya da olduğundan korkarız. Bizi beğenmeyeceklerinden ya da beğeneceklerinden korkarız. Yenilgiden ya da başarıdan korkarız. Genç yaşta ölmekten ya da yaşlanmaktan korkarız. Biz ölümden daha fazla, yaşamaktan korkarız.

Kendimize karşı biraz şefkatli olduğumuzu sanırız, ama değiliz. Kendimizden sadece nefret ederiz, tiksiniyoruz, çünkü şimdiye dek daha iyi olmamız gerektiğini düşünüyoruz. Zaman zaman, başka insanların bizim kadar korku duymadıklarını düşünmekle yanılırız ve bu da bizi daha çok korkutur. Belki onlar bizim bilmediğimiz şeyi biliyorlardır. Belki bizim bir kromozomumuz eksiktir.

Bugünlerde hemen her şey için annemizi, babamızı suçlamak çok yaygın bir davranış haline gelmiştir. Bize göre,

kendi gözümüzdeki değerimizin öylesine düşük olması onların yüzündendir. Eğer onlar farklı olsalardı, biz kendimize karşı sevgi ile dolup taşıyor olurduk. Fakat ana babamızın bize nasıl davrandıklarına yakından bakacak olursak, bizi ne denli horlamış olurlarsa olsunlar, bu bizim bugün kendimizi horlayışımızla kıyaslandığında çoğu zaman daha yumuşak kalır. Annenizin tekrar tekrar, "Bunu asla yapamayacaksın şekerim," dediği doğrudur, fakat siz şimdi kendi kendinize, "Sen aptalın tekisin. Bunu asla doğru dürüst yapmıyorsun. İşi berbat ettin. Senden nefret ediyorum," diyorsunuz. Onlar bize bayağıca davranmış olabilirler, fakat biz kendimize kötü davranıyoruz.

Bizim kuşak, yarım yamalak gizlenmiş bir tür kendinden nefret girdabı içine kaymış bulunuyor. Ve biz sürekli olarak, hatta çaresizcesine bir çıkış, kurtuluş yolu aramaktayız -büyüyerek ya da kaçış suretiyle. Belki şu öğrenim derecesi işe yarayacak ya da bu iş, bu seminer, bu terapist, şu ilişki, şu diet veya şu proje. Fakat çoğu zaman, ilaç tedaviyi sağlamaz ve zincirler kalınlaşıp gerginleşmeye devam ederler. Aynı melodramlar farklı kentlerde ve farklı insanlarla devam edip gider. Fark etmeye başlarız ki sorun olan, bir biçimde kendimiziz, fakat buna nasıl çare bulacağımızı bilmiyoruz. Kendimize hükmedecek kadar güçlü değilizdir. Her şeyi baltalar, yıkar geçeriz. mesleğimizi, ilişkilerimizi, hatta çocuklarımızı. İçki içeriz, uyuşturucu kullanırız. Hükmetmeye, zorbalık etmeye kalkarız. Aşırı özveride bulunuruz. Aşırı yemek yeriz. Saklanırız. Saldırırız. İşlev bozukluğunun biçimi önemli değildir. Kendimizden ne denli nefret ettiğimizi ifade etmenin çok çeşitli yollarını bulabiliriz.

Ama onu mutlaka ifade ederiz. Duygusal enerji bir ifade yolu bulmak zorundadır ve kendinden-nefret de güçlü bir duygudur. İçe döndürüldüğünde o kişisel cehennemimiz haline gelir: bağımlılık, saplantılı endişe, zorlama, depresyon, ilişkilerde şiddet, hastalık. Dışa yansıtıldığında, o bizim ortak cehennemimiz haline gelir: şiddet, savaş, suç, baskı. Ama bunlar hep aynı şeydir: cehennemde de pek çok oda vardır.

Yıllar önce zihnimde bulunan ve beni müthiş korkutan bir imgeyi hatırlıyorum. Beyaz önlüklü, çok tatlı, masum bir kızın, arkasındaki duvara mihlanmış halde haykırdığını görüyordum. Kötü, isterik bir kadın, elindeki bıçağı tekrar tekrar onun kalbine saplıyordu. O her iki karakterin de ben olduğumdan ve onların psişik güçler halinde benim zihnimde yaşadıklarından kuşkulanıyordum. Eli bıçaklı kadına karşı duyduğum korku her geçen yıl daha da arttı. O içimde sürekli faaliyet halindeydi. Tümüyle kontrolden çıkmıştı ve onun beni öldürmek istediğini hissediyordum.

En çaresiz olduğum zamanlarda, kişisel cehennemimden çıkmak için birçok yol denedim. Zihnimizin, deneyimlerimizi nasıl yarattığı, beynimizin nasıl, ona yüklediğimiz düşünceleri işleme sokup üreten bir biyo-bilgisayara benzediği hakkında birçok şey okudum. "Başarıyı düşünün, başarıya ulaşacaksınız", "Yenilgiye uğrayacağınızı bekleyin, yenilgiye uğrayacaksınız," deniliyordu. Fakat düşüncelerimi değiştirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, acı verici düşüncelere geri dönüyordum. Geçici ferahlamalar oluyordu: Daha olumlu bir tutuma sahip olma konusunda çalışıyordum, kendimi toparlıyor, yeni bir erkekle tanışıyor ya da yeni bir iş buluyordum. Fakat daima, kendi-kendime-ihanet kalıplarına geri dönüyordum. Zamanla, o adama karşı hınzırlığımı yapıyor ya da işi bozuyordum. Beş kilo veriyor ve sonra, güzel görünmenin verdiği duygudan dehşete düşmüş olarak, verdiğim kiloları iki günde geri alıyordum. Erkekler için dikkat çekici olamamaktan daha dehşet verici tek şey, onlar için çok dikkat çekici olmaktı. Kendini-baltalama alışkanlığı açtığı derin oyukta otomatik biçimde sürüyordu. Kuşkusuz, düşüncelerimi değiştirebiliyordum, fakat kalıcı biçimde değil. Ve "Aman Allahım, işi berbat ettim!" demekten daha büyük bir çaresizlik vardı; o da, "Aman Allahım, işi *yine* berbat ettim!" demektir.

Acı verici düşüncelerim benim şeytanlarımdı. Şeytanlar sinsi ve haindiler. Çeşitli terapi yöntemleri sayesinde, kendi nevrozlarım konusunda bilgim, anlayışım hayli kes-

kinleşmişti, fakat bu onları defetmeme yetmedi. Çöplük temizlenmemişti; sadece daha sofistike hale gelmişti. İnsanlara, zaaflarımın neler olduğunu öyle bilinçli bir dil kullanarak anlatıyordum ki, onlar şöyle düşünüyorlardı, "Pekâlâ, açıkça görülüyor ki o kendi davranış kalıplarının ne olduğunu biliyor, dolayısıyla onu bir daha tekrar etmeyecektir."

Ama, evet, tekrarlıyordum. Davranış kalıplarımı kabul ve tasdik etmek sadece konuştuğum kimsenin dikkatini başka yöne çekmek için kullandığım bir yoldu. Sonra, delice oraya buraya saldırmalara ya da diğer bir densizce davranışa öyle süratle ve kolaylıkla geçerdim ki, ben bir durumu tümüyle berbat etmeden önce beni durdurmak için hiç kimse ve hele hele ben kendim hiçbir şey yapamazdık. Birlikte olduğum adamın beni terk etmesine ya da hırpalamasına veya patronumun işime son vermesine neden olacak en uygun sözleri bulup söylerdim. O günlerde bir mucize istemek hiç aklıma gelmemişti.

Şu nedenle ki, bir mucizenin ne olduğunu bilemezdim. Mucizeleri sözde-mistik-dinsel süprüntüler kategorisine dahil etmiştim. *Mucizeler Kursu*'nu okuyuncaya kadar, bir mucizenin istenebilecek makul bir şey olduğunu bilmiyordum. Mucizenin sadece bir idrak değişikliği olduğunu bilmiyordum.

Bir seferinde, alkolizmle mücadele eden insanların Tanrı'dan, içki içme arzularını yok etmesi için dilekte bulundukları bir toplantıya katılmışımdı. Ben belli herhangi bir davranış bozukluğu konusunda sınırları aşmış değildim. Beni helâk eden şey kullandığım içki ya da uyuşturucu değildi; genelde kendi kişiliğimdi, kafamın içindeki isterik kadındı. Benim negatifliğim benim için, alkolün bir alkolik için yıkıcı olduğu kadar yıkıcıydı. Kendi korunmasız yanımlı bulmakta ustaydım. Öyle görünüyordu ki kendi acılarıma bağımlı hale gelmişim. Tanrı'dan bu konuda bana yardım etmesini isteyebilir miydim? İçime öyle geldi ki, başka herhangi bir bağımlılık halinde olduğu gibi, belki benden daha büyük bir kuvvet bu durumu değiştirebilirdi. Ne zekâm, ne iradem bu-

na güç yetirememişti. Ben üç yaşımıdayken neler olmuş olduğunu anlamak benim kurtuluşum için yeterli olmamıştı. Zamanla düzeleceğini düşündüğüm sorunlar her yıl daha da kötüye gidiyordu. Duygusal bakımdan geliştirmem gereken yolu geliştirememiştim ve bunu biliyordum. Sanki beynimin içinde, derinlerde birtakım teller, her nasılsa, bir yerlerde birbirlerine karışıp dolanmıştı. Benim kuşağımdan ve benim kültürümden birçok kişi gibi yıllar önce yoldan çıkmış ve belli bazı bakımlardan asla büyümemiştim. Dünya tarihinde bizler en uzun ergenlik-sonrası çağı yaşamıştık. Duygusal darbe kurbanları gibi, ilerleyebilmek için birkaç adım geri gitmemiz gerekiyordu. Birilerinin temel prensipleri bize öğretmesine ihtiyacımız vardı.

Bana gelince, içine girdiğim su ne kadar kızgın olursa olsun, kendimi oradan çıkarabilmenin bir yolunu bulabileceğimi daima düşünmüştümdür. Ben yeterince şirin, yeterince akıllı ya da yeterince yetenekli veya kurnazdım -ve eğer başka hiçbir şey işe yaramazsa- babama telefon edip para isteyebilirdim. Fakat sonunda başımı öylesine çok derde soktum ki, kendi kendime derleyip toparlayabileceğimden çok daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu anladım. Eski alkoliklerin toplantılarında, kendim için yapamadığımı benimkinden daha büyük olan bir kuvvetin yapabileceği yolunda sözler işitip duruyordum. Yapabileceğim başka bir şey, başvurabileceğim başka kimse kalmamıştı. Sonunda korkum o kadar büyüdü ki, kibrim, "Tanrım, lütfen bana yardım et," dememe artık engel olamadı.

2. IŞIK

"Işık içinizdedir."

Böylece, Tanrı'yı hayatıma davet ettiğim o görkemli ve dramatik anı yaşadım. Bu başlangıçta dehşet vericiydi, fakat

daha sonra bu fikre alışmaya başladım.

Bundan sonra hiçbir şey benim hissetmeyi beklediğim gibi olmadı. Ben her şeyin daha iyiye gideceğini bekliyordum. Hayatım sanki bir evdi ve ben düşünmüştüm ki Tanrı onu bir güzel boyayacak, belki yeni panjurlar, güzel bir veranda, yeni bir çatı yapacaktı. Bunun yerine, bana öyle geldi ki evi Tanrı'ya teslim ettiğim andan itibaren, O sanki eve dev bir balyozla vurdu. "Kusura bakma, tatlım" dedi sanki, "Temelde çatlaklar vardı, yatak odasında da fareler cirit atıyordu. Her şeye yeni baştan başlamamız daha iyi olacak diye düşündüm."

Tanrı'ya teslim olan ve derin bir huzur hissinin bir pele- rin gibi omuzlarına inerek onları sardığını hisseden insanlar hakkında bir şeyler okumuştum. Ben de o duyguyu hissettim, fakat sadece bir buçuk dakika kadar. Bundan sonra sanki iflas etmiş gibi oldum. Bu benim Tanrı'dan yüz çevirmekten çok, O'nun zekâsına saygı duymama neden oldu. Bu demek oluyordu ki O, durumu benim beklediğimden daha iyi anlamış olmalıydı. Eğer Tanrı olsaydım, ben de bana öyle davranırdım. Gücenmekten çok şükran duydum. Çaresizce yardım ihtiyacı içindeydim.

Bizim Tanrı için hazır olmamızdan önce, genelde, belli ölçüde bir çaresizlik duygusu içinde kalmamız gerekir. İş ruhsal teslimiyete gelince, ben dizlerimin üstüne çöktüğüm ana kadar bu konuyu gerçekten pek de ciddiye almamıştım. İçine daldığım karmaşa öylesine yoğundu ki, kralın tüm atları ve kralın tüm adamları Marianne'yi yeniden ayağa kaldıramazlardı. İçimdeki isterik kadın adeta cinnet geçiriyordu ve masum kız duvara çivilenmiş haldeydi. Parçalanmıştım. Acı-çekmekte-ama-hâlâ-normal-işlev-yapabilir-durumda olmak ile tümüyle yenilgiye uğramışlık durumu arasındaki sınırı geçmiştim. Genelde sinirsel çöküntü denilen durumdaydım.

Sinirsel çöküntüler, değeri hayli az bilinen ruhsal değişim-dönüşüm yöntemleri olabilirler. Onlar kesinlikle dikkatinizi çekerler. Öyle insanlar görmüşümdür ki yıllarca tekrar

tekrar, her seferinde hedeften hemen bir adım geri düşen, gerekli sonuca vardırmandan biten çöküntüler yaşamışlardır. Sanırım, benimkinin bir saldırıda işi tamamlamış olmasından dolayı şanslıydım. Bu devrede öğrendiğim şeyleri unutmayacağım. Bu çok acı verici bir deneyim olmakla birlikte, şimdi onu daha mutlu bir hayata giriş yapabilmem için önemli, belki de gerekli bir deneyim olarak görüyorum.

Bir konuda kibrimi iyiden iyiye yitirmiştım. Açıkça görmüştüm ki, 'ben kendi başıma hiçbir şey değildim.' Bu durum gerçekleşinceye kadar, bütün o eski oyunlarınızı, hiç işe yaramamış olan ama bu kez yarayabileceğini düşünmekte devam ettiğiniz kurnazlıkları denemeyi sürdürürsünüz. Nihayet yeterince denedikten sonra artık tekrarlamayacağınız bir noktaya geldiğinizde, daha iyi bir yolun olabileceğini düşünürsünüz. İşte o zaman başınız çatlayıp açılır ve Tanrı içeri girer.

O yıllar içinde bana sanki kafatasım patlamış gibi geliyordu. Sanki binlerce küçük parçacık uzaya dağılmıştı. Çok yavaş yavaş onlar tekrar bir araya geldiler. Fakat duygusal beynin, öylesine apaçık ortaya dökülmüş halde olmakla birlikte, sanki bir tür psişik ameliyat geçirmişim gibi onun elektrik donanımı yenilenmişti. Kendimi başka bir kişi olmuş gibi hissediyordum.

Başının bir biçimde çatlayıp açıldığını hisseden pek çok insandan pek azı bunu dostlarına itiraf etmiştir. Bugünlerde bu öyle pek seyrek olan bir fenomen değildir. Bugün insanlar duvarlara çarpıyorlar -sosyal, biyolojik, psikolojik ve duygusal anlamda. Fakat bu kötü bir haber değildir. Bir bakıma iyidir. En sonunda diz üstü yere çökünceye kadar siz hayatla sadece oyun oynamaktasınız, ve bir düzeyde korkarsınız çünkü sadece oyun oynamakta olduğunuzu bilirsiniz. Teslimiyet anı hayatın sona erdiği an değildir. O hayatın başladığı andır.

O -Tanrı'yı çağırdığınız- an hemen aradığınızı bulduğunuz ve ondan sonra bir Cennet hayatının başladığı an değildir. Siz sadece tırmanışa geçmişsinizdir. Fakat bilirsiniz ki

Sevgiye Dönüş

dağın dibinde, doruğa ulaşmanın rüyasını görerek, ama oraya nasıl varacağınız hakkında hiçbir fikriniz olmaksızın, ve aslında hiçbir yere varmaksızın daireler çizerek dönüp duruyorsunuz artık. Birçok insan için, bir değişim-dönüşümün olmasından önce durumun çok kötüye gitmesi gerekmektedir. Siz gerçekten dibe vurduğunuz zaman sevinç ve ferahlık verici bir serbestleşme gelir. Evrende, sizin kendiniz için yapamadıklarınızı sizin için yapabilecek, sizden daha büyük bir gücün var olduğunu fark edersiniz. Birdenbire, sizin başvurduğunuz son çareniz çok iyi bir fikir gibi görünmeye başlar.

Ne kadar ironik bir durum. Tüm hayatınız boyunca, orada bir yerlerde sizden daha akıllı birinin bulunduğu fikrine direnmişsinizdir, ve sonra birden bunun doğru olduğunu bilmekle öylesine ferahlıyorsunuz. Birdenbire farkına varıyorsunuz ki yardım istemeyecek kadar gururlu değilsiniz.

Tanrı'ya teslimiyet işte bu demektir.

BÖLÜM 2

Tanrı

"Siz Tanrı'dasınız."

1. TANRI O KAYADIR

"Tanrı'nın orada bulunmadığı hiçbir zaman, hiçbir yer, hiçbir durum yoktur."

Hayatımda öyle zamanlar olmuştur ki (bugün de olmaktadır fakat artık kural olarak değil, istisna olarak) kedere gark olduğumu hissetmişimdir. Bir şey benim istediğim biçimde gerçekleşmemiştir, birisiyle çatışmaya girmişimdir ya da gelecekte ne olacağından veya ne olmayacağından korkmuşumdur. O anlarda, hayat taşınması güç bir hale gelir ve zihin acıdan kaçıp kurtulmak için sonu gelmez bir arayışa dalar.

Benim *Mucizeler Kursu*'ndan öğrendiğim, gerçekten aradığımız değişikliğin bizim kafamızın içinde bulunduğu idi. Olaylar sürekli değişim içindedir. Bir gün insanlar sizi-severler; bir sonraki gün onların saldırılarına hedef olursunuz. Bir gün bir durum kolay ve rahat bir gidiş içindedir; bir sonraki gün kaos hâkimdir. Bir gün kendinizi iyi, olumlu bir kişi gibi hissedersiniz; bir sonraki gün alabildiğine başarısız biri olarak. Hayattaki bu değişimler her zaman olacaktır; bu insan deneyiminin bir parçasıdır. Bizim değiştirebileceğimiz ise onları algılayış tarzımızdır. Ve işte idrakimizdeki böyle bir değişim, bir mucizedir.

Kutsal Kitap'ta bir öykü vardır; burada İsa, evlerimizi kum ya da kaya üstüne kurabileceğimizi anlatır. Evimiz bizim duygusal istikrarımızdır. Onu kum üstüne inşa ettiğimiz zaman, yağmur ve rüzgârlar onu aşındırıp darmadağın eder. Düş kırıklığına yol açan bir telefonla perişan oluruz; bir fırtına çıkar, ev yıkılıverir.

Sevgiye Dönüş

Evimiz kaya üstüne inşa edilmişse, o zaman o sağlam ve dayanıklıdır ve fırtınalar onu tahrip edemez. Biz hayatın gelip geçen dramları karşısında o kadar dayanıksız, incinebilir değiliz. Bizim istikrarımız gelip geçen hava koşullarından daha sağlam bir şeye dayanmaktadır, kalıcı ve sağlam bir şeye. Biz Tanrı'ya dayanmaktayız.

Tanrı'ya dayanmanın sevgiye dayanmak demek olduğunu ben hiçbir zaman fark etmemiştim. Tanrı'nın sevgi olduğunun söylendiğini işitmiştim, fakat onun tam olarak ne anlama geldiği konusunda uyanmamıştım.

Mucizeler Kursu'nu okurken şunları keşfettim:

Tanrı içimizdeki sevgidir

"O'nu izlemek," yani sevgiyle düşünmek tümüyle bize kalmış bir şeydir.

Biz sevmeyi, yani zihnimizin Tanrı ile bir olmasını seçtiğimiz zaman, hayat huzurludur. Sevgiden uzaklaştığımız zaman ise ıstırap başlar.

Ve ister sevelim, ister gönlümüzü sevgiye kapatalım, bu bizim her günür her anında yaptığımız bir zihinsel seçimdir.

2. SEVGİ TANRI'DIR

"Sevgi her şeyi fethetmez, fakat o mutlaka her şeyi düzeltir."

Sevgiyi ciddiye almak radikal bir tavidir, dünyayı yöneten psikolojik yönelimden büyük ölçüde bir ayrılıştır. O küçük bir fikir değil, muazzam bir fikir olduğundan dolayı tehdit edicidir.

Birçok insan için Tanrı ürkütücü bir kavramdır. Eğer O'nu kendi dışımızda veya kaprisli ya da yargılayıcı bir Tan-

rı olarak düşüncecek olursak, O'ndan yardım istemek öyle pek rahatlatıcı görünmez. Fakat Tanrı sevgidir. Biz O'nun suretinde ya da zihninde yaratıldık ki bu, biz O'nun sevgisinin uzantılarıyız demektir. İşte bunun içindir ki bize Tanrı Çocukları denir.

Biz, Tanrı'nın bizim yapımcımız olduğunu fark edeceğimiz yerde, bizim Tanrı'nın yapımcısı olduğumuzu düşünürüz. *Mucizeler Kursu*, bizim bir "otorite sorununa" sahip olduğumuzu söyler. Kendimizi, Tanrı'nın yarattığı seven varlıklar olarak kabul edeceğimiz yerde, kendimizi ve sonra Tanrı'yı yaratabileceğimiz gibi küstahça bir düşünceye kapılmışız. Biz *kendimiz* öfkeli ve yargılayıcı olduğumuzdan, bu özellikleri O'na yansıttık. Biz *kendi* suretimizde bir Tanrı oluşturmamız. Fakat Tanrı ne ise o olarak kalır ve her zaman öyle olagelmıştır: enerji, koşulsuz sevgi düşüncesi. O, öfkeyle ya da yargılayarak düşünemez; o merhamettir, şefkattir ve mutlak kabuldür. Sorun şu ki biz bunu unuttuk ve böylece kendimizin kim olduğunu da unutmuş bulunuyoruz.

Fark ettim ki, sevgiyi ciddiye almak benim düşünme biçiminin tam bir değişim-dönüşüm geçirmesi demek olacaktı. *Mucizeler Kursu*, kendisini korkuya dayandırılmış bir düşünce sisteminin terk edilmesi ve sevgiye dayandırılmış bir düşünce sisteminin kabulü yolundaki 'zihin eğitimi' olarak tanımlıyor. Şimdi, *Mucizeler Kursu*'nu incelemeye başlayalı on yılı aşkın bir zaman geçmiş olmakla birlikte, zihnim hâlâ kutsal bir idrakin mihenk taşı olmaktan uzaktır. Kesinlikle, yaşantımdaki bütün durumlar karşısında daima sevecen bir perspektifi sürdürebilmiş olduğum iddiasında değilim. Bununla birlikte, kesinlikle emin olduğum bir şey var ki, o da bunu ne zaman yaparsam, her şeyin güzelce yolunda gittiği ve ne zaman yapmazsam işlerin tıkanıp kaldığıdır.

Saf bir biçimde sevmek için, eski düşünme tarzımızdan vazgeçmeliyiz. Çünkü çoğumuz için herhangi bir şeyden vazgeçmek zordur. Biz vazgeçmeyi (teslimiyeti) hâlâ yenilgi olarak, bir savaşı kaybettiğiniz zaman yaptığınız bir şey olarak düşünmekteyiz. Fakat ruhsal anlamda teslimiyet, her ne ka-

dar pasif ise de, zayıflık değildir. Aslında o kuvvettir. O bizdeki saldırı eğilimini dengeleyendir. Saldırı aslında kötü olmamakla birlikte -o yaratıcılığın özünde yatar- onun, bir şiddet faili olmaktansa bir uyum faili olması için sevgi ile yumuşatılması gerekir. Tanrı'dan ayrı bulunan zihin, hayatın içinde başıboş gezinmeye çıkmadan önce, giriş kaydını nasıl sevgiyle yaptıracağını unutmuş durumda. Sevgi olmayınca, eylemlerimiz hırçın ve huzursuz olur. Sevgi olmayınca bilgelğimiz olmaz.

Tanrı'ya teslim olmak demek, işleri olurluna bırakmak, razı olmak ve sevmek demektir. Bir durum içinde sevgiye öncelik verdiğimizizi onaylamakla biz Tanrı gücünü eyleme geçirmiş oluruz. Bu bir benzetme değildir; o gerçektir. Biz O'nunla birlikte yaratmak için gerçekten zihnimizi kullanırız. Zihinsel bir kararla -sevginin öneminin ve bizim onu deneyimlemeye istekli oluşumuzun bilinçle kabulü yoluyla- biz "daha üstün bir gücü" çağırırız. Biz normal zihinsel alışkanlık kalıplarımızı bir kenara koyar, daha farklı, daha yumuşak, sevecen bir idrak biçiminin onların yerine geçmesine izin veririz. Bizden daha büyük bir gücün hayatımızı yönetmesine izin vermek bu demektir.

Tanrı'nın sevgi olduğunu idrak etme noktasına bir kez ulaştığımızda, Tanrı'yı izlemenin sevginin emirlerine uyma anlamına geldiğini anlarız. Yüzyüze gelmek zorunda olduğumuz bir sonraki engel ise sevginin gerçekten izlenecek akıllıca bir şey olup olmadığı sorusudur. Soru artık "Tanrı nedir?" sorusu değildir. Sorduğumuz artık, "Sevgi nedir?" sorusudur.

Sevgi enerjidir. O fiziksel duyularımızla algılayabileceğimiz bir şey değildir, fakat insanlar onu hissedip hissetmedikleri zaman genellikle bunu söyleyebilirler. Pek az insan, hayatında yeterince sevgi olduğunu hisseder, çünkü dünya oldukça sevgisiz bir yer haline gelmiştir. İçinde herkesin her zaman birbirini sevdiği bir dünyayı hayal dahi edemeyiz. O zaman savaşlar olmazdı, çünkü savaşmak istemeyecektik. Açlık olmayacaktı, çünkü birbirimizi besleyecektik. O zaman çevresel yıkımlar olmazdı, çünkü kendimizi, çocuklarımızı ve

gezegenimizi tahrip edemeyecek kadar sevecektik. Hiçbir biçimde önyargı, baskı ve şiddet olmazdı. Hiç keder olmazdı. Yalnızca huzur ve barış olurdu.

Her ne kadar bunun farkına varmasak da, bizler -çoğumuz- şiddet kullanan insanlarız; bunun ille de fiziksel olması gerekmiyor, fakat duygusal bakımdan da şiddeti yaşıyoruz. Bizler, sevgiye önde yer vermeyen bir dünyada yetiştirildik ve sevginin bulunmadığı yerde de korku yerleşir. Karanlık ışık için ne ise, korku da sevgi için odur. O, hayatta kalmak için mutlak ihtiyacımız olan şeyin korkunç yokluğudur. O gittiğimiz -cehennemin doludizgin boşandığı- bir yerdir.

Bebekler kucaklanmadıklarında otistik olabilirler, hatta ölürler. Bilinen evrensel bir gerçektir ki çocuklar sevgiye muhtaçtır, fakat insanların hangi yaşta sevgiye ihtiyaçları kalmadığı varsayılıyor? Bu ihtiyacımız asla bitmez. Yaşamak için oksijene ne kadar ihtiyacımız varsa, mutlu yaşamak için de sevgiye o kadar ihtiyacımız vardır.

3. YALNIZCA SEVGİ GERÇEKTİR

"Korkunun yazarı Tanrı değildir. Sizsiniz."

Demek ki dünyanın sorunu, Tanrı'dan ya da sevgiden uzaklaşıp yanlış yola sapmış olmamızdır. *Mucizeler Kursu*'nda anlatılana göre, Tanrı'dan bu ayrılış milyonlarca yıl önce olmuştur. Fakat Kurs'un açıkladığı önemli husus, Kurs'un can alıcı noktası, gerçekte bu ayrılığın asla vuku bulmadığıdır.

Mucizeler Kursu'nun Giriş bölümünde şöyle deniyor:

"Kurs çok basit bir şekilde özetlenebilir:

Gerçek olan hiçbir şey tehdit edilemez.

Gerçek olmayan bir şey zaten mevcut değildir.

Tanrı'nın barış ve huzuru işte bu anlayışta yatar."

Sevgiye Dönüş

Bu demektir ki:

1. Sevgi gerçektir. O ezeli/ebedi bir yaradılıştır ve hiçbir şey onu yok edemez.
2. Sevgi olmayan her ne ise o bir illüzyondur.
3. Bunu hatırlayın, o zaman huzur ve barış içinde olacaksınız.

Mucizeler Kursu, sadece sevginin gerçek olduğunu söylüyor: "Sevginin karşıtı korkudur, fakat herşeyi-kapsayanın bir karşıtı olamaz." Sevgiyle düşündüğümüz zaman, gerçekten Tanrı'yla birlikte yaratıyoruz demektir. Ve yalnızca sevgi gerçek olduğuna göre, sevgiyle düşünmediğimiz zaman, asla düşünmüyoruz demektir. Sanrılar (halüsinasyonlar) içindeyiz demektir. Ve işte dünya bu haldedir: kitlesel sanrı; korkunun sevgiden daha gerçek gibi görüldüğü bir durum. Korku bir illüzyondur. Çılgınlığımız, paranoyamız, endişe ve travmalarımız gerçekten *hayal ürünüdür*. Bu, onların insan olarak bizler için mevcut olmadıkları anlamına gelmez. Onlar mevcuttur. Fakat korkumuz bizim nihai realitemiz değildir ve o bizim aslında ne olduğumuz gerçeğinin yerini alamaz. Gerçek benliğimiz olan sevgimiz ölmez, fakat sadece yeraltına girer.

Kurs, korkunun aslında tam anlamıyla bir kötü rüya olduğunu öğretiyor. Bu sanki zihnin ikiye bölünmesi gibi bir şeydir; bir bölümü sevgi ile temasta kalır, diğer bölüm ise korkuya dalar. Korku öyle bir paralel evren imal eder ki orada gerçek-olmayan gerçekmiş gibi ve gerçek-olan da gerçek değilmiş gibi görünür.

Sevgi, suçu ya da korkuyu defeder, ışığın karanlığı defettiği gibi. Korkudan sevgiye geçiş bir mucizedir. O, şeyleri dünya katında onarmaz; o bizim sorunlarımızın gerçek kaynağını işaret eder ki bu kaynak daima bilinç düzeyindedir. Tek gerçek sorun sevgi yoksunluğudur. Dünya sorunlarının nedenini başka herhangi bir düzeye atfetmek geçici bir özür olabilir; bu bir tamir olabilir fakat bir şifa olamaz, hastalık

belirtisini ortadan kaldırabilir ama hastalığı tedavi edemez.

Düşünceler sizin bilgisayarınıza programlanmış, hayatınızın ekranına kaydedilmiş veriler gibidir. Eğer ekranda gördüğünüz bir şeyi beğenmezseniz, ekranda gördüğünüzü silmeye çalışmanın bir anlamı yoktur. Düşünce, Neden'dir; deneyim ise Sonuç'tur. Eğer hayatınızdaki sonuçları beğenmiyorsanız, düşünce yapınızı değiştirmeniz gerekir.

Zihninizdeki sevgi hayatınızda sevgi üretir. Cennetin anlamı budur.

Zihninizdeki korku hayatınızda korku üretir. Cehennem anlamı budur.

Hayat hakkındaki düşüncelerimizde meydana gelen bir değişim, hayatı deneyimleyiş şeklimizde bir değişim meydana getirir. "Tanrım, beni cehennemden kurtar," sözünün anlamı, "Tanrım, beni korkulu düşünceler üretmekten kurtar"dır. Tanrı'nın mihrabı insanın zihnidir. "Mihrabın kutsallığını bozmak" demek, onu sevgisiz düşüncelerle doldurmak demektir.

Adem ve Havva, "İyilik ve kötülük bilgisi ağacının meyvesini yemeden önce mutlu idiler." Bu şu demektir: Her şey mükemmeldi, ta ki onlar gönüllerini kapamayı öğrenip şöyle deyinceye kadar: "Eğer bunu yaparsan seni severim, ama şunu yapacak olursan sevmem," ya da "Senin bu tarafını kabul ediyorum, ama şu tarafını kabul etmiyorum." Gönülümüzü kapatmak bizim huzurumuzu yok eder, çünkü bu bizim doğamıza yabancıdır. O bizi eğiltir, çarpıtır ve bizi olmamız murat edilmemiş kimseler haline getirir.

Freud, nevrozu kendi benliğinden ayrı düşmek olarak tarif eder ve bu doğrudur. Bizim gerçek benliğimiz içimizdeki sevgidir. O, "Tanrı'nın çocuğu"dur. Korkulu benlik bir sahtekârdır. Sevgiye dönüş bir büyük kozmik dramdır; sahte benlikten gerçek benliğe, ıstıraptan iç huzuruna doğru bir kişisel yolculuktur.

İşte bu böylece sürüp gider ya da hiç olmazsa benim için böyle gitti. Başımı berbat bir derde sokardım ve sonra,

Sevgiye Dönüş

bütün ihtiyacımın bir mucize, 'bir idrak değişikliği' olduğunu hatırlardım. Dua ederdim, "Tanrım, lütfen bana yardım et. Zihnime şifa ver. Her nerede düşüncelerim sevgiden sapmış ise -eğer kendi çıkarım için hükmetmeye, kullanmaya kalkışmış, açgözlü ve hırslı davranmışsam- sebep her ne ise, bunu farklı şekilde görmeye, doğru olanı görmeye istekliyim. Amin."

Böylece, evren bunu işitir ve "Ding!" Mucizem gerçekleşirdi. İlişkiler düzelmiş, sıkıntılı durumlar şifa bulmuştur. Fakat daha sonra, beni başlangıçta dizlerimin üstüne çökertmiş aynı türdeki korkulu düşüncelere geri döndüğüm ve aynı kalıbı tekrarladığım olurdu. Kendimi bir duygusal araba kazasına uğratar, bir kere daha diz üstü çökerdim, bir kez daha Tanrı'dan yardım ister, bir kez daha zihinsel sağlık ve huzura kavuşurdum.

Sonunda, o savaş senaryolarını pek çok defa tekrarladıktan sonra, kendime şöyle dedim, "Marianne. Gelecek sefer yine dizlerinin üstüne çöktüğünde, neden orada öylece *kalmayasın?*" Neden daima sorunlar âlemine dönmektense, yanıtlar âleminde kalmıyoruz? Neden kendimize, durmadan bu sorunları *yaratmayacağımız* bir farkındalık düzeyi bulmaya çalışmayalım? Yeni bir iş, yeni bir ilişki ya da yeni bir beden istemekten vazgeçelim. Yeni bir dünya isteyelim. Yeni bir hayat isteyelim.

Tamamen dizlerimin üstüne çöktüğümde ve alçak gönüllülüğü içtenlikle hissetmenin ne demek olduğunu anladığımda, Tanrı'nın öfkesini ya da hor görüsünü hissetmeyi umuyordum. Halbuki, sanki yumuşak ve şefkatli bir sesin, "Şimdi başlayabilir miyiz?" dediğini duyar gibi olmuştum. O noktaya dek, ben kendi sevgimden saklanıyor, böylece kendi hayatıma karşı direniyordum. Sevgiye dönüş, serüveninin sonu değil, başlangıcıdır. O sizin gerçek kimliğinize dönüşünüzdür.

BÖLÜM 3

Siz

"Tanrı'nın sizin hakkınızdaki Düşüncesi, ebedi bir gökyüzündeki değişmez bir yıldız gibidir."

1. MÜKEMMEL OLAN SİZ

"Yine, sizin değerinizi oluşturmaları ya da kanıtlamaları için, yaptığınız, düşündüğünüz, arzu ettiğiniz ya da meydana getirdiğiniz hiçbir şeye ihtiyaç yoktur."

Siz bir Tanrı çocuğusunuz. Tanrı Kendisi'ni sevgiyle genişlettiğinde, O'nun ilk düşüncesi ile, göz kamaştırıcı parlaklıkta bir yaratıcılık ışığı içinde var edildiniz. O zamandan beri buna ilave ettiğiniz her şey önemsizdir, yararsızdır.

Michelangelo'ya bir heykeli nasıl yarattığı sorulduğunda, heykelin zaten mermerin içinde mevcut bulunduğu yanıtını vermişti. Pieta'yı, Davut'u, Musa'yı Tanrı bizzat yaratmıştı. Michelangelo'nun işi, kendi gördüğü gibi, Tanrı'nın yaratmış olduğu eserin çevresindeki mermer fazlalıkları temizlemektir.

Sizin durumunuz da böyle. Mükemmel olan siz sizin yaratmanız gereken bir şey değildir, çünkü Tanrı onu zaten yaratmıştır. Mükemmel olan siz, sizin içinizdeki sevgidir. Sizin işiniz, mükemmel benliğinizin çevresini -tıpkı Michelangelo'nun mükemmel heykelinin çevresindeki mermer fazlalıkları gibi- kuşatmış olan o korkulu düşünceleri gidermesi için Kutsal Ruh'a izin vermektir.

Tanrı'nın parçası olduğunuzu, sevildiğinizi ve sevilebilir olduğunuzu hatırlamak küstahlık ve kibirlilik değildir. Bu alçak gönüllülüktür. Asıl başka bir şey olduğunuzu düşünmek küstahlıktır, çünkü o sizin Tanrı'nın yarattığından gayri bir şey olduğunuz anlamına gelir.

Sevgi değişimsizdir, dolayısıyla siz de öylesiniz. Yapmış

olduğunuz ya da yapacak olduğunuz hiçbir şey Tanrı'nın gözündeki kusursuzluğunuzu asla bozamaz. Siz, ne yaptığınızdan dolayı değil, fakat ne olduğunuzdan dolayı bunu hak ediyorsunuz. Sizin esas değerinizi tayin eden şey, sizin ne yaptığınız ya da ne yapmadığınız değildir- bunlar belki gelişiminizi gösterir, değerinizi değil. İşte bunun içindir ki Tanrı, sizi tam olarak ne iseniz öylece, bütünüyle tasvip ve kabul etmektedir. Beğenilmeyecek olan nedir? Siz günah içinde yaratılmış değilsiniz; siz sevgi ile yaratıldınız.

2. TANRISAL ZİHİN

"Tanrı sizin zihninizi bizzat aydınlattı, ve zihninizi Kendi Işığı ile aydınlatmaya devam ediyor, çünkü sizin zihniniz aslında O'nun Işığı'dır."

Psikolog Carl Jung, tüm insanlığın evrensel düşünce-formlarını kapsayan ve doğuştan mevcut bir zihinsel yapıyı, "kollektif bilinçaltı" fikrini ileri sürdü. Onun fikrine göre, eğer kendi zihninizde ya da benim zihnimde yeterince derinlere inerseniz, orada hepimizin paylaştığı bir ortak düzey mevcuttur. Kurs bir adım daha ileri gidiyor ve diyor ki, eğer kendi zihninizin ya da benim zihnimin derinliklerine yeterince dalarsanız, orada biz *aynı zihne* sahibiz. Bir tanrısal zihin ya da "Mesih" zihni kavramının anlamı, bizim özümüzde -yalnızca birbirine tıpkı benzeyen varlıklar değil- aslında aynı varlık olduğumuzdur. "O'nun yalnızca bir tek Oğlu vardır," sözü, o bir başkası idi ve biz değiliz demek değildir. O sözün anlamı biz hepimiz o'yuz demektir. Burada yalnızca birimiz varız. Burada biz hepimiz yalnızca biriz.

Bizler, bir tekerleğin, her biri ışınsal olarak aynı merkezden dışa doğru uzanan çubukları gibiyiz. Eğer bizi tekerlek ispiti üzerindeki konumumuza göre tanımlayacak olursanız, biz ayrı ayrı ve birbirinden farklı olarak görünürüz. Fa-

kat eğer bizi başlangıç noktamıza, kaynağımıza -tekerleğin merkezine- göre tanımlarsanız, biz ortak bir kimliğe sahibiz. Eğer kendi zihninizi ya da benimkini yeterince derin kazar-sanız, tablo aynıdır: en dibe inildiğinde, kimliğimiz sevgidir.

Mesih sözcüğü bir psikolojik terimdir. Hiçbir din gerçeğin tekeline sahip değildir. Mesih, her bir insan zihninin özü ve çekirdeği olan tanrısal sevginin ortak ipliğine bir atıftır.

Birimizin içindeki sevgi hepimizin içindeki sevgidir. 'Aslında Tanrı'nın durduğu ve insanın başladığı bir yer asla yoktur', sizin bittiğiniz ve benim başladığım bir yerin de bulunmadığı gibi. Sevgi enerjidir ve sonsuz, kesintisiz sürekliliktir. Zihniniz benim zihnimin içine ve herkesinkinin içine uzanır. O sizin bedeninizin içinde kapanmış halde kalmaz.

Mucizeler Kursu bizi güneşten ayrı olduğunu düşünen güneş ışınlarına ya da okyanustan ayrı olduğunu düşünen dalgalara benzetmektedir. Nasıl gün ışığı kendisini güneşten ve dalga kendisini okyanustan ayıramazsa, biz de kendimizi birbirimizden ayıramayız. Biz hepimiz uçsuz bucaksız bir sevgi denizinin, bir bölünmez zihnin parçasıyız. Bizim aslında kim olduğumuz hakkındaki bu gerçek değişmez; onu sadece unuturuz. Biz herkesle paylaştığımız bir gerçek fikri yerine, kendimizi küçük, ayrı bir benlik fikriyle özdeşleştiririz.

Siz olduğunuzu düşündüğünüz değilsiniz. Memnun değil misiniz? Siz sahip olduğunuz ünvanlar, dereceler ya da kimlik kartlarınız değilsiniz. Biz asla o şeyler değiliz. Bizler kutsal varlıklarız, Mesih'in bedenindeki bireysel hücreleriz. *Mucizeler Kursu* bize hatırlatıyor ki, kendi kimliğinin bir parçasının ne olduğunu unutmuş olmasına aldırmandan güneş parlamaya ve okyanus kabarmaya devam eder. Bizler, Tanrı bizi ne olarak yaratmış ise tam oyuz. Bizler hepimiz biriz ve biz sevginin ta kendisiyiz. "Mesih'i kabul etmek" sadece kendi hakkımızdaki bir idrak değişimidir. Biz fani, sınırlı, ayrı yaratıklar olduğumuzu gördüğümüz rüyadan uyanır ve muhteşem, sonsuz derecede yaratıcı ruhlar olduğumuz farkına varırız. 'Zayıf olduğumuzu gördüğümüz rüyadan uyanır ve evrenin gücünün bizim içimizde yattığını kabul

ederiz.'

Yıllar önce şunun farkına vardım ki, ben eğer gittiğim her yerde, dokunduğum her şeyi öylesine şaşırtıcı bir tutarlılıkla berbat edebiliyorsam, çok güçlü olmalıyım. Düşündüm ki, o zamanlar nevroza gömülmüş o zihinsel gücü daha olumlu bir biçimde kullanmanın mutlaka bir yolu olmalıydı. Günümüzdeki en yaygın psikolojik yönelimlerden birçoğu, ışığa ulaşmak için karanlığı analiz etmektir; eğer nevrozlar üzerinde -onların kaynağı ve dinamikleri üzerinde- odaklanırsak, o zaman onları aşabiliriz diye düşünülmektedir. Doğru dinleri, bizim Tanrı için yola çıktığımızda, gerçekten kendimiz olmayan her şeyin bizden dökülüp uzaklaşacağını söyler. Işığa doğru ilerleyin, karanlık kaybolacaktır. Mesih üzerinde odaklanın demek, içimizde gizli yatan iyiliğin ve gücün farkına varmak ve ifade etmek üzere o iyiliği ve gücü uyandırmak için onlar üzerinde odaklanın demektir. Bizim hayatta elde ettiklerimiz, üstünde odaklandıklarımızdır. Karanlık üzerinde sürekli odaklanış bizi bireyler ve toplum olarak daha da karanlığa götürür. Işığa odaklanmak bizi ışığa ulaştırır.

"İçimdeki Mesih'i kabul ediyorum" demek, "İçimdeki gerçek kimliğim olan güzelliği kabul ediyorum. Ben zayıf yönlerim değilim. Ben hiddetim değilim. Ben sınırlı bilincim değilim. Ben çok, çok daha öte olanım. Ve ben gerçek kimliğimin bana hatırlatılmasına istekliyim," demektir.

3. EGO

"Ego, sözcüğün tam anlamıyla korkulu bir düşüncedir."

Çocuklar olarak bize "iyi" çocuklar olmamız söylenmiştir ki bu, hiç kuşkusuz, bizim zaten öyle olmadığımız anlamına geliyordu. Bize, eğer odamızı temizlersek ya da iyi notlar alırsak, o zaman iyi olduğumuz öğretilmiştir. Pek azımıza *esasta*

(zaten) iyi olduğumuz öğretilmiştir. Pek azımıza, koşulsuz bir onaylanma duygusu ve ne *yaptığımızdan* dolayı değil, fakat ne *olduğumuzdan* dolayı değerli olduğumuz duygusu verilmiştir. Bu bizim canavarlar tarafından yetiştirildiğimizden dolayı değildir. Biz, bizim yetiştirildiğimiz gibi yetiştirilmiş insanlar tarafından yetiştirildik. Bazen, kendilerini bizi mücadeleci olarak eğitmekten sorumlu hissedenler aslında bizi en çok seven insanlardı.

Niçin? Çünkü, malum olduğu üzere, dünya acımasız bir dünya idi ve onlar bize iyilik etmek istiyorlardı. Bizim, dünyanın olduğu kadar çılgın olmamız gerekiyordu, yoksa buraya asla uyum sağlayamazdık. Bizim bir şeyler başarmamız, yüksek notlar almamız, Harvard'a gitmemiz gerekiyordu. Garip olan şuydu ki biz disiplini o perspektiften öğrenmedik; güç duygumuzu acayip bir biçimde saptırılmış olarak kendi benliğimizden uzaklarda, dışsal kaynaklarda arar olduk. Kaybettiğimiz şey kendi gücümüz hakkındaki duygumuzdu. Öğrendiğimiz ise korku idi, şimdiki halimizle yeterince iyi olmadığımız korkusu.

Korku öğrenmeyi teşvik edip desteklemez. O bizi çarpıtır. Kolumuzu kanadımızı kırar. Bizi nevrotik hale getirir. Ve çoğumuz, buluş çağımıza gelinceye kadar ağır biçimde hasar görmüşüzdür. Sevgimiz, kalbimiz, gerçek "benliğimiz", hem bizi sevmeyen, hem de bizi seven insanlar tarafından sürekli biçimde sakatlanmıştır. Sevgi yokluğunda biz yavaş yavaş fakat emin bir biçimde parçalanmaya başlamışızdır.

Yıllar önce kendime, şeytan denen şey konusunda endişelenmemeyi öğütlemiştim. Dünyayı sinsi sinsi izleyen bir kötülük gücü bulunmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Kendi kendime, bunların hepsinin benim zihnimde olduğunu söylüyordum. Daha sonra bunun hiç de iyi bir haber olmadığını fark ettim. Her bir düşünce bir deneyim yarattığına göre, şeytan için zihinden daha iyi bir yer bulunması mümkün değildi. Dışımızda, ruhumuzu zaptedecek gerçek bir şeytanın bulunmadığı doğru olmakla birlikte, zihnimizde *sevgisizce algılama* yönünde şaşılacak kadar güçlü bir eğilim vardır.

Çocukluğumuzdan beri bize ayrı, fani varlıklar olduğumuz öğretildiğinden, sevgi söz konusu olduğunda çok zor zamanlar geçiririz. Sevgi, bize baskın çıkma tehditi taşır görünen, karşı duramayacağımız bir boşluk duygusu verir, çünkü bir bakıma öyledir ve öyle yapar. O bizim yalnızlık ve ayrılık duygusu çeken küçük benliğimizi alt eder. Bu ayrılık duygusunu biz kendi gerçek kimliğimiz gibi düşündüğümüzden, onsuz kalırsak öleceğimizi zannederiz. Ölmekte olan ise korku dolu zihindir, böylece içimizdeki sevgi bir soluk alma fırsatı bulur.

Kurs terminolojisinde, hepsi de bizim Tanrı'dan ve birbirimizden ayrı olduğumuz hakkındaki o ilk yanlış inançtan kaynaklanan tüm korkulu idraklerimizin örgü ağına ego denilmektedir. Burada ego sözcüğü modern psikolojide kullanıldığından farklı biçimde, kadim Yunanlılar'ın kullandıkları gibi küçük, ayrılıktaki benlik anlamında kullanılmaktadır. O bizim kendi hakkımızdaki yanlış bir inançtır, gerçekte kim ve ne olduğumuz hakkındaki bir yalandır. Bu yalan bizim nevrozumuz olmasına ve o yalanı yaşamamanın müthiş endişe verici bir şey olmasına rağmen, bu ayrılığın giderilmesine, bu parçalanmışlığın şifalandırılmasına karşı ne denli dirençli olduğumuz da şaşılacak bir şeydir.

Sevgiden ayrı düşmüş bir düşünce büyük bir yanlış yaratmadır. Bu bizim kendi gücümüzün kendi aleyhimize çevrilmesidir. Zihnin sevgiden ilk saptığı anda -"Tanrı'nın Oğlu gülmeyi unuttuğunda"- baştanbaşa illüzyonsal bir dünya meydana çıktı. *Mucizeler Kursu* bu ana, "korkunun sapa yoluna giriş" ya da "Tanrı'dan ayrılış" anı diyor.

Egonun kendine ait bir sahte-yaşamı vardır ve o, bütün yaşam-formları gibi, hayatta kalmak için kuvvetle savaşıyor. Hayatımız ne kadar rahatsız, acı verici, hatta zaman zaman çaresizlik içinde olursa olsun, o bizim bildiğimiz hayattır ve biz yeni bir şey denemektense eskiye tutunmaya devam ederiz. Çoğumuz şu ya da bu şekilde kendimizden bıkip usanmışızdır. Ancak, kurtulmak için dua ettiğimiz bir şeye aslında ne kadar sıkı sarıldığımız ise inanılmaz bir şeydir.

Ego, bilgisayarımızın içinde, onun çekirdek sistemine saldıran bir virüs gibidir. O bize sanki karanlık bir paralel evren gösterir -aslında var olmayan, ama varmış gibi görünen bir korku ve ıstırap âlemi. Lusifer, düşüşünden (kovuluşundan) önce Cennet'teki en güzel melekti. Ego, kendimize olan sevgimizin kendimizden-nefrete dönüşmesi halidir.

Ego, devirler boyunca geliştirilmiş olan ve bizi kalpleri-mizdeki sevgiden uzaklara doğru çeken korkulu düşüncelerle inşa edilmiş bir yerçekimsel güç alanı gibidir. Ego, bizim aleyhimize dönmüş olan kendi zihinsel gücümüzdür. O da bizim gibi zekidir, bizim gibi düzgün konuşur ve bizim gibi çıkarı doğrultusunda kurnazca yönlendirir. Gümüş-dilli şeytan hakkında bütün o söylenenleri hatırlıyor musunuz? Ego bize gelip de, "Merhaba, ben senin kendinden nefretinim," demez. O budala değildir, çünkü biz budala değiliz. O daha çok şöyle şeyler söyler, "Merhaba, ben senin erişkin, olgun, akılcı benliğinim. Ben sana 'bir numara' olman için yardım edeceğim." Ve sonra o, başkalarının zararı pahasına kendi çıkarlarımızı gözetmemiz için bize danışmanlık yapmaya başlar. O bize bencilliği, açgözlülüğü, yargılamayı ve sınırlı düşünmeyi öğretir. Fakat unutmayın, burada yalnızca birimiz varız: Başkalarına verdiğimiz şeyi aslında kendimize vermekteyizdir. Başkalarından esirgediğimizi aslında kendimizden esirgemekteyizdir. Sevgi yerine korkuyu seçtiğimiz her an, kendimizden Cennet deneyimini esirgemiş oluruz. Sevgiyi terk ettiğimiz ölçüde, sevginin bizi terk ettiğini hissedeceğiz.

4. KUTSAL RUH

"Kutsal Ruh, uyanma ve sevinme çağrısıdır."

Zihnin gücü kendi başına tarafsızdır (nötr). O bize Tanrı'nın serbestçe, karşılıksız olarak verdiği bir güçtür. 'Düşünmek

istediğimizi düşünme konusunda özgür iradeye sahibiz, ama hiçbir düşünce nötr değildir. Boş düşünce diye bir şey yoktur. Her düşünce, bir düzeyde, bir form yaratır.' Hiçbir şey bizi kendi yaratıcılığımızdan yoksun bırakamaz. Onu ne yönde kullanacağımızdan ise biz kişisel olarak sorumluyuz.

Kendi hayatımızın sorumluluğunu üstlenmek, o halde, kendi düşüncelerimizin sorumluluğunu üstlenmek demektir. Ve Tanrı'ya, hayatımızı "kurtarması" için dua etmek, O'na bizi kendi olumsuz düşüncelerimizden kurtarması için dua etmek demektir.

Madem ki yalnızca Tanrı vardır ve diğer her şey bir illüzyondur, o zaman sevgisizliğin etki ve sonuçları yalnızca egonun sanrısı (halüsinasyonu) içinde vuku bulmaktadır. Günah sözcüğü sevgisiz algılama anlamına gelir. O bir okçuluk terimidir. O, "hedefi tutturamadınız" anlamındadır. O halde, Tanrı bizim günahlarımızdan dolayı bize kızmaz, çünkü onlar gerçekte olmamaktadırlar. Tanrı günahlar görmez, sadece algılama ve idrak hataları görür. O bizi cezalandırmak değil, şifalandırmak ister. O bizi, Kutsal Ruh (Öz) denilen bir bilinç gücü vasıtasıyla şifalandırır.

Kurs'ta öğretilene göre, Kutsal Ruh, ilk korkulu düşüncenin düşünüldüğü anda yaratılmıştır. Tanrı, mükemmel sevgi olarak, tüm hataları hemen meydana geldikleri anda düzeltir. Tanrı bizi sevgiye dönmemiz için zorlayamazdı, çünkü sevgi zorlamaz. Bununla birlikte, o alternatifler yaratır. Kutsal Ruh, korkuya karşı Tanrı'nın alternatifidir.

Kutsal Ruh, Tanrı'nın egoya yanıtıydı. Kutsal Ruh, Tanrı'nın "O'ndan ayrı duran Çocukları ile olan ebedi iletişim hattıdır"; yumuşak, sevecen düşüncelere bir geri dönüş köprüsü, "büyük İdrak-Değiştiricisi"dir. Kutsal Ruh, "Tesellici" olarak da adlandırılır. Tanrı bizi zorla Kendi yoluna geri döndürmez, çünkü bu özgür irademizi ihlal etmek olurdu. Fakat Kutsal Ruh bizim içimizdeki bir bilinç gücüdür ki O'ndan bilinçle istediğimizde, bizimle birlikte Nedensel düzeyde çalışır, düşüncelerimizi korkudan sevgiye dönüştürerek bizi "Cehennem'den -ya da korkudan- kurtarır." Bizim

ona olan çağrımız boşa olamaz. O, Tanrı tarafından yaratılmış olduğundan, bilgisayara işlenmiş bulunmaktadır. O bize birçok formda gelir; örneğin bir dostunuzla yaptığınız sohbetten tutun da, ciddi bir spiritüel yola; bir şarkının sözlerinden, mükemmel bir terapisteye kadar. Biz yolumuzu ne denli yitirmiş ya da çılgın halde olursak olalım, O, içimizde var olan bütünlük haline doğru amansız bir çekiliştir. İçimizde bir şey her zaman yuvaya dönmeyi özler; Kutsal Ruh işte o şeydir. O, Tanrı'nın içimizdeki Sesi'dir.

Kutsal Ruh bize, realiteyi farklı bir biçimde algılamaya doğru rehberlik eder: sevgi temeline oturtulmuş bir algılayışa doğru. O'nun bizim algılayışımızı düzeltmesine Kefaret denir. O bize şunu hatırlatır: her durumda vermiş olduğunuz sevgi ve almış olduğunuz sevgi gerçektir. Bundan başka hiçbir şey mevcut değildir. Sevgiden gayri ne varsa bir illüzyondur. Illüzyondan kurtulmak ve iç huzuruna kavuşmak için, bir durumda yalnızca sevginin gerçek olduğunu hatırlamalısınız. Başka her şey yanılgıdır ve mevcut değildir. O unutulmalıdır. Onu bırakmaya bilinçle hazır ve istekli olmalıyız.

Herhangi bir durum içinde eksik olan tek şey bizim sevgi hakkındaki farkındalığımızdır. Kutsal Ruh'un bize yardım etmesini istemekle, biz bir durumu farklı şekilde algılamaya istekli olduğumuzu ifade etmiş oluruz. Biz kendi yorum ve görüşlerimizden vazgeçip, onların yerine O'nunkini geçirmeyi dileriz. Acı içindeyken, "Sevgili Tanrım, ben bunu farklı bir biçimde görmeye istekliyim," diye dua ederiz. Bir durumu Tanrı'ya havale etmek demek, bu konu hakkındaki *düşüncelerimizi* O'na havale etmemiz demektir. Bizim Tanrı'ya verdiklerimizi, O, Kutsal Ruh'un görüşü vasıtasıyla yenilenmiş halde bize geri verir. Bazı kimseler sanırlar ki biz Tanrı'ya teslim olursak, kişisel sorumluluğumuzdan vazgeçmiş oluruz. Fakat doğru olan bunun tersidir. Biz bir durum hakkındaki düşüncelerimizden sorumlu olmakla, o durumla ilgili nihai sorumluluğu üstlenmiş oluruz. Kendi zihinsel olanaklarımıza bırakıldığında bizim içgüdüsel olarak korkuyla karşılık vereceğimizi bilmekle yeterince sorumluyuz. Bizim yar-

dım isteyişimiz, aslında yeterince sorumlu oluşumuzdandır.

Bazen insanlar, Tanrı'yı çağırmanın her şeyi güllük gülistanlık hale getirecek bir gücü hayatımıza davet etmek demek olduğunu düşünürler. Gerçek şudur ki, bu bizi büyüme-ye zorlayacak her şeyi hayatımıza davet etmemiz demektir -ve bu büyüme karmaşa içinde de olabilir. Hayatın amacı kendi mükemmeliyetimize varmak üzere büyümektir. Bir kez Tanrı'yı çağırdığımızda, bizi öfkeliendirebilecek her şey yola çıkmış demektir. Neden? Çünkü bizim sevgi yerine öfkeye yöneldiğimiz yer, bizim -yıkmamız gereken- duvarımızdır. Damarımıza basan her durum, bizim koşulsuz sevme kapasitemizi henüz tezahür ettiremediğimiz bir durumdur. Buna dikkatimizi çekmek ve bu noktayı aşmamıza yardım etmek ise Kutsal Ruh'un işidir.

Bizim rahatlık bölgelerimiz, sevmeyi *kolay* bulduğumuz sınırlı alanlardır. Bu rahatlık bölgelerine aldırmamak, onları hiçe saymak Kutsal Ruh'un işidir. Biz herhangi bir bölgede aynı derecede rahat olmadıkça zirveye ulaşmış olmayız. Sevgi, koşulsuz olmadıkça sevgi değildir. Sevgiyi mükemmel olarak deneyimlemedikçe, biz gerçek kimliğimizi yaşıyor olmayız.

Aydınlanma hedefimize doğru ilerleyişimizi güvence altına almak üzere, 'Kutsal Ruh'un herkes için son derece bireyselleşmiş öğretim programları vardır.' Her bir karşılaşmayı, her bir durumu Kutsal Ruh kendi amaçları yönünde kullanır. O bizim mükemmel kozmik benliğimiz ile dünyevi çılgınlığımız arasında çevirmenlik yapar. İllüzyonun içine girer ve onu aşmamız için bize yol gösterir. O, daha çok sevgi yaratmak üzere sevgiyi kullanır ve O, korkuya 'bir sevgi çağrısıyla' karşılık verir.

Soykırım, Tanrı'nın iradesi değildi, AIDS de öyle. Her ikisi de korkunun ürünüdür. Bununla birlikte, Kutsal Ruh'u bu durumlara çare bulması için davet ettiğimizde, O bunların dünya yüzünden silinmelerini sağlayacak olan derin sevgi düzeyine erişmek üzere büyümemiz için onları neden ve fırsatlar olarak kullanır. Onlar bizi daha önce hiç sevmediği-

miz kadar derinden sevmeye zorlarlar.

Soykırım için ahlaki bir yanıt almayı gerçekten arzulu-yorsak, o zaman onun bir daha asla olmayacağı bir dünyayı yaratmak için elimizden gelen her şeyi yaparız. Düşünen her insanın bildiği gibi, Hitler tek başına hareket etmedi. O, her ne kadar aynı kötü vizyonu paylaşmasalar da, ona hayır di-yebilecek ahlaki karaktere sahip olmayan binlerce insanın yardımını olmadıkça, yapmış olduklarını asla yapamazdı. Kut-sal Ruh bizim ne yapmamızı isterdi? Her ne kadar bir Hit-ler'in tekrar doğmayacağını asla garanti edemesek de, aslın-da biz öyle bir dünya yaratabiliriz ki orada, bir Hitler ortaya çıksa bile, onu dinleyecek ya da onunla işbirliği yapacak bir kimsenin bulunmasına meydan vermeyecek kadar çok sevgi olur.

Öyleyse ruhsal yol, kısaca, hayatımızı yaşama yolculu-ğudur. Herkes bir ruhsal yol üstündedir; sadece insanların çoğu bunu bilmez. Kutsal Ruh, bizim zihinlerimizdeki bir güçtür ki O bizi mükemmel şekilde sever, bizi doğal halimiz-le -unutmuş olduğumuz halimizle- bilir ve bizimle birlikte korku ve illüzyon dünyasına girer ve kim olduğumuzu bize hatırlatmak için buradaki deneyimlerimizi kullanır. O bunu, düşündüğümüz ve yaptığımız her şeyin sevgi dolu bir amaç taşınması olanağını göstermek suretiyle yapar. Dünyada bulu-nuş nedenimiz hakkındaki duygularımızı tamamen değişt-i-rir. O bize, sevginin tek işlevimiz olduğunu görmeyi öğretir. Hayatımızda yaptığımız her şey ya ego ya da Kutsal Ruh ta-rafından kullanılacak veya yorumlanacaktır. Ego, her şeyi bizim daha çok endişeye dalmamız için kullanır. Kutsal Ruh her şeyi bizim iç huzuruna kavuşmamız yönünde kullanır.

5. AYDINLANMIŞ VARLIKLAR

"Aydınlanma bir farkına-varıştır, asla bir değişim değil."

Yeryüzünde, zihinleri Kutsal Ruh tarafından tamamen şifalandırılmış insanlar yaşamıştır ve belki şimdi de yaşamaktadır. Onlar Kefaret'i (doğru idraki) kabul etmişlerdir. Bütün dinlerde, mucizeler gösteren ermişlere ya da peygamberlere dair öyküler vardır. Mucizelerin nedeni şudur: zihin Tanrı'ya geri döndüğünde, O'nun gücünün bir kanalı haline gelir. Tanrı'nın gücü bu dünyanın yasalarını aşar. Ermişler ve peygamberler Kefaret'i kabul etmekle, içlerindeki Mesih'i eyleme geçirmişlerdir. Onlar korkulu düşüncelerden arınmışlardır ve zihinlerinde yalnızca sevgi kalmıştır. Bu arınmış varlıklara Aydınlanmış olanlar denir. Aydınlanmış olanlar "anlarlar."

Aydınlanmış varlıklarda bizde olmayan hiçbir şey yoktur. Onların içlerinde mükemmel sevgi vardır -bizim de öyle. Fark onlarda sevgiden *gayrı* hiçbir şeyin bulunmayışıdır. Aydınlanmış varlıklar -'İsa ve diğerleri- bizlerde sadece potansiyel olarak mevcut olan bir hal içinde bulunmaktadır.' Mesih-zihni sadece koşulsuz sevgi perspektifidir. Biz içimizde Mesih-zihnine, İsa'nın sahip olduğu kadar sahibiz. Onunla bizim aramızdaki farka gelince, bizim onu yadsımak üzere ayartılmış olmamızdır. O ise bunun ötesindedir. Onun her düşüncesi ve her eylemi sevgiden kaynaklanır. Onun içindeki koşulsuz sevgi ya da Mesih bizi özgürlüğe kavuşturacak olan gerçektir, çünkü o bizi kendi korkulu düşüncelerimizden koruyan perspektiftir (görüş açısidir).

İsa ve diğer aydınlanmış üstatlar, tekâmüli açıdan bizim ağabey ve ablalarımızdır. Tekâmül yasalarına göre, bir tür belli bir yönde gelişir, ta ki o gelişme artık o türün hayatta kalması, varlığını sürdürmesi için yetersiz kalıncaya kadar. O noktada bir mutasyon gerçekleşir. Her ne kadar bu mutasyon türün çoğunluğunu temsil etmezse de, o türün varlığını sürdürmesi için daha uygun olan tekâmül çizgisini temsil etmektedir. Bu mutasyondan geçecek kuşaklar bundan böyle hayatta kalacak olanlardır.

Bizim türümüzün başı derttedir, çünkü biz çok fazla kavga ediyoruz. Kendimizle, birbirimizle, gezegenimizle ve

Tanrı'yla kavgadayız. Korkuya boğulmuş tutumlarımız bizim varlığımızı sürdürme olanağımızı tehdit ediyor. Tamamen sevgi dolu bir kişi bir tekâmüli mutasyon gibidir; o sevgiye öncelik veren ve böylece, içinde mucizelerin gerçekleşeceği bir ortam yaratan bir varlığı tezahür ettirir. Sonuçta bu yapılacak tek *akıllıca* şeydir. Bu bizim varlığımızı sürdürmemize yardımcı olacak tek yaklaşımdır.

Mutasyon geçirmiş, aydınlanmış olanlar, öyle olmayanlarımıza bizim tekâmüli potansiyelimizi gösterirler. Onlar yolu işaret ederler. Bir yol gösterici ile bir koltuk değneği arasında fark vardır. Bazen insanlar İsa gibi bir koltuk değneğine ihtiyaçları olmadığını söylerler. Ama o bir koltuk değneği değildir; o bir öğretmendir. Eğer bir yazar olmak isterseniz, klasikleri okumanız gerekir. Büyük müzik eserleri yaratmak istiyorsanız, geçmişin büyük müzisyenlerinin bestelediği müziği dinlemeniz gerekir. Eğer bir ressam olmak için çalışıyorsanız, büyük ustaları incelemeniz gerekir. Eğer siz resim çizmeye çalışırken, Picasso odanıza girse ve size, "Merhaba, bir iki saatim var, birkaç öneri ister miydiniz?" dese, ona *hayır* mı derdiniz?

Bu ruhsal üstatlar için de böyledir: İsa, Buda ya da herhangi bir başka aydınlanmış varlık için. Onlar akıllarını ve gönüllerini kullanış tarzları ile birer dahi idiler, aynen Beethoven'ın müzikte bir dahi olduğu ya da Shakespeare'in sözlerde bir dahi olduğu gibi. Neden onlardan öğrenmemeli, onların gösterdiği yolu izlememeli, onların doğru yaptıklarını incelememeli?

Mucizeler Kursu, Hristiyan terminolojisini kullanıyor, fakat o bunu hiç geleneksel-olmayan biçimlerde kullanıyor. Mesih, Kutsal Ruh, kurtuluş, İsa gibi sözcükler dinsel olmaktan çok psikolojik anlamlarıyla kullanılmıştır. *Mucizeler Kursu*'nun bir öğrencisi ve öğretmeni olmak sıfatıyla, birçok insanın Hristiyan terimlerine karşı gösterdiği direnç hakkında pek çok şey öğrenmiş bulunuyorum. Bir Yahudi olarak ben, İsa sözcüğüyle sorunu olanlar yalnızca Yahudiler'dir sanırdım. Fakat yanılmışım. Onun adının anılışından tedirgin

olanlar sadece Yahudiler değildi. İlimli Hristiyanlar'ın oluşturdukları bir grupta İsa sözcüğünü telaffuz edin, bu konuda, büyük olasılıkla, başka herhangi bir kimsedeki kadar dirençle karşılaşabilirsiniz.

Neden böyle olduğunu anlıyorum. Kurs'ta söylendiği gibi, "Dünya için sadece bir kardeş olacak birinden, birtakım nahoş putlar oluşturulmuştur." Birçok Hristiyanı terim sürekli bir suçluluk duygusu yaratmak üzere kullanılagelmiştir, öyle ki birçok düşünen insan onları tümüyle reddetmeye karar vermiştir. Birçok halde, gerçekten, bu sorun Hristiyanlar için, Yahudiler için olduğundan da daha kötüdür. Yahudi çocuklarına genellikle Hristiyanlık hakkında hiçbir şey öğretilmez. Halbuki birçok Hristiyan çocuğu için bu sözcükler suçluluk, ceza ve cehennem korkusu ile yüklüdür.

Sözcükler sadece sözcüklerdir ve incitici olanların yerini alacak başka yeni sözcükler daima bulunabilir. Bununla birlikte, İsa söz konusu olduğunda sorun öyle bir başka sözcükle çözümleniverecek kadar basit değildir. İsa onun adıdır. Onun adı Herbert imiş gibi rol yapmanın bir anlamı yoktur. Bazı gelenekçi Hristiyanlar'ın, onun adına neler yapmış olduklarına bakarak ve buna dayanarak İsa'yı otomatik şekilde dışlamakla birçok insan, banyo suyunu dökerken bebeği de birlikte atmış oluyor. *Mucizeler Kursu* ve Hristiyan felsefesinin kimi ezoterik sunuluşları ile ilgili olarak, onlar buradaki bilgileri sırf diline bakarak reddetmiş oluyorlar. Onlar, *İsimsiz Alkolikler Bildirgesi*'nde, "araştırıp incelemeden hor görmek" denilen bir zihinsel tuzağa düşmüş oluyorlar.

Yıllar önce, NewYork'da bir akşam yemeği davetinde bulunuyordum. Masadaki sohbet konusu son zamanlarda yayınlanmış bir romandı. Biri bana onu okuyup okumadığımı sordu. Onu okumamıştım, fakat *NewYork Times*' da o kitap hakkında bir makale okumuştum. Yalan söyleyerek, "evet" dedim. Sonra kendimden öylesine dehşete düştüm ki. Kitabı okumamıştım ama, bir süre için onu okumuş gibi görünebilecek bilgiye sahiptim. Bir başkasının görüşünün benimkinin yerini almasına izin vermeye razı olmuştum. Bu olayın üze-

rinden çok zaman geçmeden, İsa hakkında da fikirler beyan eden bir kitabı, *Mucizeler Kursu*'nu okumakla okumamak arasında karar verirken bu olayı hatırladım. Çocukluğumda İsa hakkında hiçbir şey okumuş değildim. Ailem bana sadece, "Biz onu okumayız, şekerim," demişti. Fakat Yahudiler aynı zamanda, çocuklarını entelektüel açıdan gelişmeye teşvik etmekle de tanınırlar. Bana kendi adıma okumam ve düşünmem öğretilmişti -gerçi o yemek davetinde buna aykırı davranmıştım ama, neyse- ve ben de öyle yaptım. *Mucizeler Kursu* İsa'yı öne çıkartmamaktadır. 'Kitaplar ondan (Mesih Bilinci'nden) geliyorsa da, çok açıkça belirtilmiştir ki siz Kurs'un ilerlemiş öğrencilerinden biri olabilirsiniz ama yine de onunla kişisel olarak hiç ilgilenmeyebilirsiniz.'

Kurs, bizim direncimizi anlar fakat ona destek vermez. Bizim Mesih felsefesine ilişkin anlayışımızda ve özellikle de İsa hakkındaki anlayışımızda muazzam bir devrimin vakti gelmiştir. Hristiyan dini, Mesih'i ya da bizzat İsa'yı kendi tekeline alamaz. Her kuşakta, biz gerçeği yeniden kendi başımıza keşfetmeliyiz.

İsa kimdir? O, Kutsal Ruh'un kişisel bir simgesidir. Kutsal Ruh tarafından tümüyle şifalandırılmış olduğundan, o O'nunla bir olmuştur. O, Kutsal Ruh'un büründüğü tek sima değildir. O *bir* yüzüdür. O kesinlikle bir zirve deneyimidir, fakat bu demek değildir ki o oraya varmış olan tek varlıktır.

İsa bu korku dünyası içinde yaşadı ve sadece sevgiyi algıladı. Her eylemine, her sözüne, her düşüncesine ego yerine Kutsal Ruh rehberlik ediyordu. O tamamıyla arınmış bir varlıktı. Onu düşünmek demek, içimizdeki mükemmel sevgiyi düşünmek ve o sevgiyi, ortaya çıkmasını sağlamak üzere çağırmak demektir.

İsa, Mesih-zihninin tümüyle aktive edilmesi durumuna erişmişti ve böylece, bizim kendi içimizdeki o yere ulaşmamıza yardım etmesi için Tanrı tarafından ona güç verilmişti. Nitekim o, Kurs'ta, "Ben Kefaret sürecinden sorumluyum," demektedir. Tanrı'nın her şeye ilişkin vizyonunu paylaşmak

la, o bizzat o vizyon haline *gelmiştir*. O bizim her birimizi Tanrı'nın bizi gördüğü gibi görür -masum ve mükemmel, seven ve sevilebilir olarak- ve o bize kendimizi öyle görmemizi öğretir. O bizi böylece cehennemden çıkarıp Cennet'e ulaştırır. Onun gözleriyle görmek demek, bizim idrak hatalarımızı kefaret (telafi) etmemiz demektir. Onun hayatımızda gerçekleştirdiği mucize -ruhlarımızda bir patlayışla parlayıp yayılan o mistik ışık- işte budur. Zihinlerimiz, Tanrı Çocuğu'nun mihrabı olarak yaratılmıştır. O, Tanrı Çocuğu'nu temsil eder. O'na ibadet etmek, hepimizin içinde yatan mükemmel sevgi potansiyeline ibadet etmektir.

Peri masalları, iç benliğin gücü hakkında kuşaktan kuşağa aktarılan mistik imalardır. Onlar değişim-dönüşüm öyküleridir. Pamuk Prenses, Uyuyan Güzel gibi masallar, ego ile tanrısal zihin arasındaki ilişkiye yapılan atıflardır (benzetmelerdir). Egoyu temsil eden kötü üvey anne, Uyuyan Güzel'i ya da içimizdeki Mesih'i uyutabilir, ama onu asla yok edemez. Tanrı'nın yarattığı şey yok edilemez. Egonun bize yapabileceği en yıkıcı şey, olsa olsa, bize bir büyü yaparak içimizdeki güzeli uyutmaktan ibarettir. Ve o da böyle yapar. Fakat içimizdeki sevgi ölmez; o sadece çok uzun bir zaman için uyuyakalır. Her peri masalında Prens mutlaka gelir. Onun öpüşü bize kim olduğumuzu ve buraya niçin geldiğimizi hatırlatır. O Beyaz Atlı Prens, Kutsal Ruh'tur ve O bizi sevgisiyle uyandırmak için çeşitli kılıklarda gelir. Tam da bütün umutların kaybolmuş, kötülüğün en sonunda zafere ulaşmış gibi görüldüğü zamanda, Kurtarıcımız görünür ve bizi kollarına alır. Onun pek çok yüzü vardır ve o yüzlerden biri de İsa'dır. O bir put ya da bir koltuk değneği değildir. O bizim ağabeyimizdir. O bir armağandır.

BÖLÜM 4

Teslimiyet

"Çünkü Tanrı'nın ellerinde sıkıntısız dinleniriz."

1. İMAN

"Herhangi bir durum içinde, imanın çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur."

Eğer bir Tanrı'nın -her şeyde hayırlı bir düzenin, her şeyi bizim bilinçli kontrolümüz olmadan bir arada tutmakta olan bir gücün- var olduğuna gerçekten inansaydık ne olurdu? Günlük hayatımızda bu gücün işleyişini görebilmiş olsaydık ne olurdu? Eğer onun bizi bir biçimde sevdiğine, bize değer verdiğine ve bizi koruduğuna inansaydık ne olurdu? Eğer gevşeyip rahatlamayı göze alabileceğimize inanabilseydik ne olurdu?

Fiziksel beden her an faaliyettedir; o öyle harikulade bir mekanizmalar düzenidir ki beşeri çabalarımız asla onun modelinin ve etkinliğinin bir benzerini gerçekleştiremez. Kalbimiz atar, akciğerlerimiz solunum yapar, kulaklarımız işitir, saçlarımız uzar. Ve bizim onları çalıştırmamız gerekmez -onlar kendiliklerinden çalışırlar. Bizim hiçbir yardımımız olmaksızın gezegenler güneşin çevresinde dönerler, tohumlar çiçek açarlar, ceninler bebek olurlar. Onların devinimi doğal bir sisteme dahildir. Biz de o sistemin ayrılmaz parçalarıyız. Biz, hayatımızın, çiçekleri büyüten aynı güç tarafından yönetilmesine izin verebiliriz -ya da bunu kendimiz yapabiliriz.

Evreni devindiren güce güvenmek imandır. İman kör değildir, o bilinç ve vizyon sahibidir. İman, evrenin bizden yana olduğuna ve evrenin ne yaptığını bildiğine inanmaktır. İman, açılıp gelişmekte olan bir hayır gücünün tüm boyut-

larda sürekli faal, sürekli iş başında olduğu hakkında psikolojik düzeydeki bir farkındalıktır. Bu gücü yönlendirme girişimlerimiz sadece ona müdahale etmek (onunla çatışmak) demek olur. Kendimizi ona bırakarak gevşemek, rahatlamak, onun bizim hayrımıza çalışmasına olanak verir. İman olmadığında, bizler kontrolü üstümüze vazife olmayan şeyleri kontrol etmeye, ve onarmaya gücümüzün yetmeyeceği şeyleri çılgınca onarmaya çalışıyoruz demektir. Kontrole çalıştığımız şey biz olmadan daha iyi gider ve onarmaya çalıştığımız şeyin zaten bizim tarafımızdan onarımı mümkün değildir. İman olmadıkça, zaman israf etmiş oluruz.

Fiziksel fenomenlerin nesnel ve fark edilebilir yasaları vardır. Örneğin, yerçekimi ya da termodinamik yasası. Siz yerçekimi yasası konusunda iman taşımak durumunda değilsiniz, sadece onun var olduğunu bilirsiniz, o kadar.

Fiziksel olmayan fenomenlerin de nesnel, fark edilebilir yasaları vardır. Bu iki yasa grubu -hem iç, hem dış dünyaları yöneten yasalar dizisi- paraleldir.

Dışsal olarak, evren bizim bedensel canlılığımızı sürdürmemizi destekler. Bitkilerdeki fotosentez ve okyanustaki planktonlar solunum için ihtiyacımız olan oksijeni üretirler. Fiziksel evreni yöneten yasalara saygı göstermek önemlidir, çünkü o yasaların çiğnenmesi bizim hayatımızı tehdit eder. Okyanusu kirlettiğimiz ya da bitki yaşamını tahrip ettiğimiz zaman, bizi destekleyen sistemi ve dolayısıyla kendimizi tahrip etmiş oluruz.

İçsel olarak, evren bizim duygusal ve psikolojik bakımdan hayatta kalmamızı destekler. Hayatta kalmamız için ihtiyacımız olan oksijenin içsel eşdeğeri sevgidir. İnsan ilişkileri sevgi üretmek için vardır. İlişkilerimizi sevgisiz düşüncelerle kirlettiğimiz ya da onları sevgisiz tavırlarla yıkıma uğrattığımız zaman, duygusal bakımdan sağlığımızı tehdit etmiş oluyoruz.

2. DİRENÇ

"İmansızlık inanç yokluğu değildir, fakat hiçbir-şeye inanmaktır."

Mucizeler Kursu bize diyor ki, 'İmansız insan diye bir şey yoktur.' İman bir bilinç halidir. Biz ya korkuya ya da sevgiye iman ederiz; ya dünyasal güce ya da Tanrı'nın gücüne iman ederiz.

Bize temelde, sorumlu erişkinler olarak bizim işimizin aktif olmak, erkekçe davranmak -iş bulmak üzere harekete geçmek, hayatımızın kontrolünü elimizde tutmak, boğayı boynuzlarından yakalamak- olduğu öğretilmiştir. Bize gücün bu olduğu öğretilmiştir. Biz ne olduğumuzdan çok, neyi gerçekleştirmiş olduğumuza bakarak güçlü olup olmadığımızı düşünürüz. Böylece bir kısır-döngü içine gireriz: Bir şeye zaten sahip değilsek, kendimizi onu elde etme konusunda güçsüz hissederiz.

Eğer biri çıkıp gelse, kendimizi biraz akışa bırakmamızı, biraz yürek hafifliği önerecek olsa, gerçekten müthiş sinirleniriz. Ne de olsa bizler, görebildiğimiz kadarıyla, tamamen başarısız olanlarız. Yapacağımızı hayal edebileceğimiz en son şey, şimdi olduğumuzdan daha pasif, daha edilgen hale gelmektir.

Pasif enerjinin kendine özgü bir gücü vardır. Kişisel güç, erkek ve dişi güçlerin dengesi sonucunda oluşur. Pasif enerji, aktif enerjinin yokluğunda tembelleşir, fakat aktif enerji de pasif enerji olmadıkça zorbalaşır. Atılımcı erkek enerjinin aşırı dozu maço'dur; kontrol eden, dengesiz ve doğal olmayandır o. Sorun şu ki, hepimize saygı duymamız gerektiği öğretilen enerji, saldırgan (girişimci, atılımcı) enerjidir. Bize, hayatın oyunu idare edenlere göre düzenlenmiş olduğu öğretilmişti, böylece biz erkeksi bilincimizi yücelttik ki o dişi bilinçle yumuşatılmadıkça katı ve zordur. Bu nedenle biz böyleyiz -hepimiz, kadınlar olsun, erkekler olsun. Biz bir

savaş zihniyeti yaratmışız. Daima bir şeyler için savaşıyoruz: iş için, para için, ilişki kurmak, ilişkiyi kesmek için, kilo vermek, kendimize hâkim olmak için, bizi anlamalarını sağlamak, bizimle kalmalarını sağlamak, bizden ayrılmalarını sağlamak için vs. vs. Kılıçlarımızı asla kınına sokmayız.

İçimizdeki dişi, teslimiyet halindeki taraf pasiftir. O hiçbir şey yapmaz. Erkek olsun, kadında olsun, ruhsallaşma (ruhanileşme) süreci bir dişileşme sürecidir, zihnin yatıştırılması sürecidir. O, kişisel manyetizmanın geliştirilmesidir.

Eğer bir yığın demir talaşınız olsa ve onlardan güzel desenler oluşturmak istesenez, iki şeyden birini yapabilirsiniz. Ya parmaklarınızı kullanır ve ufak demir parçacıklarını güzel örümcek ağı çizgiler halinde düzenlemeye çalışırsınız -ya da bir mıknatıs satın alırsınız. Mıknatıs demir talaşını çekecektir. O bizim, gücünü eylemden çok çekim yoluyla kullanan dişi bilincimizi simgeler.

Bilincimizin bu çekici, kabul edici, dişi veçhesi zihinsel teslimiyet alanıdır. Taocu felsefede, "yin" yeryüzünün güçlerini temsil eden dişi prensiptir, "yang" ise ruhsal özü temsil eden erkek prensiptir. Tanrı'dan erkekmiş gibi söz edildiğinde, tüm insanlık dişi olur. Bu bir erkek-kadın meselesi değildir. Tanrı'ya erkek prensip olarak atıf yapılması hiçbir suretle feminist anlayışa karşı bir tavır değildir. Bizim dişi benliğimiz erkek benliğimiz kadar önemlidir.

Dişi ve erkek prensip arasındaki doğru ilişki, dişi olanın erkek olana teslimiyetidir. Teslimiyet bir zayıflık ya da kayıp değildir. O güçlü bir "direnmeyiş," bir "direnmemeye gücü"dür. İnsan bilincinin açık ve alıcı oluşu yoluyla, ruhsal özün hayatımıza nüfuz etmesine ve ona anlam ve yön vermesine izin verilmiş olur. Mesih felsefesine göre, Meryem içimizdeki dişi yanı simgeler ki o, ruhsal anlamda, Tanrı tarafından döllenir. Dişi veçhe bu sürece izin verir ve ona teslim olarak doyuma ulaşır. Bu onun açısından bir zayıflık değildir; bu kuvvettir. Yeryüzündeki Mesih'e, Tanrı babalık ve bizim insanlığımız analık eder. İnsan ve tanrısal-olan arasındaki mistik bağlantı sayesinde biz yüksek Benliğimiz'i doğururuz.

3. SONUÇLARA BAĞIMLI OLMAMAK

"Yolunuzu asla kaybetmezsiniz, çünkü Tanrı size yol göstermektedir."

Tanrı'ya teslim olduğumuz zaman, biz kendimizden daha büyük bir şeye -ne yapmakta olduğunu bilen bir evrene- teslim olmuş oluruz. Olayları kontrol etmeye çalışmaya son verdiğimizde, onlar doğal bir düzen içine girerler, iyi işleyen bir düzene. Bizimkinden çok daha büyük bir güç işleri devraldığında biz dinlenme (sükûnet) halinde oluruz ve o bizim yapabileceğimizden çok daha iyi bir iş çıkartır. Galaksileri bir arada tutan kudretin, bizim nispeten küçük hayatlarımıza ait durum ve koşulların da üstesinden gelebileceğine güvenmeyi öğreniriz.

Teslimiyet, sonuçlara bağımlı olmayı bırakmak anlamına gelir. Biz Tanrı'ya teslim olduğumuz zaman, işlerin dış dünyada nasıl gelişeceğine ilişkin endişe ve beklentilerden vazgeçer ve içte nelerin olduğu ile daha çok ilgileniriz.

Sevgi deneyimi kendi yaptığımız bir seçimdir; bu, sevgiyi herhangi bir durum içinde amacı ve değeri olan tek şey olarak görmek üzere verilmiş bir zihinsel karardır. Biz bu seçimi yapıncaya kadar, bizi mutlu edeceğini düşündüğümüz sonuçlara ulaşabilmek için uğraşıp didinmeye devam ederiz. Ama hepimiz, bizi mutlu edeceğini düşündüğümüz şeyleri elde etmişizdir de sonra bunların bizi mutlu etmediklerini anlamışızdır. Bu dışsal arayış -sevgi dışında, bizi tamamlayacağını, mutluluğumuzun kaynağı olacağını umduğumuz herhangi bir şey aramak- putperestliktir. Para, seks, güç ya da herhangi bir dünyevi doyum, küçük varoluş acıları için ancak geçici bir rahatlama sağlayabilir.

"Tanrı" sevgi demektir ve "irade" düşünce demektir. Öyleyse, Tanrı iradesi, sevecen düşünce, sevgi düşüncesi anlamına gelmektedir. Eğer Tanrı tüm iyiliğin ve hayrın kaynağı ise, o zaman içimizdeki sevgi tüm iyilik ve hayrın kaynağı-

dır. Sevdiğimiz zaman biz kendimizi, olayların ilgili herkesin en yüksek hayrı yönünde gelişmesini sağlayıcı bir tutumsal ve davranışsal çerçeveye otomatik olarak yerleştirmiş oluruz. Bu gelişmenin ne şekilde olacağını her zaman bilmeyiz, fakat bilmeye de ihtiyacımız yoktur. Eğer biz kendimize düşeni yaparsak, Tanrı da kendine ait olanı yapacaktır. Her türlü durumda bizim tek yapacağımız, sevmeye karşı gösterdiğimiz direnci bırakmaktır. Ondan sonra olacak olan O'na kalmıştır. Kontrolü O'na bırakmışızdır. O'nun yönetmesine izin vermişizdir. O'nun nasıl yöneteceğini bildiğine imanımız vardır.

Bazı insanların diğerlerinden daha imanlı olduğu hakkında bir söylen (mit) vardır. Daha doğru bir beyan ise, kimilerimizin bazı alanlarda diğerlerinden daha çok teslimiyet içinde olduğumuzdur. Elbette, Tanrı'ya önce pek önem vermediğimiz şeyleri teslim ederiz. Kimimiz, mesleki hedeflere olan bağlılığımızdan vazgeçmeyi pek umursamayız, fakat romantik ilişkilerimizi Tanrı'ya teslim etmemizin olanağı yoktur, ya da durum bunun tam tersidir. Bu kadar düşkün olmadığımız şeylere gelince, pekâlâ, Tanrı onları alabilir. Fakat o gerçekten önemli bir şey ise, onunla kendimiz meşgul olursak daha iyi olacağını düşünürüz. Gerçek kuşkusuz şu ki, bizim için daha önemli olanın teslim edilmesi daha da önemlidir. Çünkü teslim edilen şey en iyi şekilde gözetilir. Bir şeyi Tanrı'nın ellerine bırakmak, onu zihinsel olarak evrenin korumasına ve gözetimine emanet etmektir. Onu kendimizde alıkoymak ise sürekli şekilde ona yapışmak, sıkıca tutunmak ve onu kurnazca idare etmeye çalışmak demektir. Ekmeğin pişip pişmediğini görmek için durmadan fırının kapağını açıyoruz ki bu sadece onun pişme şansını yok ediyor.

Her nerede sonuçlara bağımlıysak, durumu kontrol etmekten vazgeçmemiz o kadar zor olur. Fakat yarın nelerin olacağını bilmediğimiz bir durumda, nasıl bir sonuç elde etmeye uğraşmamız gerektiğini nasıl bilebiliriz? Peki, nasıl dilekte bulunabiliriz? Örneğin, "Sevgili Tanrım, lütfen aşık olmama izin ver" veya "bana şu işi ver" demek yerine, şöyle

diyebiliriz: "Sevgili Tanrım, benim dileğim, benim önceliğim iç huzurdur. Ben sevgiyi yaşamak istiyorum. Onun bana ne getireceğini bilmiyorum. Bu durumun sonuçlarını Senin ellerine bırakıyorum. Senin iradene güveniyorum. Senin iraden olsun. Amin."

Tanrı'nın benim hayatımı düşünmekten daha önemli yapılacak işleri olduğunu, bu yüzden de gevşeyip rahatlamayı kaldıramayacağımı düşünüyordum hep. Sonunda Tanrı'nın kaprisli olmadığını, O'nun, tüm hayata yönelik bir "kişisel-olmayan" sevgi olduğunu idrak ettim. Benim hayatım O'nun için bir başkasınınkinden ne daha çok, ne de daha az değerlidir. Tanrı'ya teslim olmak demek, O'nun bizi sevdiği ve gözettiği, çünkü O'nun tüm hayatı sevdiği ve gözettiği olgusunu kabul etmektir. Teslimiyet bizim gücümüzü engellemez; o gücümüzü artırır. Tanrı bizim içimizdeki sevgidir ancak; böylece, O'na geri dönmek demek, kendimize dönmek demektir.

4. TESLİMİYET HAYATI

"Tanrı'nın kutsal Çocuğu, yalnızca kutsallığın sana doyum ve huzur verebileceğini ne zaman öğreneceksin?"

Gevşeyip rahatlamak, kalbinizdeki sevgiyi hissetmek ve bunu her durum içinde odak noktanız olarak korumak -işte ruhsal teslimiyetin anlamı budur. O bizi değiştirir, böylece daha derin, daha çekici insanlar haline geliriz.

Zen Budizm'de, "zen zihni" ya da "acemi öğrenci zihni" denilen bir kavram vardır. Derler ki zihin boş bir pirinç çanağı gibi olmalıdır. Eğer o zaten doluysa, o zaman evren onu dolduramaz. Eğer o boşsa, almak için yeri vardır. Bu demektir ki birçok şeyi bilip anladığınızı düşünüyorsak, bize öğretilmesi mümkün değildir. Gerçek içgörü, almaya açık olmayan bir zihne yanaşmaz. Teslimiyet, zihnin boşaltılması

sürecidir.

Mesih gelenğinde, "küçük bir çocuk gibi oluş"un anlamı budur. Küçük çocuklar her şeyin anlamını bildiklerini düşünmezler. Aslında, onlar bilmediklerini bilirler. Onlar, bazı şeyleri açıklamaları için daha yaşlı ve daha bilge olanlara sorarlar. Bizler o bilmeyen çocuklar gibiyiz, fakat bildiğimizi düşünürüz.

Bilge kişi, bilinmesi olanaksız olanı bilirmiş gibi rol yapmaz. "Bilmiyorum" sözü güçlendirici bir beyan olabilir. Biz bilmeyerek bir durum içine girdiğimizde, içimizdeki bir şey *bilmektedir*. 'İçimizdeki daha yüksek gücün öne geçip yol göstermesi için' bilinçli zihnimizi geri çekeriz.

Daha az yapay zihinsel hale ve daha çok gerçek karizmaya (Tanrısal inayete, ruhsal kuvvete) ihtiyacımız var. Karizma, kökeni bakımından dinsel bir terimdir, anlamı "ruh-tan olan" ya da "ilhamlı" demektir. Bu, Tanrısal ışığın içimizden parlamasına izin vermek hakkındadır. O insanın içinde olan ve paranın satın alamayacağı bir kıvılcım hakkındadır. O gözle görülmeyen, ama gözle görülebilir etkiye sahip olan bir enerjidir. Oluruna bırakmak, sadece sevmek, sararıp solarak bir duvar kâğıdına dönüşmek değildir. Tam aksine, o gerçekten parlaklaştığımız andır. Kendi ışığımızın parlamasına izin vermektir.

Bizim böyle olmamız murat olunmuştur. Bizim parlamamız murat olunmuştur. Küçük çocuklara bakın. Öyle olmaya *çalışmaya* başlamadan önce, onlar da öylesine benzersizdirler, çünkü onlar gerçek alçak gönüllülüğün gücünü sergilemektedirler. Bu aynı zamanda "aceminin şansını" da açıklamaktadır. Biz kurallarını henüz bilmediğimiz yeni bir durum içine girdiğimizde, işin içinden nasıl çıkacağımızı bilirmiş gibi davranmayız ve korkacağımız bir şeyin olup olmadığını da henüz bilmeyiz. Bu da zihni, kendi yüksek gücünden yaratması için serbest hale geçirir. Durumlar vites değiştirir ve ışıklar yanmaya başlar, çünkü zihnimiz sevgiyi almak üzere açılmıştır. Kendi yolumuzun üzerinden çekilmiştizdir.

Sevgi, kazanmaya ayarlanmış bir haldir, başarılı ve çekici bir titreşimdir. Biz başarının zor olduğunu düşünürüz, ve böylece o bizim için zor olur. Hayatta başarı kazanmanın olumsuz gerilim içermesi gerekmez. Sürekli olarak mücadele etmemiz gerekmez. Eğer iyice düşünecek olursanız, "boğayı boynuzlarından yakalamak" çok tehlikeli bir iştir. Hırslı bir gerilim içinde olmak aslında bizim başarı yeteneğimizi kısıtlar, çünkü o bizi hem duygusal, hem fiziksel bakımdan sürekli bir kasılma halinde tutar. O bize enerji verir gibi görünür ama aslında öyle değildir, tıpkı uyuşturucu maddenin zihin üzerindeki etkisi gibi, kısa bir yükselişin ardından güm-bürtüyle yere çakılırsınız. Zihinsel sükûnet ya da teslimiye-tin geliştirilmesi ise sağlıklı besinler yemek gibidir. Bu bize ani hamleler yaptırmaz fakat zaman içinde çok daha fazla enerji sağlar.

Bu gün boyunca lotus duruşunda oturmayı gerektirmez. Hâlâ heyecan duyarız, fakat daha yumuşak bir şekilde. Pek çok insan spiritüel bir hayat ile ikinci sınıf bir film arasında bağlantı kurma eğilimindedir, fakat Tanrı hayatımızdaki tüm dramı* defetmez. O sadece *ucuz* dramı defeder. Gerçek bir kişisel tekâmülden daha üstün bir dram yoktur. Gerçek anlamda hiçbir şey, oğlan çocukların gerçek erkekler, ve kızların gerçek kadınlar haline gelişlerinden daha dramatik (etkileyici) olamaz.

Teslim olduğumuz ve sadece sevdiğimiz zaman şaşılacak bir şey olur. Biz eriyerek bir başka dünyaya, zaten içimizde mevcut bir kudret âlemine geçeriz. Biz değiştiğimizde, dünya değişir. Biz yumuşadığımızda, dünya yumuşar. Dünyayı sevmeyi seçtiğimizde, dünya bizi sever.

Teslimiyet demek, dünya ile savaşmaktan vazgeçip, onu sevmeye başlamaya karar vermek demektir. O ıstırap-tan yumuşak bir biçimde kurtuluştur. Fakat kurtuluş herhangi bir şeyi parçalayıp ortaya çıkmaz; 'o bizim eriyerek gerçek kimliğimize katılışımız demektir.' Biz zırhımızdan soyunur ve kendi Mesih benliğimizin gücünü keşfederiz.

dram: Canlı, duygusal, çarpıcı veya birbiriyle çatışan olaylar dizisi. (Ç.N.)

Mucizeler Kursu bize diyor ki, her ne kadar "Ego olmasaydı, her şeyin bir kaosa dönüşeceğini düşünsek de, bunun tam tersi doğrudur. Egonun yokluğunda her şey sevgi olurdu."

Bizden sadece odağımızı değiştirmemiz ve daha yumuşak bir perspektif edinmemiz isteniyor. Tanrı'nın bütün istediği budur. Sadece bir samimi teslimiyet anı, sevginin diğer her şeyden daha önemli olduğunu ve başka hiçbir şeyin gerçekten bir önem taşımadığını bildiğimiz bir an. Bizim O'na açık oluşumuzun karşılığında, O'nun bize vereceği, O'nun gücünün ta içimizin derinliklerinden doğru bize bol bol akıp gelişiştir. Bize O'nun gücünden verilir, dünya ile paylaşalım, tüm yaraları iyileştirelim, bütün gönülleri uyandıralım diye.

BÖLÜM 5

Mucizeler

"Sizin kutsallığınız dünyanın bütün yasalarını tersine çevirir. O tüm zaman, uzay, mesafe kısıtlamalarının ve her türlü sınırlamanın ötesindedir."

1. BAĞIŞLAYICILIK

"O'nun âleminin muhteşem parlaklığı önünde, suç eriyerek iyiliğe dönüşür ve artık asla eski haline geri dönmez."

"Mucizeler doğal biçimde, sevginin ifadeleri olarak meydana gelirler." Onlar, bizim düşünme biçimimizde meydana gelen bir değişimi, zihnin gücünü şifa ve düzeltme sürecine yöneltmemizi yansıtır.

Bu şifa olayı pek çok şekle bürünebilir. Bazen bir mucize maddi koşullarda bir değişimdir, bedensel şifa gibi. Başka zamanlarda bu bir psikolojik ya da duygusal değişim olarak tezahür edebilir. Bu nesnel durumdaki bir değişimden çok - her ne kadar böyle bir değişim sık sık meydana gelse de - aslında bizim durumu *algılayış* biçimimizdeki bir değişimdir. Değişen, öncelikle, bir deneyimi zihnimizde nasıl tuttuğumuz, yani deneyimi nasıl deneyimlediğimizdir.

İnsanlık öyküsünü, davranışlar ve dışımızda vuku bulan her şey üzerindeki tüm konsantrasyonumuzu içeren dünya bir illüzyon dünyasıdır. O, daha gerçek bir dünyanın önündeki bir perdedir, bir ortak rüyadır. Bir mucize, rüyamızdaki figürlerin bir "yeniden-düzenlenişi" değildir. Bir mucize, bizim bu rüyadan uyanışımızdır.

Mucizeler isterken, biz pratik bir hedefi gözetiriz: iç-huzuruna geri dönüşü. Biz dışımızdaki bir şeylerin değil, içimizdeki bir şeyin değişmesini isteriz. Biz hayata daha yumuşak bir uyum ararız.

Eski Newton fiziği, eşyanın, bizim onları algılayışımız dışında nesnel bir gerçekliğe sahip olduklarını iddia eder.

Kuantum fiziği ve özellikle ünlü fizikçi Heisenberg'in Değişkenlik Prensibi, bizim bir nesneyi algılayışımızın değişmesiyle, o nesnenin de gerçekten değiştiğini ifşa ediyor. Din bilimi aslında bilinç bilimidir, çünkü sonuçta tüm yaratılış zihin yoluyla ifade edilir. Böylece, *Mucizeler Kursu*'nun söylediği gibi, dünyayı değiştirmek için bizim sahip olduğumuz en büyük araç, bizim 'dünya hakkındaki fikrimizi, zihniyetimizi değiştirme' kapasitemizdir.

Düşünce her şeyin yaratılış düzeyi olduğuna göre, zihnimizi değiştirmek demek, sonuçta, kişisel güçlenme demektir. Her ne kadar korkunun yerine sevgiyi seçmek insanın yapacağı bir seçim olsa da, bunun hayatımızın her boyutunda meydana getirdiği kökten değişim bir Tanrı lütfudur. *Mucizeler*, bizimkinin ötesindeki bir düşünce sisteminden, 'bizim kutsallığımız adına yapılan bir ricadır.' İşlerin normal seyrinde yürüyüşünü yöneten yasalar, sevginin varlığında (mevcudiyetiyle) aşılar. Artık sınırlı olmayan, sınırlılığını aşan düşünce, sınırlılığını aşan deneyimler getirir.

Bizler, dünyayı yönettiğine inandığımız yasaların varisiyiz. Eğer kendimizi bu dünyanın varlıkları olarak düşünüyorsak, o takdirde, bu dünyada hüküm süren kıtlık ve ölüm yasaları bize hükmedecektir. Eğer kendimizi, gerçek yuvaları bu dünyanın ötesindeki bir bilinç âleminde bulunan Tanrı çocukları olarak düşünürsek, o zaman Tanrı'ninkinden gayri hiçbir yasaya tabi olmadığımızı göreceğiz.

Kendi hakkımızdaki idrakimiz bizim davranışlarımızı tayin eder. Eğer küçük, sınırlı, yetersiz yaratıklar olduğumuzu düşünüyorsak, o zaman öyle davranma eğiliminde oluruz, her ne yaparsak yapalım, yaydığımız enerji o düşünceleri yansıtır. Eğer, sahip olduğumuz sonsuz bollukta sevgi ve güçten bol bol verebilecek muhteşem varlıklar olduğumuzu düşünüyorsak, o zaman o yolda davranmaya başlarız. Bir kez daha, çevremizdeki enerji bizim bilinç halimizi yansıtır.

'*Mucizeler bilinçli olarak yönlendirilmezler.*' Onlar seven bir kişiliğin istem dışı etkileri halinde, bilinçli olarak sevgi vermek ve almak niyetinde olan birinden yayılan, gözle

görülmeyen bir güçle meydana gelirler. İçimizdeki sevgiyi engelleyen korkuları defettiğimizde, biz Tanrı'nın aletleri haline geliriz. Biz O'nun mucize-yapıcıları oluruz.

Tanrı, sevgi gibi, sürekli genişleme, gelişme ve sevincin ifade edilmesi ve edinilmesi için yeni kalıplar yaratma halindedir. Zihnimizin, sevgiye odaklanma yoluyla Tanrısal ifadenin açık kanalı olmasına izin verdiğimizde, hayatımız sevincin ifadesini bulacağı bir tuval haline gelir. Hayatımızın anlamı budur. Bizler, tanrısal bir prensibin fiziksel temsilcileri olarak buradayız. Tanrı'ya hizmet etmek için yeryüzündeyiz demek, sevmek için yeryüzündeyiz demekle eşanlamlıdır.

Biz kayalık bir denize öyle rasgele fırlatılıvermedik. Bizim bir misyonumuz var -sevgi gücünü kullanarak dünyayı kurtarmak. Dünyanın şifaya ihtiyacı var, çaresizce, kanadı kırılmış bir kuş gibi. İnsanlar bunu biliyorlar ve milyonlarca kişi bunun için dua etti.

Tanrı bunu işitti ve yardım gönderdi. O sizi gönderdi.

Bir mucize-yapıcısı haline gelmek demek, dünyanın şifalandırılmasına yönelik bir spiritüel yeraltı faaliyetinde yer almak, dünya değerlerinde gerçekleşmekte olan bir devrime mümkün olan en derin düzeyde katılmak demektir. Bu sizin bunu herhangi bir kimseye bildireceğiniz anlamına gelmez. Fransız yeraltı örgütünün bir üyesi kalkıp, Paris'i işgal altında tutan Alman subayına gidip de, "Selam, ben Jacques. Fransız Direniş Örgütü'nden" dememiştir. Tıpkı bunun gibi, siz de, ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikri olmayan insanlara, "Ben değiştim. Şimdi Tanrı için çalışıyorum. O beni her şeyi şifalandırmam için gönderdi. Dünya büyük bir değişimin eşiğinde," demezsiniz. Mucize-yapıcıları, örgütlerini kendilerine saklamayı öğrenirler. Ruhsal bilgelik hakkında bilinmesi gereken önemli bir husus şudur ki, bilgi yanlış zamanda, yanlış yerde ya da yanlış kişiye verildiği zaman, konuşan kişi akıllı bir kimseden çok bir budala gibi görünür.

Kurs bize, dünyanın kurtarılması hakkındaki Tanrı plânının, "Tanrı'nın öğretmenlerinin (rehberlerinin) plânı"

olarak adlandırıldığını söylüyor. Bu plân, Tanrı'nın öğretmenlerini, dünyayı sevgi yoluyla şifalandırmaya çağırma-
dır. Bu öğretinin sözlü iletişimle pek az, ve insan enerjisinin niteliğiyle her türlü ilişkisi vardır. "Öğretmek göstermektir." Bir Tanrı öğretmeni olmak isteyen herhangi bir kimse bu öğretmenlik görevini üstlenebilir. "Onlar dünyanın her tarafından gelirler. Onlar bütün dinlerden gelebilir ya da hiçbir dine bağlı olmayabilirler. Onlar yanıt vermiş olanlardır." "Birçok kişi çağırıldı, ama çok azı seçildi," şeklindeki eski özdeyişin anlamı, 'herkes çağırıldı, ama çok azı ilgilenerek dinledi'dir. Tanrı'nın çağırısı evrenseldir, her an her zihne ulaşır. Ama ne var ki herkes kendi kalbinin çağırısına kulak vermez. Hepimizin pekâlâ farkında olduğumuz gibi, dış dünyanın gürültülü ve çılgın sesleri içteki küçük, yumuşak, sevecen sesi kolayca boğar.

Bir Tanrı öğretmeni olarak görevimiz, eğer bunu kabul etmeye karar verirsek, içimizde sürekli daha büyük bir sevgi ve bağışlayıcılık kapasitesi geliştirmektir. Biz bunu "seçici hatırlama" yoluyla, yalnızca sevgi dolu düşünceleri hatırlamaya ve korkulu olanları bırakmaya bilinçle karar vererek yaparız. Bağışlayıcılığın anlamı budur. Bağışlayıcılık, *Mucizeler Kursu* felsefesinin dayandığı esastır. Kurs'ta kullanılan birçok geleneksel terim gibi, o da çok geleneksel-olmayan bir tarzda kullanılmaktadır.

Geleneksel olarak biz bağışlamayı, birisinin işlediği bir suç karşısında bizim yaptığımız şey olarak anlarız. Halbuki Kurs'ta bize, hiç kimsede herhangi bir suç olmadığını, çünkü yalnızca sevginin gerçek olduğunu unutmamamız öğretilir. Bizim işlevimiz, suç illüzyonunun ötesini, onun ardında yatan masumiyeti görmektir. "Bağışlamak sadece, geçmişte sunmuş olduğunuz ve size sunulmuş olan sevgi dolu düşünceleri hatırlamaktan ibarettir. Bütün geri kalanlar unutulmalıdır." Bizden, algımızı, fiziksel algımızın bize gösterdiği hataların -birisinin yapmış olduğu, birisinin söylemiş olduğu şeylerin- ötesine, onların içinde mevcut olan ve ancak kalplerimizin gösterdiği kutsallığı görecektik kadar genişletmemiz is-

tenmektedir. Öyleyse aslında bağışlanacak hiçbir şey yoktur. Geleneksel bağışlama fikri aslında *-Dua Şarkısı'* nın "yıkıcı bağışlayıcılık" olarak adlandırdığı- bir yargılama eylemidir. O kendisinin bir başkasından daha iyi olduğunu varsayan bir kimsenin ya da eşit derecede günahkâr sayan bir kimse- nin kendini beğenmişliğidir ki bu da bir yanlış idraktır ve egonun kendini beğenmişliğidir.

Tüm zihinler birbiriyle bağlantılı olduğundan, herhangi bir kimsenin idrakini düzeltmek, bir düzeyde, insan ırkına ait ortak zihnin şifa bulmasını sağlar. Bağışlayıcılık uygulaması, dünyanın şifa bulmasına bizim yapabileceğimiz en önemli katkıdır. Kızgın insanlar barışçıl bir gezegen yarata- mazlar. Benim bir zamanlar barış çağrılarımı imzalamak is- temeyen insanlara ne kadar kızdığımı düşünmek şimdi beni güldürüyor.

Bağışlayıcılık tam günlük bir iştir ve kimi zaman çok zordur. Pek azımız onu sürekli başarırız; bununla birlikte, bu konuda çaba göstermek bizim en soylu misyonumuzdur. Bu, dünyanın yeniden başlamak için tek gerçek şansıdır. Kökten bağışlayıcılık -herhangi bir kişisel ilişkide olduğu gi- bi, herhangi bir ortak dramda da- geçmişini tamamen bırak- maktır.

2. ŞİMDİ'DE YAŞAMAK

"Tüm geçmişiniz, güzelliği hariç, geçip gitmiştir ve geri- de bir kutsamadan başka bir şey kalmamıştır."

Tanrı ebediyet içinde var olur. Ebediyetin zaman ile tek te- mas noktası ise şimdi'dedir. Şimdi, var olan tek zamandır. Bir mucize, düşüncedeki bir değişimdir: geçmişte ne yapabi- lirdik ya da gelecekte ne yapmalıyız diye düşünmekten, he- men burada, şimdi ne yapmakta özgür olduğumuzu hissetti- ğimize bir geçiştir. Bir mucize, içsel tutsaklıktan bir kurtu-

luştur. Bizim ııldama kapasitemiz, bizim geçmiş ve geleceği unutma kapasitemize eşittir. Küçük çocuklar işte bunun için ıldardlar. Onlar geçmiş hatırlamazlar ve gelecekle ilgilenmezler. Küçük çocuklar gibi olalım ki dünya nihayet gelişip büyüyebilsin.

Kurs'un Alıştırma Kitabı'ndaki alıştırmalardan birinde şöyle yazıyor: "Geçmiş bitmiştir. O bana dokunamaz." Geçmiş bağışlamak, mucizeler yaşamamıza olanak vermekte önemli bir adımdır. Geçmişimizdeki herhangi bir şeyin anlamı, onun bizi buraya getirmiş olmasıdır ve o böylece onurlandırılmalıdır. Geçmişimizde gerçek olan tek şey, vermiş ve almış olduğumuz sevgidir. Başka her şey bir illüzyondur. Geçmiş sadece zihnimizdeki bir düşünceden ibarettir; o gerçekten de sadece zihnimizdedir. Kurs şöyle diyor, "Geçmiş O'na, bu geçmiş hakkındaki fikrinizi değiştirebilecek Olan'a verin." Geçmiş Kutsal Ruh'a teslim etmek, zihnimizde geçmişle ilgili yalnızca sevecen ve yararlı düşüncelerin kalmasını, geri kalanların hepsinin gitmesini dilemektir.

O zaman bizimle kalan yalnızca şimdi'dir; bu mucizelerin gerçekleşebileceği tek zamandır. 'Hem geçmiş hem de geleceği Tanrı'nın ellerine bırakırız.' Kutsal Kitap'taki, "zaman artık olmayacak" beyanı, bir gün geçmiş ya da gelecek saplantısı olmadan, tamamıyla "şimdi" içinde yaşayacağız anlamına gelir.

Evren bize her an yeni, temiz bir sayfa sunar; Tanrı'nın yarattıklarında bize karşı, bizim aleyhimize hiçbir şey yoktur. Sorun, bizim buna inanmayışımızdır. Yaptığımız ve yapmadığımızı düşündüğümüz her şey için, 'bizi asla suçlamamış, mahkûm etmemiş olan Tanrı'dan değil,' kendimizden bağışlanma dileyelim. Yeniden başlamanız için kendimize izin verelim.

Bizler hepimiz hayatımızda, sonradan, yapmış olduğumuz bir şeyi yapmamış ya da yapmamış olduğumuz bir şeyi yapmış olmayı dilediğimiz durumlarla karşılaşırız. Bunlar, ister dün yaşanmış, isterse birkaç yıl önce yaşanmış olsunlar, aklımıza geldiğinde bizi kıvrandıran anlardır. *Mucizeler*

Kursu'nda bize sağlanan en özgürleştirici yöntemlerden biri, Kitabın 83. sayfasında, evrene bizim hatalarımızı silmesi için talimat veren duadır.

"...hatanın giderilmesi için ilk adım, yanlış bir biçimde karar verdiğinizizi, ama bunun aksine de karar verebileceğinizi fark etmektir. Bu konuda kendinize karşı çok sağlam ve kararlı olun ve hatayı giderme sürecinin, sizden gelmemekle birlikte, sizin içinizde olduğunun, çünkü Tanrı'nın onu oraya koyduğunun farkında kalın. Size düşen, sadece, hatanın yapılmış olduğu an içindeki düşüncenize geri dönmek ve onu sükûn içinde Kefaret'e sunmaktır. Kutsal Ruh'un sizin en belirsiz davetinize bile tam yanıt vereceğini hatırlayarak, kendi kendinize, elinizden geldiğince içtenlikle şunu söyleyin:

Yanlış bir karar vermiş olmalıyım, çünkü huzurlu değilim.

Kararı kendim verdim, fakat başka türlü de karar verebilirdim.

Başka türlü karar vermek istiyorum, çünkü huzurlu olmak istiyorum.

Suçluluk duymuyorum, çünkü Kutsal Ruh -eğer O'na izin verirsem- yanlış kararımın bütün sonuçlarını giderecektir.

O'na, Tanrı adına benim yerime karar vermesi için izin veriyorum."

İşte bu kadar! Bu mucizeler konusunda bir kurstur, mobilyaları taşıma konusunda değil. 'Mucizeler fiziksel yasaları tersine çevirir. Zaman ve uzay O'nun emrindedir.'

Geleceğe gelince, Kurs, bizim yarın ya da öbür gün veya bundan beş yıl sonra ne olacağını bilmemizin olanaksız olduğuna işaret ediyor. Sadece ego, yarın hakkında spekülasyonlar yapar. Cennette biz 'geleceğimizi Tanrı'nın ellerine bırakırız.' Kutsal Ruh bizim zihnimizi tam bir imanla doldurur ki böylece bu günü tamamen açık bir kalple yaşayabilir

ve yarının hayırlı olacağına güvenebiliriz. İsa'nın, Dağdaki Vaazi'nda söylediği gibi, "Yarın için endişelenmeyin, çünkü yarın kendisini düşünecektir."

'Ego, realiteyle ilgili algısını geçmişte olanlara dayandırır, o algıları şimdi'ye taşır ve böylece geçmişe benzer bir gelecek yaratır.' Eğer geçmişimizde eksikli (yoksun) olduğumuzu hissetmişsek, gelecek hakkındaki düşüncelerimiz o algılara dayandırılmış olur. Biz o zaman şimdi'ye, geçmişi telafi etme gayreti içinde gireriz. Bu algı bizim esas (çekirdek) inancımız olunca da, onun koşullarını gelecekte yeniden-yaratırız. "Geçmiş, şimdi ve gelecek bir süreklilik içinde değildir, siz bu sürekliliği onlara yüklemeyin." Kutsal Ruh'un müdahalesini istemek suretiyle, bizim geçmiş ve gelecek sürekliliğini şimdi içinde kırma fırsatımız vardır. Mucize işte budur. Yeni bir hayat, şimdi yeni bir başlangıç isteriz. Geçmişe ait herhangi bir karanlıkla gölgelenmemiş bir hayatı arzularız ve 'mucizeleri hak etmiş' olmakla, o hayatı dolu dolu hak etmiş oluruz. İsa'nın bizi günahlarımızdan arındırmasından bahsetmenin anlamı budur. O bütün sevgisiz düşünceleri tamamen giderir. Bizi geçmişte tutan -herhangi birini, herhangi bir şeyi yargılayan- her türlü düşünceyi bertaraf ederiz. Bizi geleceği sımsıkı kavramış halde tutan her türlü bağımlılık düşüncesini terk ederiz.

Ego dünyası sürekli değişimler, iniş çıkışlar, karanlıklar ve aydınlıklar dünyasıdır. Cennet ise sürekli barış ve huzur âlemidir, çünkü o değişimin ötesindeki bir realitenin farkındalığıdır. Ve Cennet değişmeyecektir, çünkü kutsal şimdi 'ye doğuş değişimden kurtuluştur."

Kutsal Ruh'un bize gösterdiği, bu dünyanın ötesinde yatan bir dünyadır; bize farklı bir idrak yoluyla gösterilen bir dünyadır bu. Biz o dünyaya doğmak için bu dünyaya ölürüz. "Tekrar doğmak demek, geçmişin gidişine izin vermek ve şimdi'ye suçlamadan bakmak demektir." Zaman dünyası gerçek dünya değildir, ebediyet dünyası ise bizim gerçek yuvamızdır. Oraya doğru giden yolumuzdayız. Biz olanaklara gebeyiz.

3. YENİDEN-DİRİLİŞ

"Yeniden-dirilişiniz, sizin uyanışınızdır."

Hayatımızın amacı, içimizdeki en iyinin doğumunu gerçekleştirmektir.

Mesih küçük bir çocuk olarak gelir, çünkü yeni doğmuş bir bebek, masumlğu geçmiş tarihle ya da suçluluk ile bozulmamış bir kimsenin sembolüdür. İçimizdeki Mesih çocuğun bir tarihi yoktur. O, yeniden başlaması için şans verilmiş bir kişinin sembolüdür. Geçmişin yaralarını iyileştirmenin tek yolu, sonuçta, onları bağışlamak ve gitmeleri için bırakmaktır. Mucize-yapıcısı görür ki hayattaki amacı, insanlığın bağışlayıcılığını sağlama yolunda kullanılmaktır -bizi ortak uykumuzdan uyandırmak için.

Kurs bize diyor ki, "Kutsal Kitap'ta Adem'in derin bir uykuya daldığı yazılıdır, ama hiçbir yerde onun uyandığı ima edilmemiştir." Şimdiye kadar hiçbir "kapsamlı uyanış ya da yeniden-doğuş" olmamıştır. Biz hepimiz, kendi geçmişimizden sıyrılıp, şimdi-içinde yeni bir hayatı kabul etmek üzere kendi kişisel ayrılık ve suçluluk rüyalarımızdan uyanabildiğimiz ölçüde, bir küresel yeniden-doğuşa katkıda bulunabiliriz. Dünyanın uyanabilmesi ancak kendi kişisel uyanışımız yoluyla olabilir. Biz kendimiz sahip olmadığımız bir şeyi veremeyiz.

Her birimize, değişim ve dönüşüme uğratmamız için bir bahçe, bir evren köşesi verilmiştir. Bizim evren köşemiz bizim kendi hayatımızdır -yani ilişkilerimiz, evimiz, işimiz, mevcut koşullarımız. Kendimizi içinde bulduğumuz her durum, korkunun yerine sevgiyi öğretmek üzere Kutsal Ruh tarafından mükemmel şekilde plânlanmış bir fırsattır. Kendimizi ne tür bir enerji sisteminin parçası halinde bulursak bulalım, işimiz onu şifalandırmaktır -kendi düşünce formlarımızı arındırmak suretiyle, oradaki düşünce formlarını arındırmaktır. Değişmesi gereken şey aslında o durum, o ko-

şullar değil, *biziz*. Dualarımız, Tanrı'nın hayatımızı değiştirmesi için değil, bizi değiştirmesi içindir.

Bu en büyük mucizedir ve sonuçta tek mucizedir: ayrılık rüyasından uyanır ve farklı türde bir kişi haline gelirsiniz. İnsanlar daimi olarak ne *yaptıkları* ile ilgileniyorlar. Yeterince başarı elde ettim mi, en büyük senaryoyu yazdım mı, en güçlü şirketi kurdum mu? Fakat dünya bir başka büyük roman, bir başka büyük film, bir başka büyük iş girişimi ile kurtarılabileceğidir. O ancak büyük insanların ortaya çıkmasıyla kurtulacaktır.

Bir cam vazo suyu tutmak içindir. Eğer vazoya onun hacminin içerebileceğinden daha çok su boşaltırsanız, o zaman vazo parçalanır. Bizim kişiliğimiz için de bu böyledir. Tanrı'nın gücü, özellikle şu zamanda, bize büyük bir güçle ve yüksek bir hızla akmaktadır. Eğer bizim insan kabımız, insan kanalımız, yaşama kendini adama ve derin bir saygı gösterme yoluyla gereğince hazırlanmış değilse, bizi koruması öngörölmüş olan aynı güç bizi yıkıma uğratmaya başlar. Yaratıcılığımız o zaman bizi kişisel olarak güçlü kılmaktan çok, bizi isterik hale getirir. İşte bunun içindir ki yaratıcı güç - içimizdeki Tanrı- iki kenarı keskin bir kılıç olarak deneyimlenir: Eğer o şükranla, incelikle alınırsa, bize hayır getirir; eğer şükürsüzce alınacak olursa, bizi çıldırtır. Pek çok yaratıcı insanın, mahvedici ölçüde uyuşturucu kullanımına yönelmesinin nedenlerinden biri de budur: aslında Tanrı gücünü alış deneyimini kuvvetlendirecekleri yerde onu uyuşturmalardır. Tanrı gücünün içimize dolması, o güce isim verememiş ya da gerçek bir ruhsal deneyimi kabul ve tasdik etmemiş bir kültürde bizi öylesine korkutur ki, gerçekte neler olduğunu hissetmemek için uyuşturuculara ya da alkole sığınırız. Ancak taş tutulduğumuz o zamanlarda biz kendi deneyimimize sahip çıkma cesaretini göstermişizdir.

"Mucizeler herkesin hakkıdır," diyor *Mucizeler Kursu*, "ama ilk önce arınmak gereklidir." Zihinsel ya da kimyasal kirlilik sistemi kirletir ve içteki mihrabın kutsallığını bozar. İnsan kabımız o zaman Tanrı deneyimi ile başedemez. Öz'ün

taşan suları içimize dolar fakat vazo çatlamaya başlar. Üstünde çalışmamız gereken şey o gücün akışı değildir -çünkü Tanrı sevgisi, zaten dayanabileceğimiz bir hızla içimize aktarmaktadır- üzerinde çalışmamız gereken, onu almak üzere hazır olmaktır.

Mucizeler Kursu, bizi pırıl pırıl aydınlık bir odada oturan ve parmaklarıyla gözlerini örtmüş olan ve odanın karanlık olduğundan yakınan insanlara benzetir. Işık gelmiştir ama biz onu görmemekteyizdir. Fark etmeyiz ki içinde bulunduğumuz an, daima, yeniden başlamak için bir şans, bir ışık-dolu andır. Biz ışığa sanki karanlıkmiş gibi karşılık veririz ve böylece ışık karanlığa döner. Bazen ancak geçmişe dönüp baktığımızda, bize hayatta bir başka şans daha, yeni bir ilişki ya da herhangi bir şey verildiğini, fakat o sırada geçmişe tepki vermekle öylesine meşgul olduğumuzdan dolayı o yepyeni fırsatı kaçırmış olduğumuzu görürüz.

Kendimize karşı gerçekten dürüst olduğumuzda, görürüz ki sorunumuz başarı fırsatlarının çıkmamış olması değildir. Tanrı olanaklarımızı sürekli olarak genişletmektedir. Bize bol bol fırsatlar verilir fakat biz onların altını oyma eğilimindeyizdir. Çatışma halindeki enerjilerimiz her şeyi baltalar. Bir başka ilişki ya da bir başka iş istemek pek de yardımcı olmayacaktır, eğer o yeni durumda da tıpkı öncekinde davrandığımız gibi davranacaksak. İçimizdeki şeytanlardan, korkulu zihin alışkanlıklarımızdan arınıp şifa buluncaya kadar, biz her durumu önceki gibi aynı acı verici drama döndüreceğiz. Yaptığımız her şey, onu yaparken kullandığımız enerji ile doygun halde olur. Eğer biz telaş, korku, hırçınlık içindeyse, hayat da öyle olacaktır. Eğer biz huzur ve barış halindeyse, hayat da öyle olacaktır. Ve böylece, herhangi bir durumda iç-huzuru bizim hedefimiz haline gelir. Bizim içsel halimiz, hayatımızın deneyimlerini tayin eder; deneyimlerimiz içsel halimizi tayin etmez.

"Çarmıha gerilme" deyiimi, korkunun yarattığı enerji kalıpları anlamına gelir. O, egonun sınırlı, olumsuz düşünce tarzını ve onun sevgiye her zaman karşı durmayı, sevgiyi sı-

nırlamayı ve sakatlamayı gözeten tavrını temsil eder. "Yeniden-diriliş" deyimi ise sevginin enerji kalıbı demektir ki o, korkunun yerini alarak onu aşar. Bir mucize-yapıcısının işlevi bağışlayıcılıktır. İşlevimizi yerine getirmekle biz yeniden-dirilişin kanalları haline geliriz.

Tanrı ve insan nihai olarak bir yaratıcı ekiptir. Tanrı elektrik gibidir. Bir eve elektrik hattı çekilebilir fakat eğer evde elektrik donanımı yoksa, o elektriğin eve ne yararı olur? Eğer Tanrı elektrik cereyanı olarak görülürse, o zaman biz O'nun lambalarıyız. Lambanın büyüklüğü ya da şekli önemli değildir. Önemli olan onun prize takılı olmasıdır. Bizim kim olduğumuz ya da hangi yeteneklere sahip olduğumuz önemli değildir. Bütün önemli olan, O'nun hizmetinde kullanılmaya istekli oluşumuzdur. İstekliliğimiz ve inancımız bize mucizevi bir güç verir. Tanrı'nın hizmetkârları, Efendileri'nin işaretini taşırlar.

Elektrik cereyanına bağlı olmayan ampuller ışık yaymazlar, ampulsüz elektrik de ışık yaymaz. Ama ikisi birlikte tüm karanlığı kovar.

4. KOZMİK ERİŞKİNLİK

"Tanrı Çocuğu, sen iyiyi, güzeli, kutsalı yaratman için yaratıldın."

Biz Tanrı'nın ışığı için daha saf kanallar haline geldikçe, bu dünyada mümkün olan tatlılığa karşı bir iştah (istek) geliştiririz. Bir mucize-yapıcısı, olan dünya ile savaşılmaya yönelmez, olabilecek dünyayı yaratmaya yönelir.

Bir sorunun belirtilerini tedavi etmek, onu gerçekten tedavi etmek demek değildir. Örneğin, atom bombasını alın. Eğer hepimiz çok çalışırsak, yeterli sayıda imza toplarsak, yeni görevliler seçersek, o zaman atom bombasını yasaklayabiliriz. Fakat yüreklerimizdeki nefretten kurtulamazsak, so-

nuçta bunların ne yararı olacaktır? Çocuklarımız ya da torunlarımız, eğer içlerinde hâlâ yeterince korku ve çatışma taşıyorlarsa, atom bombasından da güçlü bir yıkıcı silah imal edeceklerdir.

Fiziksel evrendeki her şey, onun zihin tarafından nasıl kullanıldığına bağlı olarak, korkuya doğru olan bir yolculuğun ya da sevgiye doğru bir geri dönüş yolculuğunun parçası haline gelir. Sevgiye adadığımız her şey sevginin amaçları yönünde kullanılır. Böylece biz siyasi, sosyal ve çevresel vb. dünyevi illüzyonlar içinde çalışıp dururuz, fakat farkındayızdır ki dünyanın gerçek değişimi bizim ne yaptıklarımıza değil, fakat yaptıklarımızı hangi bilinç hali içinde yaptığımızla bağlıdır. Küresel enerjilerin gerçek değişim-dönüşümü ortama dahil olmak üzere bir fırsat buladursun, bu arada bizim yapmaktā olduğumuz aslında yalnızca zaman satın almaktır.

Mucize-yapıcısının amacı kişisel bakımdan gösterişli değil, ruhsal bakımdan yücedir. Yüce kozmik dram *sizin* mesleğiniz, *sizin* paranız ya da *sizin* dünyevi deneyimleriniz değildir. Sizin mesleğiniz, paranız, yeteneğiniz, enerjiniz ve kişisel ilişkileriniz elbette önemlidir. Fakat onlar ancak Tanrı'nın kendi amaçları yolunda onları kullanması için Tanrı'ya adandıkları oranda önemlidir. Biz küçük benliğimiz ile olan ham uğraşlarımızı geride bırakarak büyüdüğümüz zaman, bencilliğimizi aşar ve kozmik olgunluğa erişiriz.

Kozmik olgunluğa erişinceye kadar bizler çocuksu kişileriz. Siyasi durumlar felakete doğru yol alırken ve ozon tabakasındaki delik her gün daha kötü görünürken, biz arabamızın taksitlerini, mesleki başarılarımızı, estetik operasyonumuzu, önemsiz kırgınlıklarımızı düşünür dururuz. Nihai bir önemi olmayan şeylerle öylesine uğraşıp didinmek, gerçekte önemli olan şeylerle esas bağlantımızı kaybetmek, işte bu çocuksuluktur.

Çocuksu olmak ile çocuk ruhlu olmak arasında fark vardır. Çocuk ruhlu olmak ruhsallığı içerir: yumuşak kalplilik gibi, ve bizi yeni izlenimlere açık hale getiren o derin bil-

me yiş-hali gibi. Kendimizi Tanrı'nın kolları arasındaki çocuklar gibi gördüğümüzde, bu çocuk ruhlu olmaktır. Böylece, O'nun yol göstermesi için geri çekilmeyi öğreniriz.

Tanrı bizden ayrı değildir, çünkü O zihnimizin içindeki sevgidir. İçteki ve dıştaki her sorun, herhangi bir insanın sevgiden ayrılışı sonucunda ortaya çıkar. Dünyada gıda kıtlığı olmamasına rağmen, her gün otuz beş bin insan açlıktan ölmekte. Burada, "Çocukların açlıktan ölmesine izin veren Tanrı ne biçim bir Tanrı'dır?" diye sormak değil, "Çocukların açlıktan ölmesine izin veren bu ne biçim insanlar" diye sormak gerekir. Bir mucize-yapıcısı, daha sevgi dolu bir yaşam biçimine bilinçle geçmek suretiyle, dünyayı Tanrı'ya geri döndürür. Dünyanın çöküşünü kötümser ve alaycı bir vazgeçiş hali içinde beklemek, bizi sorunun çaresi değil, sorunun parçası haline getirir. Şunun bilinçle farkına varmalıyız ki Tanrı için "mucizelerde bir zorluk sıralaması yoktur." Sevgi tüm yaraları şifalandırır. Hiçbir sorun Tanrı'nın ne dikkate almayacağı kadar küçük, ne de Tanrı'nın başa çıkamayacağı kadar büyüktür.

Dünyadaki -sosyal, siyasal, ekonomik, biyolojik- her sistem kendi acımasızlığımızın ağırlığı altında çökmeye başlıyor. Mucizeler olmadıkça, iddia edilebilir ki daha şimdiden tetik çekilmiştir, dünyayı kurtarmak için artık çok geçtir. Pek çok insan, dünyanın bir büyük çöküşe doğru kaçınılmaz biçimde yol almakta olduğu kanısında. Her düşünen insan bilir ki dünya pek çok bakımdan aşağı doğru yönelmiş bir sarmal üzerinde ilerliyor, ve bir nesne devamlı olarak hangi yönde hareket halindeyse, hareketine o yönde devam eder. Ancak daha kuvvetli bir karşı-gücün etkisi onun yönünü değiştirebilir. Bu karşı-güç mucizelerdir. Sevgi bir kritik kütle-ye ulaştığında, yeterince insan mucize anlayışına sahip olduğunda, dünya kökten bir değişim geçirecektir.

Bu on birinci saattir, yani karar değiştirmek için son fırsattır. Kurs bize diyor ki, ne öğrendiğimiz değil fakat öğrenişimizin sevinçle mi, acıyla mı olacağı bize kalmış bir şeydir. Biz birbirimizi sevmeyi *öğreneceğiz*, fakat onu acı çeke-

rek mi, yoksa huzur içinde mi öğreneceğimiz tamamıyla bize kalmış bir şeydir. Eğer karanlık yollarımızda devam edersek ve nükleer savaş çıkartırsak, o zaman bu büyük felaketin sonunda gezegen üzerinde beş kişi kalsa bile, o beş kişi esas anlamış olacak. Onlar, kuşkusuz, birbirlerine bakacak ve "Haydi, iyi geçinmeye çalışalım," diyeceklerdir. Fakat eğer biz bunu gerçekten arzularsak, bir nükleer Mahşer senaryosunu bertaraf edebiliriz. Çoğumuz kendi kişisel Mahşer günlerimizi geçirdik, o acıları yaşadık. Bütün bunları kolektif olarak tekrar yaşamamız gerekmez. Gerekli anlayışı daha sonra idrak edebiliriz ya da şimdi idrak edebiliriz. Seçim olanığımız olduğunu bilmek, dünyayı gerçekten erişkince anlamaktır.

Oz Büyücüsü adlı eserde, Dorothy'nin, Oz'a yaptığı bütün o dramatik yolculuktan sonra, iyi peri ona, aslında evine dönebilmek için yapması gereken tek şeyin, topuklarını üç kez birbirine vurarak, "Eve dönmek istiyorum, eve dönmek istiyorum, eve dönmek istiyorum," demek olduğunu söyledi. Sarı tuğla yoldan Oz kentine kadar o uzun yolculuğu yapması gerekmiyordu aslında. Öfkeden köpürdüğüne emin olduğum Dorothy, "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sorunca, peri şöyle yanıtladı: "Bana inanmayacaktın ki!"

Kadim Yunan trajedilerinde, "Deus ex machina" denilen ortak bir tertip vardır. Olaylar felaketli bir doruğa doğru tırmanır, ve artık umutların tümüyle kaybolmuş görüldüğü bir anda bir tanrı görünür ve durumu kurtarır. Bu çok önemli bir arşetipsel (temel modelsel) bilgidir. Her şeyin en kötü durumda görüldüğü son anda, Tanrı gerçekten görünmek üzeredir. Sadistçe bir mizah anlayışına sahip olduğundan ya da gücünü göstermeden önce bizim tamamen çaresiz hale düşmemizi beklediğinden değil. İşin o kadar uzaması, o zamana kadar O'nu düşünme zahmetine katlanmamamızdan kaynaklanır. Bütün bu zaman içinde, biz O'nu beklemekte olduğumuzu düşünmüştüzdür. O'nun bizi beklemekte olduğunu ise pek bilememişizdir.

5. YENİDEN DOĞUŞ

" 'Dünya halim olanlara kalacaktır' sözüyle kastedilen şudur: Onlar kuvvetli olduklarından dolayı, sözcüğün tam anlamıyla dünyayı devralacaklar."

Artık amacımızı gerçekleştirmenin zamanıdır, yani dünyada yaşamanın ve yalnızca Cennet'e ait düşünceler düşünmenin zamanıdır. Böylece Yer ve Gök, ikisi bir olacak. Onlar artık birbirinden ayrı iki hal olmayacak.

Mucizevi düşünmenin kolay olmadığı zamanlar vardır, çünkü korku bizim zihinsel alışkanlık kalıplarımıza alabildiğine nüfuz etmiştir. Durum böyle olduğunda -öfkemiz, kıskançlığımız ya da incinmişliğimiz kalbimizi sıkıştırır gibi göründüğünde ve onları bir türlü bırakamadığımızda- o zaman nasıl mucize gösterebiliriz? Bunu Kutsal Ruh'un yardımını isteyerek gerçekleştirebiliriz.

Kurs bize, birçok şeyi yapabileceğimizi, fakat asla yapamayacağımız bir şeyin, Kutsal Ruh'u boş yere çağırmak olduğunu söylüyor. Bize, 'Tanrı'dan çok şey istemediğimiz, aslında çok az şey istediğimiz,' söyleniyor. Kendimizi her ne zaman kaybolmuş, çıldırmış ya da korkmuş hissederseniz, bütün yapmamız gereken O'nun yardımını istemektir. Yardım bizim umduğumuz, hatta arzuladığımız şekilde gelmeyebilir, fakat o gelecektir ve biz onu hissettiklerimizden tanıyacağız. O zaman, her şeye karşın, kendimizi huzur içinde hissedeceğiz.

Para, sağlık, ilişkiler gibi -ve bazılarımız için "spiritüel yaşam" gibi- farklı yaşam kategorileri olduğunu düşünüyoruz. Fakat kategorize eden yalnızca egodur. Aslında hayatta yalnızca tek dram sürüp gitmektedir: Tanrı'dan uzaklaşma ve O'na geri dönüş yolundaki yürüyüşümüz. Biz bir tek dramı farklı tarzlarda tekrar tekrar oynamaktayız.

Kurs, 'bizim birçok farklı sorunumuz olduğunu düşünüdüğümüzü, ama sadece bir sorunumuz olduğunu' söylüyor.

Sevginin yadsınması, inkâr edilmesi var olan tek sorundur ve onu kucaklamak ise tek çaredir. Sevgi tüm ilişkilerimizi şifaya kavuşturur -para ile, beden ile, iş ile, seks ile, ölümle, kendimizle ve birbirimizle olan ilişkilerimizi. Saf sevginin mucizevi gücü ile, herhangi bir alanda, geçmiş tarihimizi bırakır ve yeniden başlarız.

Eğer mucizeye ilişkin prensiplere oyuncak muamelesi yaparsak, onlar bizim hayatımızda oyuncaklar durumunda olurlar. Ama onlara evrenin gücü olarak muamele edersek, onlar da bizim için öyle olurlar. Geçmiş geçmiştir. Bizim kim olduğumuz, nereden geldiğimiz, annemizin ne demiş, babamızın ne yapmış olduğu, bizim ne hatalar işlediğimiz, hangi hastalıklara sahip olduğumuz ya da kendimizi ne denli depresyonda hissettiğimiz önemli değildir. Gelecek, hemen şu anda yeniden programlanabilir. Bunun için bir başka seminere, bir başka ünvana, bir başka enkarnasyona ya da herhangi birinin onayına ihtiyacımız yoktur. Bütün yapmamız gereken, bir mucize olmasını istemek ve onun olmasına izin vermektir, direnç göstermek değil. Yeni bir başlangıç olabilir, geçmiştekine benzemeyen yeni bir hayat. İlişkilerimiz yenilenecektir. Mesleklerimiz yenilenecektir. Bedenlerimiz yenilenecektir. Gezegenimiz yenilenecektir. Tanrı'nın iradesi, böylece, Gökyüzü'nde olduğu gibi Yeryüzü'nde de yerine gelecektir. Daha sonra değil, şimdi. Başka yerde değil, burada. İstiraplı yoldan değil, huzur ve barış yoluyla. Öyle olsun. Amin.

KISIM 2

Uygulama

BÖLÜM 6

İlişkiler

"Kutsal Ruh'un tapınağı bir beden değil, bir ilişkidir."

1. KUTSAL KARŞILAŞMA

Bir kimse ile karşılaştığınız zaman, bunun kutsal bir karşılaşma olduğunu unutmayın. Onu nasıl görürseniz, kendinizi de öyle göreceksiniz. Ona nasıl davranırsanız, kendinize de öyle davranacaksınız. Onun hakkında ne düşünürseniz, kendi hakkınızda da öyle düşüneceksiniz. Bunu asla unutmayın, çünkü siz o insanda ya kendinizi bulacak ya da yitireceksiniz."

Mucizeler Kursu'nu okumadan önce başka birçok spiritüel ve felsefî yazıyı inceledim. Onlar sanki beni zihnimin içindeki muazzam, çok basamaklı bir merdivenden, devasa bir katedrale çıkardılar, fakat oraya vardığımda gördüm ki mabedin kapısı kilitliydi. Kurs bana o kapıyı açacak anahtarını verdi. O anahtar, kısaca, diğer insanlardı.

Kurs'a göre, Cennet ne bir durum, ne de bir yerdir, o daha çok, "mükemmel birlik hakkındaki farkındalıktır." Madem ki Baba ve Oğul birdir, öyleyse birini sevmek diğerini sevmek demektir. Tanrı sevgisi bizim dışımızda değildir. *Se-filler* adlı sahne eserinde "Bir başka kişiyi sevmek, Tanrı'nın yüzünü görmektir," diye bir şarkı sözü vardır. "Mesih'in yüzü," her birimizin taşıdığı maskenin ardındaki masumiyet ve sevgidir; kendimizde ve başkalarında o yüzü görmek, ona dokunmak ve onu sevmek Tanrı'yı deneyimlemektir. O bizim tanrısal insanlığımızdır. O hepimizin aradığı yüceliktir.

Her ilişkide, her an biz ya korkuyu ya da sevgiyi öğretiriz. "Öğretmek, göstermek demektir." Birbirimize karşı sevgi gösterdikçe, sevillebilir olduğumuzu ve daha derinden sevmeye

yi öğreniriz. Korku ya da olumsuzluk sergiledikçe de, kendimizi suçlamayı ve hayattan daha çok korkmayı öğreniriz. Daima, neyi öğretmeyi seçmişsek, onu öğreniriz. "Fikirler kaynaklarını terk etmezler", işte bu yüzden biz daima Tanrı'nın bir parçasıyız; işte bu yüzden fikirlerimiz daima bizim bir parçamız olacaktır. Eğer ben bir başka insanı kutsamayı (ona mutluluk vermeyi) seçersem, daima sonunda kendimi daha fazla kutsanmış hissedeceğim. Eğer ben bir başka insanı suçlarsam, sonunda daima kendimi daha suçlu hissedeceğim.

İlişkiler Tanrı yolunda yürüyüşümüzü hızlandırmak için vardır. Kutsal Ruh'a teslim olduğumuzda, bizim idraklerimizden O sorumlu olduğunda, başka insanlarla karşılaşmalarımız Tanrı'nın mükemmel Oğlu (Çocuğu) ile kutsal karşılaşmalar haline gelir.

Mucizeler Kursu, karşılaştığımız herkesin, onlar için ne olmayı seçtiğimize bağlı olarak, bizim ya çarmıha gericimiz ya da kurtarıcımız olacağını söylüyor. Onların suçları üzerinde odaklanmamız, kendinden-nefretin çivilerini kendi tenimize daha da derinlemesine çakar. Onların masumiyetleri üzerinde odaklanmak ise bizi özgür kılar. 'Hiçbir düşünce nötr olmadığından,' her ilişki bizi Cennet'in ya da Cehennem'in daha derinlerine götürür.

2. İLİŞKİLERDE BAĞIŞLAYICILIK

"Bağışlama, sizinle kardeşiniz arasındaki engeli kaldırır."

Mucizeler Kursu, uygulanabilir (pratik) bir hedefe sahip olan uygulanabilir bir Kurs olmakla övünür. Bu hedef, iç huzuruna erişmektir. Bağışlama iç huzurunun anahtarıdır; çünkü o, düşüncelerimizin korkudan sevgiye dönüşmesini sağlayan zihinsel yöntemdir. Bizim başka insanlar hakkındaki algı ve

idrakimiz, çoğu zaman, egonun yargılama arzusu ile Kutsal Ruh'un insanları oldukları gibi kabul etme arzusu arasında-ki bir savaş alanı haline gelir. Ego bir büyük kusur-bulucudur. O kendimizde ve başkalarında kusurlar arar. Kutsal Ruh ise bizdeki masumiyeti arayıp bulur. O hepimizi gerçekte olduğumuz gibi görür, ve bizler Tanrı'nın mükemmel yaratıkları olduğumuzdan, O gördüğünü gördüğü haliyle sever. Bizim kişiliğimizdeki, sevgiden sapma eğiliminde olduğumuz yerler bizim kusurlarımız değil fakat yaralarımızdır. Tanrı bizi cezalandırmak değil, şifalandırmak ister. Ve bizim de başka insanlardaki yaraları böyle görmemizi diler.

Bağışlayıcılık "seçici hatırlayış"tır; sevgi üzerine odaklanmak ve başka her şeyi salıvermek için bilinçli bir karardır. Fakat ego insafsızdır; "o, en iyi haliyle kuşkuculuğa, en kötü haliyle de fesatlığa muktedirdir." O, başka insanları kalbimizden çıkarıp atmamız için en kurnazca ve haince mantıksal gerekçeler sunar. Egonun öğretisinin dayandığı esas şudur: "Tanrı Çocuğu suçludur." Kutsal Ruh'un öğretisinin dayandığı esas ise şudur: "Tanrı Çocuğu masumdur."

Mucize-yapıcısı, her ilişkiye katılıp bizi yargılama ve kusur bulma ayartısından kurtarması için Kutsal Ruh'u bilinçle davet eder. Biz O'ndan, bizi suçlama ve mahkûm etme eğilimimizden kurtarmasını dileriz. O'ndan, başkalarının içlerindeki masumiyeti bize göstermesini dileriz, böylece kendi içimizdeki masumiyeti görebilelim diye.

"Sevgili Tanrım, bu ilişkiyi sana teslim ediyorum," demek, "Sevgili Tanrım, bu kişiyi senin gözlerinle görmeme izin ver," anlamına gelir. Kefaret'i kabul etmekle, biz Tanrı'nın gördüğü gibi görmeyi, Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmeyi, Tanrı'nın sevdiği gibi sevmeyi istiyoruz demektir. Bir kimsenin masumiyetini görmek için yardım istiyoruz demektir.

Bir zamanlar, ailemle Avrupa'da tatildegdim. Annem ve ben, her ikimiz de birbirimizle iyi geçinmek için ne kadar soylu çabalar gösteriyorsak da, başarılı olamıyorduk. Aramızda eski saldırı ve savunma kalıpları sürekli olarak orta-

ya çıkıyordu. O daha tutucu bir kız evlat istiyordu ve ben daha aydınlanmış bir anne istiyordum. Yardım ve ilham almak için durmadan Kurs kitabını açıyordum, fakat üzümlere görüyordum ki her seferinde kitabın hep aynı bölümü açılır görünüyordu. Şöyle diyordu: "Tanrı'nın düşünmüş olamayacağı hangi şeyi düşünmüş olduğunuzu ve Tanrı'nın düşünmenizi istemiş olacağı hangi şeyi düşünmemiş olduğunuzu dürüstçe düşünün." Bir başka deyişle, düşüncelerim nerede Tanrı'nın düşünceleriyle aynı doğrultuda değildi? Bu beni deli ediyordu. Ben savunmacı duygularım için bir destek istiyordum. Bana söylenmesini isteyeceğim en son şey, tek hatanın benim kendi düşüncelerimde olduğu idi.

Nihayet, Venedik'te, San Marko Meydanı'nda çevreyi seyrederken, anneme yakından baktım ve kendi kendime, "Doğru" dedim, "Tanrı ona bakarak 'Sophie Ann amma da densiz biri,' diye düşünmüyor." Ben onu öyle görmeyi seçtikçe, onun kusurları üzerinde odaklanmaktan vazgeçemedikçe, huzur içinde olmayacaktım, çünkü Tanrı'nın idrakini paylaşmıyor olacaktım. Bunu görür görmez, onda suç olarak gördüğüm şeyler üzerindeki gergin odaklanışımı bıraktım. O noktadan itibaren durum değişmeye başladı. Mucizevi bir biçimde, o bana ve ben ona daha iyi davranmaya başladık.

Bizi kızdıracak bir şey asla yapmamış kimseleri bağışlamak kolaydır. Buna karşın, bizi kızdıran insanlar bizim en önemli öğretmenlerimizdir. Onlar bizim bağışlama kapasitemizin sınırlarını gösterirler. "Kederleri barındırmak, Tanrı'nın kurtarma plânına bir saldırıdır." Başkaları ile ilgili yakınmamıza neden olan keder verici düşünceleri bırakma kararı, kendimizi gerçekte olduğumuz halimizle görme kararıdır, çünkü bizi başkasının mükemmelliğine karşı kör eden herhangi bir karanlık, bizi kendi mükemmelliğimize karşı da kör eder.

Bir kimsenin suçluluğu hakkındaki görüşünüzden vazgeçmeniz -siz, tüm ahlaki standartlara ve dürüstlük ölçülerine göre, onlara kusur bulmakta haklı olduğunuzu bilirken- çok zor olabilir. Fakat Kurs soruyor: "Siz haklı olmayı mı,

yoksa mutlu olmayı mı tercih edersiniz?" Eğer bir kardeşini-
zi yargılıyorsanız, haklı bile olsanız, yanlışsınız. Benim bir
kimseyi yargılamaktan vazgeçmekte çok zorluk çektiğim za-
manlar olmuştur; zihnimden şöyle protestoda bulunmuşum-
dur, "Fakat ben *haklıyım*." Bana öyle gelmiştir ki yargıla-
maktan vazgeçmek, o davranışa göz yummak olurdu. "Öyle
ama," diyordum, "bu dünyada *birileri* prensipleri ayakta tut-
mak zorunda. Eğer her zaman her şeyi bağışlayacak olursak,
o zaman bütün mükemmeliyet prensipleri çözülüp dağılacak-
tır."

Fakat evrene polislik etmemize Tanrı'nın ihtiyacı yok-
tur. Bizim birilerine parmağımızı sallamamız onların deği-
şmesine yardım etmez. Olsa olsa, onların o duruma saplanıp
kalmalarına neden olur. Eğer birilerine, ister mecazi anlam-
da, ister gerçekten parmağımızı sallıyorsak, onların yanlış
davranışlarını düzeltme yönünde çaba göstermiyoruz demek-
tir. Bir kimseye şefkat ve bağışlayıcılıkla muamele etmek,
ondan şifaya kavuşmuş bir karşılık alma olasılığını artırır.
İnsanlar o zaman daha az savunmada olur ve düzeltmelere
daha açık olurlar. Çoğumuz, çizgiden çıktığımız zaman bu-
nun belli ölçüde farkına varırız. Eğer nasıl yapacağımızı bil-
seydik, zaten farklı şekilde davranırdık. Bu noktada saldırı-
ya ihtiyacımız yoktur; yardıma ihtiyacımız vardır. Bağışla-
ma yeni bir ortam oluşturur ve onun içinde kişi daha büyük
bir kolaylıkla değişebilir.

Bağışlayıcı olmak, insanları *şimdi* oldukları gibi görme-
yi seçmektir. Biz insanlara kızdığımızda, onların bu andan
önce söylemiş ya da yapmış oldukları bir şeyden dolayı kız-
mışızdır. Fakat insanların söylemiş ya da yapmış oldukları
onların kendileri değildir. Kardeşimizin geçmişi hakkındaki
idrakimizi bıraktığımızda, ilişkimiz yeniden doğar. 'Geçmiş
şimdi'ye getirdiğimizde, tıpkı geçmişteki gibi bir gelecek ya-
ratırız.' Geçmiş bırakmakla biz mucizeye yer açarız.

Bir kardeşe yapılan saldırı, ona suçlu geçmişini hatırlatmak anlamına gelir. Biz bir kardeşin suçluluğunu teyit et-
mekle, o tür deneyimleri daha da artırmayı ve sürdürmeyi

seçiyoruz demektir. Gelecek şimdi'de programlanır. Geçmiş bırakmak, kardeşimin şimdi masum olduğunu hatırlamaktır. Kişileri, gerçek olduğunu bildiğimiz kimlikleriyle kabul etmek, onlar bu gerçekle temasta olsalar da olmasalar da latif ve cömert bir davranıştır.

Yalnızca sevgi gerçektir. Başka hiçbir şey aslında mevcut değildir. Eğer bir insan sevgisizce davranıyorsa, onun bu olumsuz davranışı -örneğin öfkesi- korkudan kaynaklanmaktadır ve aslında mevcut değildir. O kimse sanrılanmaktadır (halüsinasyon içindedir). O halde siz onu bağışlarsınız, çünkü zaten bağışlanacak bir şey yoktur. Bağışlamak, gerçek olan ile olmayanı ayırt etmektir.

İnsanlar sevgisizce davrandıklarında, kim olduklarını unutmuşlardır. İçlerindeki Mesih'in farkında değillerdir, o açıdan uykuya dalmışlardır. Mucize-yapıcısının işi uyanık kalmaktır. Biz uykuya dalarak kardeşimizin suçluluğuna dair rüyalar görmeyi seçmeyiz. Bu suretle bize, onu uyandırmak için güç verilmiş olur.

Bir mucize-yapıcısına çok iyi bir örnek de Pollyanna'dır. Ego bunu bilir, ki bu yüzden Pollyanna bu kültürde sürekli geçersiz kılınır. O, herkesin yıllardan beri kötü, çirkin, sıkıcı bir ruh hali içinde bulunduğu bir ortama girer. O bu çirkinlikleri görmemeyi seçer. Onun, bu halin ötesindeki gerçeğe imanı vardır. O, algı ve idrakini, beş duyusunun ona gösterdiklerinin ötesine, her insan hakkında kalbiyle bildiği o gerçeğe doğru genişletir. Bir kimsenin nasıl davrandığı önemli değildir. Pollyanna, herhangi bir kimsenin korkuları ardında yattığını bildiği sevgiye inanç duymaktadır. Ve onlardaki sevgiyi ifade bulması için uyarmaktadır. O bağışlayıcılık gücünü kullanmaktadır. Kısa bir zaman içinde herkes iyi, herkes mutlu olmuştur! Bana ne zaman, "Marianne, Pollyanna oluyorsun," deseler, "Keşke o kadar güçlü olabilseydim," diye düşünürüm.

3. YARGILAMAKTAN VAZGEÇMEK

"Yargılamak Tanrısal bir nitelik değildir."

Mucizeler Kursu bize, her ne zaman bir kimseye saldırmayı düşünüyorsak, bu o insanın başı üzerinde bir kılıç tutmak gibidir, der. Ancak, kılıç onun değil, bizim başımıza düşer. Tüm düşünce kendi hakkımızdaki düşünce olduğundan, başkasını suçlamak aslında kendimizi suçlamaktır.

Yargıdan nasıl kaçabiliriz? Büyük ölçüde, yargılamakta olduğumuzu bir yeniden yorumlamaya tabi tutarak. *Mucizeler Kursu*, günah ile hata arasındaki farkı tarif ediyor. 'Bir günah, Tanrı'nın bize kızacağı kadar kötü bir şey yapmış olduğumuz anlamına gelir.' Fakat biz asli doğamızı değiştirecek hiçbir şey yapamayacağımıza göre, ortada Tanrı'nın kızacağı bir şey yok demektir. Yalnızca sevgi gerçektir. Başka hiçbir şey mevcut değildir. 'Tanrı Çocuğu günah işleyemez. Biz hatalar yapabiliriz,' elbette ve açıkça hatalar yaparız. Fakat Tanrı'nın hataya karşı tutumu bize şifa verme arzusudur. Biz kendimiz öfkeli ve cezalandırıcı bir Tanrı fikrini uydurmuşuz. Ne var ki bizler Tanrı'nın suretinde yaratılmışız, Tanrı bizim suretimizde değil. Tanrı'nın uzantıları olarak, bizler de şefkat ve merhamet ruhuyuz ve doğru düşündüğümüz zaman, yargılamayı değil, şifalandırmayı gözetiriz. Bunu bağışlama yoluyla yaparız. Her ne zaman birisi sevgisizce davranmışsa -bize bağırması, hakkımızda yalan söylemiş, bizden bir şey çalmışsa- o insan kendi özüyle temasını kaybetmiştir. Kim olduğunu unutmuştur. Fakat bir kimsenin yaptığı her şey 'ya sevgidir ya da bir sevgi çağrısıdır,' diyor Kurs. Eğer biri bize sevgiyle davranırsa, o zaman, kuşkusuz, sevgi uygun karşılıktır. Eğer o insan bize karşı korku ile davranırsa, o zaman onun davranışını sevgiye bir çağrı olarak görmeliyiz.

Amerikan hapishane sistemi, günah ya da hata görmeyi seçmek arasındaki felsefi ve pratik farkı göstermektedir. Biz

cürüm işleyenleri suçlu sayarız ve onları cezalandırmayı isteriz. Fakat başkalarına her ne yaparsak, kendimize yapıyoruz demektir. İstatistiklerin kanıtladığı acı gerçek, hapishanelerimizin cürüm öğrettiği okullar olduğudur; işlenen cürümlerin büyük bölümü önceden hapishanelerde bir süre kalmış olan kimseler tarafından işlenmektedir. Başkalarını cezalandırırken, sonuçta kendimizi cezalandırmış oluyoruz. Bu demek midir ki, biz bir tecavüzcüyü bağışlamalı, ona sadece kötü bir gün geçirmiş olduğunu bildiğimizi söyleyerek evine yollamalıyız? Elbette ki hayır. Bir mucize istemeliyiz. Bu durumda bir mucize, hapishaneleri cezaevleri olarak algılamaktan, onları rehabilitasyon evleri olarak algılamaya bir geçiştir. Hapishanelerin var oluş amaçlarını korkudan sevgiye bilinçle çevirdiğimiz zaman, sonsuz şifa olanaklarını serbest hale geçirmiş olacağız.

Bağışlayıcılık, bilincin savaş sanatları gibidir. Aikido ve diğer savaş sanatlarında olduğu gibi, biz saldırana direnç gösterecek yerde, yana çekilerek saldırıyı bertaraf ederiz. Saldırı enerjisi o zaman bumerang gibi saldırana geri döner. Bizim gücümüz tepkisel olmamakta yatar. Bağışlayıcılık da aynı şekilde işler. Biz karşı saldırıya geçtiğimiz ve savunma bir saldırı biçimine dönüştüğümüz zaman, kimsenin kazanamayacağı bir savaşı başlatmış oluruz. Sevgisizlik gerçek olmadığına göre, onun etkisi altında değiliz, ne kendimiz ne de başkaları olarak. Sorun kuşkusuz şu ki biz öyle olduğumuzu düşünürüz. Bir mucize beklerken biz yaşam savaşları içinde yer almayız, daha çok onların üstüne yükseltilmeyi dileriz. Kutsal Ruh, savaşın gerçek olmadığını bize hatırlatır.

"İntikam Bana aittir, der Tanrı," demek, "İntikam fikrini terk edin," demektir. Yaradan tüm yanlışları dengeler, ama saldırı, yargılama ya da ceza yoluyla değil. Bizi yargılamak için kışkırtan duygular içinde kaybolduğumuzda neler hissederseniz hissedelim, haklı öfke diye bir şey yoktur. Ben küçük bir kızken, kardeşlerimle kavga ederdim ve annem eve geldiğinde kavga ettiğimiz için üzülür, rahatsız olurdu. Birimizden biri mutlaka, "Önce o başladı," derdik. Aslında

"önce kimin başladığı" önemli değildi. Önce saldırmış olun ya da karşı saldırıda bulunun, bu durumda siz sevginin değil, saldırının aleti olursunuz.

Birkaç yıl önce, bir kokteyl partide, Amerika'nın dış politikasıyla ilgili hararetle bir tartışmanın içine girmiştım. O gece daha sonra, bir tür uyanık rüya hali yaşadım. Bir beyefendi yanıma yaklaştı ve şöyle dedi: "Afedersiniz, Bayan Williamson, ama size şunu söylememiz gerektiğini düşündük: Kozmik yoklamada siz güvercin değil, şahin sayılıyorsunuz."

Öfkelenmişim. "Asla," dedim, "Ben tamamıyla barıştan yanayım. Ben her zaman güvercin oldum."

"Korkarım öyle değil," dedi o, "Sizin kayıtlarınıza bakıyorum ve işte şurada çok açık olarak şöyle diyor: Marianne Williamson, savaş yanlısı. Siz Ronald Reagan'la, Casper Weinberger'le, CIA ile, gerçekte tüm Amerikan savunma kurumları ile savaş halindesiniz. Hayır, üzgünüm. Siz kesinlikle bir şahinsiniz."

Onun haklı olduğunu gördüm kuşkusuz. Benim zihnimde de en az Ronald Reagan'ınkiler kadar çok sayıda güdümlü mermi vardı. Onun komünistleri yargılamasının yanlış olduğunu, fakat benim onu yargılamamın pekâlâ doğru olduğunu düşünüyordum. Neden? Çünkü *haklıydım*, elbette!

Öfkeli bir sol-kanatçı olarak yıllar geçirdim, ta ki öfkeli bir kuşağın barışı getiremeyeceğini fark edinceye kadar. Yaptığımız her şeye, onu yapmak için kullandığımız enerji nüfuz etmiş, sinmiş haldedir. Gandi'nin dediği gibi, "Biz kendimiz değişim *olmalıyız*." Egonun görmemizi istemediği şey, ilk önce kurtulmamız gereken tüfeklerin kendi kafamızın içindeki tüfekler olduğudur.

5. SEVGİYİ SEÇMEK

"Ego, suçluluğu seçmiştir; Kutsal Ruh ise suçsuzluğu seçmiştir."

Ego, daima, birinin yaptığı yanlış üzerinde durur. Kutsal Ruh ise daima onların yaptıkları doğruyu vurgular. Kurs, egoyu, kardeşinin kusurunu bulmak için her kanıt kırıntısını araştıran ve onları sahibinin ayakları dibine seren çöplük eşeleyicisi bir köpeğe benzetir. Aynı şekilde, Kutsal Ruh, kardeşimizin masumiyetine ait kanıt bulmak üzere kendi habercilerini gönderir. Önemli olan şu ki, biz neyi görmek istediğimize, onu görmeden önce karar veririz. Neyi dilemişsek onu alırız. "Yansıtma, algıyı oluşturur." Hayatta her neyi arıyor ve bekliyorsak onu bulabiliriz -gerçekte *bulacağız* da. Kurs, bizim bir kimsenin sevmeye değer olup olmadığını bilecek kadar onu anlayacağımızı düşündüğümüzü, oysa o kimseyi sevmedikçe onu asla anlayamayacağımızı söylüyor. Spiritüel yol, neyi -kardeşimizin suçunu mu yoksa masumiyetini mi- algılayacağımızı seçerken bilinçli bir sorumluluk üstlenmeyi içerir. Eğer tüm *istediğimiz* kardeşimizin masumiyetini görmek ise, onu görürüz. İnsanlar mükemmel değildirler -yani, onlar içsel mükemmelliklerini henüz dışta ifade etmemektedirler. Onların kişiliklerindeki suça ya da ruhlarındaki masumiyete odaklanmayı seçmek bize kalmış bir şeydir.

İnsanların suçları olarak düşündüğümüz şey onların korkularıdır. Tüm olumsuzlukların kökeninde korku vardır. Eğer bir kimse öfkeliyse, o korkuyordur. Kaba davranan kişi korkuyordur. Eğer bir kimse insanları kurnazca kullanıyorsa, o korkuyordur. Bir kimse zalim ise, korkuyordur. Sevginin eritip yok edemeyeceği korku yoktur. Bağışlamanın dönüşüme uğratamayacağı olumsuzluk yoktur.

Karanlık yalnızca ışığın yokluğu ve korku da yalnızca sevginin yokluğudur. Biz karanlığa bir beysbol sopasıyla vurarak ondan kurtulamayız, çünkü vurulacak bir şey yoktur. Eğer karanlıktan kurtulmak istiyorsak, ışığı açmak zorundayızdır. Aynı şekilde, eğer korkudan kurtulmak istiyorsak, onunla dövüşemeyiz, fakat onun yerine sevgiyi geçirmek zorundayız.

Sevmeyi seçmek her zaman kolay olmaz. Ego, korku

yüklü tepkilerden vazgeçmeye karşı müthiş bir direnç gösterir. İşte Kutsal Ruh burada işin içine girer. Bizim işimiz kendi algılarımızı ve idrakimizi değiştirmek değil, fakat onları değiştirmesini Kutsal Ruh'tan istemeyi hatırlamaktır.

Diyelim ki kocanız sizi bir başka kadın için terk etti. Siz başka insanları değiştiremezsiniz ve Tanrı'dan da onları değiştirmesini isteyemezsiniz. Ama siz bu durumu farklı şekilde görmeyi isteyebilirsiniz. Barış ve huzur isteyebilirsiniz. Siz Kutsal Ruh'un sizin idrakinizi değiştirmesini isteyebilirsiniz. Mucize şudur ki, siz kocanız ve diğer kadın hakkındaki yargınızdan kurtuldukça, içinizdeki acı dinmeye başlar.

O durumda ego, kocanız geri dönmedikçe asla huzur bulmayacağınızı söyleyebilir. Fakat huzuru tayin eden dışımızdaki koşullar değildir. Huzur bağışlamadan kaynaklanır. İstirabın nedeni başkalarının bizden esirgediği sevgi değil, fakat daha çok bizim onlardan esirgediğimiz sevgidir. Böyle bir durumda, sanki biz başka birinin yaptığı şeyden dolayı incinmişiz gibi görünür. Fakat gerçekte olan, bir başkasının kapalı gönlünün, gönlümüzü kapatmak için bizi kışkırtmış olmasıdır; ve bizi inciten, kendi sevgimizi esirgemiş, inkâr etmiş olmamızdır. İşte bu nedenledir ki mucize bizim kendi düşünme tarzımızda gerçekleşen bir değişimdir; dışımızda ne olup biterse bitsin, gönlümüzü açık tutmaya istekli olmamızdır.

Bir mucize her zaman, her durumda mümkündür, çünkü hiç kimse bizim kendi deneyimimizin nasıl yorumlanacağına bizim adımıza karar veremez. 'Yalnızca iki durum vardır: sevgi ve korku.' Korkuyu bir sevgi çağrısı olarak yorumlayabiliriz. Mucize-yapıcılarının cömertliği, diyor Kurs, kendi yararlarıdır. Birisine bir şans veririz, böylece kendimiz huzur içinde olabiliriz.

Ego der ki, öfkemizi bir başkasına yansıtabiliriz ve kendimiz bunu hissetmeyiz; fakat bütün zihinler bir süreklilik içinde olduğuna göre, bir başkasına yansıttığımız her ne ise biz onu hissetmeye devam ederiz. Bir başkasına öfkelenmek kendimizi bir süre için daha iyi hissetmemizi sağlayabilir,

fakat er geç korku ve suçluluk duygusu bize geri döner. Eğer bir başka kişiyi yargılayacak olursak, o zaman o da karşılık olarak bizi yargılayacaktır -ve o bunu yapmasa bile, biz *öyle yaptığını hissedeceğiz!*

Bu dünyada yaşamak bize, her an öfkeye, paranoyaya, savunmacılığa ya da korkunun bir başka şekline içgüdüsel olarak geçiverecek şekilde, doğal olmayan ve içgüdüsel bir biçimde tepki vermeyi öğretmiştir. Doğal olmayan düşünme bize doğalmış gibi ve doğal düşünme de doğal değilmiş gibi gelir.

Mucizeler Kursu, öfkemizin üzerine pembe boya dökmeyi ve o sanki yokmuş gibi davranmayı önermiyor. Psikolojik bakımdan sağlıklı olan, spiritüel bakımdan da sağlıklıdır. Duyguların bastırılması ya da yadsınması sağlıklıdır. İçiniz öfkeyle kaynarken siz şöyle diyemezsiniz, "Ben kızgın değilim, gerçekten değilim. *Mucizeler Kursu*'nun 140. sayfasındayım ve artık öfkelenmiyorum." Kutsal Ruh bize diyor ki, "Bana gelmeden önce kendinizi arındırmaya çalışmayın. Arındıran Ben'im." Bir zamanlar, Kurs üzerine vereceğim bir konferansa giderken, yolda aklıma beni rahatsız ettiğini hissettiğim bir kadın geldi. O düşünceyi hemen gizlemeye çalıştım, sanki tam böyle bir zamanda bu düşünce yeterince kutsal değilmiş gibi geldi. Sonra, sanki başımın içinden bir ses konuşur gibi oldu, "Hey, Ben senin dostunum. Unuttun mu?" Kutsal Ruh beni öfkemden dolayı yargılamıyordu; O, benim bunu aşmama yardım etmek için oradaydı.

Kutsal Ruh'un işlevini unutmamalıyız. Altüst olduğumuzu inkâr etmeyiz, fakat aynı zamanda tüm duygularımızın sevgisiz düşüncelerimizden kaynaklandığı gerçeğini kabulleniriz ve bu sevgisizliğin şifalandırılması için istekliyizdir. Büyüme, bir başkasının dersleri üzerinde değil, kendi derslerimiz üzerinde odaklanmakla gerçekleşir. Biz dışımızdaki dünyanın kurbanları değiliz. Bazen inanılması zor olsa da, her şeyi nasıl gördüğümüzden daima biz sorumluyuz. Bir kurtarıcı olmazdı, eğer bir kurtarıcıya ihtiyaç olmasaydı. Kuşkusuz, bu dünyada sevmeyi hemen hemen olanaksız hale

getiren şeyler -acımasızca, dehşet verici şeyler- olmaktadır, fakat Kutsal Ruh olanaksız olanı mümkün kılmak üzere bizim içimizdedir. Bizim kendimiz için yapamadığımızı, O bizim adımıza bizim için yapar. O bize kendi gücünden verir ve O'nun zihni ile bizimki birleştiğinde, ego düşüncüsü (benlikçi düşünüş) defedilmiş olur.

Fakat -onlardan kurtulabilmek için- ego duygularımızın farkında olmak zorundayız. "O, sizin saklı tuttuğunuz şeyi Işığı ile aydınlatıp yok edemez, çünkü O'na sunmadığınız şeyi O sizden alamaz." Bizim zihinsel kalıplarımızı biz istemeden değiştirmek, Kutsal Ruh için özgür irademize bir saldırı olurdu. Fakat biz O'ndan istediğimizde, O bunu yapacaktır. Herhangi bir sebeple kızdığımız ya da üzüldüğümüz zaman, şöyle söylememiz bizden istenmiştir, "Öfkeliyim, fakat öyle olmamak için istekliyim. Durumu farklı bir biçimde görmek için istekliyim." Kutsal Ruh'un duruma müdahale etmesini ve bize o durumu farklı bir perspektiften göstermesini isteriz.

Manikür yaptırdığım bir gün kuaföre manikürcümün bir arkadaşı girdi. Bu insanın kişiliğine katlanamıyordum. Bu kadın ağzını açtığı andan itibaren bana sanki birisi tırnakları ile bir karatahtayı çiziyormuş gibi geldi. Ellerim serbest olmadığı için hemen odayı terk edemedim; ayrıca, manikürcü benim derslerime gelen biri olduğundan, kendi tepkimden utanmıştım. Dua ederek Tanrı'dan yardım istedim. O'nun yanıtı çarpıcı oldu. Birkaç saniye içinde "nahoş" kadın çocukluğundan, özellikle de babasıyla olan ilişkisinden söz etmeye başladı. Nasıl yetiştirildiğini anlatırken, onun ne kadar az özsaygısı ile büyüdüğünü ve büyüklük taslayan bir kişilik özellikleri geliştirmek için duyduğu aşırı ihtiyacı -bu kuşkusuz onun için kuvvet anlamına geliyordu- apaçık şekilde anlamış oldum. Elbette ki savunmaları işe yaramıyordu. Onlar korkudan kaynaklandıkları için, yalnızca insanları uzaklaştırıyordu. Birden, daha birkaç dakika önce beni öylesine rahatsız eden aynı davranış şimdi içimde derin bir şefkat uyandırmıştı. Kutsal Ruh, yüreğimi eritecek olan bilgiyi

bana sağlamıştı. Şimdi o kadını daha farklı bir şekilde görüyordum. Mucize buydu: Onun davranışı değişmemişti fakat *ben* değişmiştim.

5. ÖĞRETİM DÜZEYLERİ

"Bu nedenle, plân her bir Tanrı öğretmeni için özel ve belirli temaslar yapılmasını içermektedir."

İlişkiler bize verilmiş ödevlerdir. Onlar bizim aydınlanmamız için olan engin bir plânın parçalarıdır; Kutsal Ruh'un - her bir ruhun daha büyük bir farkındalığa ve daha genişlemiş bir sevgiye erişmesini sağlayan- plânıdır. İlişkiler Kutsal Ruh'un laboratuvarlarıdır ki orada O, karşılıklı olarak azami büyüme fırsatına sahip olan insanları bir araya getirir. O belli bir zaman içinde kimin kimden en çok şey öğreneceğini saptar ve onları birbirleri için görevlendirir. Evrensel dev bir bilgisayar gibi, O hangi enerji birleşimlerinin hangi ortamda Tanrı'nın kurtarma plânını ileri götüreceğini kesin olarak bilir. Hiçbir karşılaşma rastlantısal değildir. "Karşılaşması gerekenler karşılaşacaklardır, çünkü onlar birlikte bir kutsal ilişki potansiyeline sahiptirler."

Kurs, bir ilişkide 'üç öğretim düzeyi' olduğunu söylüyor. Birinci düzey bizim tesadüfen karşılaşma olarak düşündüğümüzdür, örneğin iki yabancıнын asansörde karşılaşmaları veya iki öğrencinin okuldan eve "nasılsa" birlikte yürümeleri gibi. İkinci düzey, "daha sürekli bir ilişkidir ki burada iki kişi, bir süre için, oldukça yoğun bir öğretme-öğrenme ilişkisine girer ve sonra görünüşte ayrılır." Üçüncü öğrenim düzeyi ise bir kere kurulduktan sonra hayatımız boyunca devam eden ilişkilerdir. Bu düzeyde, "her bir kişiye, onun için sınırsız öğrenim fırsatları sunan seçilmiş bir öğrenim ortağı verilir."

İlk öğretim düzeyinde bile, olabilir ki asansördeki in-

sanlar birbirlerine gülümseyebilirler ya da öğrenciler arkadaş olabilirler. Biz en çok da bu rastlantısal karşılaşmalarda, kişiliklerimizin sert ve sivri kenarlarını törpülemenin güzel sanatını uygulama fırsatı buluruz. Rastlantısal karşılaşmalarda kendini belli eden kişilik zaaflarımız, daha yakın ilişkilerde kaçınılmaz şekilde büyütülmüş halde ortaya çıkacaktır. Eğer banka veznedarına ters davranırsak, en çok sevdiğimiz insanlara karşı nazik davranmamız daha zor olacaktır.

İkinci öğretim düzeyinde, insanlar daha yoğun bir çalışma için bir araya getirilirler. Birlikte geçirdikleri zamanlarda onlar, öğrenecekleri bir sonraki dersleri için gerekli deneyimlerden geçerler. Aralarındaki fiziksel yakınlık onların arasındaki en yüksek öğretim ve öğrenim düzeyini artık kaldıramaz (taşıyamaz) olduğunda, ödev fiziksel ayrılığı gerektirecektir. Bununla birlikte, bu ilişkinin sonu gibi görünse de, aslında bir son değildir. İlişkiler ebedidir. İnsanlar fiziksel madde değil, enerji olduklarından, ilişkiler de bedene değil, zihne aittirler. Bedenlerin birleşmesi gerçek birleşmeye delalet edebilir de, etmeyebilir de; çünkü önemli olan zihinsel birleşmedir. Yirmi beş yıl aynı yatakta uyumuş insanlar gerçek anlamda birleşmiş olmayabilirler, ve birbirlerinden kilometrelerce uzakta olan insanlar asla ayrılmamış olabilirler.

Çoğu zaman, ayrılmış ya da boşanmış çiftler görürüz ve onların ilişkilerinin "başarısızlığa uğramasına" üzülmeye bakarız. Fakat eğer her iki insan öğrenmeleri murat edilmiş olanı öğrenmişlerse, o zaman o ilişki başarılı olmuş demektir. Şimdi artık, daha başka yollardan daha çok şey öğrenmek için fiziksel ayrılışın vakti gelmiş olabilir. Bu sadece bir başka yerde, başka insanlardan öğrenmek anlamına gelmez; aynı zamanda, mevcut ilişki biçimini bırakma gerekliliğinin getirdiği saf sevgi derslerini öğrenmek anlamına da gelir.

Üçüncü düzey, yani ömür-boyu ilişkiler genellikle daha azdır, çünkü "onların mevcudiyeti, ilgili kimselerin öğretme-öğrenme dengesinin mükemmel olduğu bir aşamaya eşza-

manlı olarak birlikte ulaşmış olmalarını gerektirir." Ancak, bu bizim üçüncü düzey ilişkimizin ödevlerinin mutlaka farkına varacağımız anlamı taşımaz; aslında genellikle fark etmeyiz. Hatta, bu belirli kişilere karşı husumet bile duyabiliriz. Kendisiyle bir ömre değer dersler öğreneceğimiz bir kimse, hayatımızdaki varlığı ile bizi büyümeye zorlayan kimse demektir. O kimi zaman ömrümüz boyunca kendisi ile sevgi dolu paylaşımlarımız olan birini temsil eder, kimi zaman ise yıllar boyunca, hatta ebediyen böğrümüzde bir diken gibi deneyimlediğimiz birini temsil eder. Birinin sırf bize öğreteceği pek çok şeyi bulunması demek, onu sevdiğimiz anlamına gelmez. Bize öğretecek en çok şeyi olanlar, kendi sevme kapasitemizin sınırlarını bize gösteren kimselerdir; onlar, korkulu hallerimizi bilinçli ya da bilinçsiz olarak zorlayanlardır. Onlar bize duvarlarımızı gösterirler. Duvarlarımız bizim yaralarımızdır -bizim artık daha fazla sevmeyeceğimizi, bundan daha derin bir bağ kuramayacağımızı, insanları bir noktadan sonra bağışlayıp geçemeyeceğimizi hissettiğimiz yerlerdir. Biz, nerelerde şifaya ihtiyacımız olduğunu görmek ve bu şifa sürecine yardımcı olmak için birbirimizin hayatında yer almaktayız.

6. ÖZEL İLİŞKİLER

"Özel sevgi ilişkisi, egonun sizi Cennet'ten uzak tutmak için kullandığı başlıca silahıdır."

Biz hepimiz Bay ya da Bayan Doğru'yu bulma arzusu içinde olabiliriz. Bu hemen hemen bir kültürel saplantıdır. Fakat *Mucizeler Kursu*'na göre, bizi "onaracak" mükemmel bir kişi arayışı içinde olmak bizim en büyük psikik yaralarımızdan ve egonun en güçlü aldatmacalarından biridir. Bu, *Mucizeler Kursu*'nda "özel ilişki" olarak adlandırılan bir fikri temsil eder. Gerçi "özel" sözcüğü normalde olağanüstü bir şey anla-

mı taşısa da, Kurs perspektifinden, "özel" farklı ve dolayısıyla da ayrı anlamına gelir ki bu ruhtan çok egonun özelliğidir. Özel bir ilişki, korkuya dayanan bir ilişkidir.

'Tanrı tek Çocuğu'nu yarattı', (hepimiz aynı Çocuğu oluşturuyoruz), ve O hepimizi *bir* olarak sever. O'na göre hiç kimse farklı ya da özel değildir, çünkü hiç kimse gerçekte bir diğerinden ayrı değildir. Bizim huzurumuz Tanrı'nın sevdiği gibi sevmemize bağlı ise, herkesi sevmeye çalışmak zorundayız. "Özel bir kişi" bulma arzumuz, Evlat'lığın bizi tamamlayacak bir parçasını bulma arzumuz inciticidir, çünkü o aldatıcıdır. Bu demektir ki biz kurtuluşu bir'likten çok ayrılıkta aramaktayız. Bizi bütünleyecek tek sevgi Tanrı sevgisidir, ve Tanrı'yı sevmek herkesi sevmektir. Bu ilişkimizin şeklinin herkesle aynı olduğu anlamına gelmez, fakat bu her ilişkide aynı içeriği gözettiğimiz anlamına gelir: form ve beden değişikliklerinin ötesine ulaşan bir kardeşçe sevgi, bir dostluk niteliği.

Nasıl, 'Kutsal Ruh, Tanrı'nın ayrılığa yanıtı idiyse, özel ilişki de Kutsal Ruh'un yaratılmasına egonun verdiği yanıtıdır.' Ayrılıktan sonra içimizde muazzam bir uçurum, bir boşluk hissetmeye başladık ve çoğumuz bunu hâlâ hissetmekteyiz. Bunun tek panzehiri Kefaret, ya da Tanrı'ya geri dönüştür, çünkü hissettiğimiz acı aslında bizim sevgiyi inkâr edişimizdir. Ama ego bize başka türlü söyler. O, ihtiyacımız olan sevginin bize bir başkasından gelmesi gerektiğini ve bir yerlerde o boşluğu dolduracak bir kişinin bulunduğunu iddia eder. Bu özel kişi için duyulan arzu bizim Tanrı'dan ayrı olduğumuz inancından kaynaklandığından, o arzu bizzat ayrılığı ve bizim bundan dolayı duyduğumuz suçluluğu simgeler. O halde, bizim bu yöndeki arayışımız ayrılık enerjisi taşımaktadır. O bir suç duygusu oluşturur. En yakın ilişkilerimizde o kadar çok ve sık sık öfke parlamalarının meydana gelmesi bu yüzdendir. Biz kendi sevgimizi engellediğimiz için kendimize karşı duyduğumuz öfkeyi bir başkasına yansıtmaktayızdır.

Mucizeler Kursu'nun işaret ettiği gibi, çoğu zaman bir

insana "aşık olduğumuzu" düşündüğümüzde, aslında aşık olmaktan gayri her şeyizdir. Özel ilişki sevgi üstüne değil, suçluluk üstüne oturtulmuştur. Özel ilişki, egonun bizi Tanrı'dan uzaklaştırmak üzere kullandığı ayartma yöntemidir. O büyük bir putperestlik şeklidir, ya da Tanrı'dan başka birinin bizi tamamlayabileceği veya bize huzur verebileceği yolunda düşünmemiz için bir kışkırtmadır. Ego bize, orada bir yerlerde bütün acılarımızı giderecek özel bir kişi olduğunu söyler. Biz ona pek inanmayız elbette, ama öte yandan gerçekten inanırız da. Bizim kültürümüz; kitaplar, şarkılar, filmler, reklamlar ve daha önemlisi, diğer egoların yordakçılıkları yoluyla içimize bu fikri yerleştirmiştir. Özel sevgi enerjisini vefasızlık ve ihanetten kutsallığa dönüştürmek ise Kutsal Ruh'un işidir.

Özel ilişki, başka insanları -onların davranışlarını, seçimlerini, bizim hakkımızdaki görüşlerini- aşırı önemli hale getirir. Gerçekte olduğumuz halimizle tam ve bütün olduğumuz halde, o bize, bir başka kişiye ihtiyacımız olduğunu düşündürür. Özel sevgi, yanlış yaraya şifa vermeye çalışan "kör" bir sevgidir. O, Tanrı ile aramızdaki o mevcut olmayan ama bizim var sandığımız boşluktan (ayrılıktan) söz eder. Bu boşluğun gerçek olduğunu ve onu dolduracak kaynağın yanlış yerde, bir başka kimsede bulunduğunu sanmakla, biz tasfiye etmeyi gözettiğimiz deneyimi kendimiz imal etmekteyiz.

Kutsal Ruh'un rehberliğinde, biz sevinci paylaşmak üzere bir araya geliriz. Egonun yönetiminde ise biz umarsızlığı paylaşmak üzere bir araya geliriz. Bununla birlikte, olumsuzluk gerçekten paylaşılamaz, çünkü o bir illüzyondur. "Özel bir ilişki, birliğin oradan dışlandığı bir birlik türüdür."

Bir ilişkiden murat edilen şey, iki duygusal kötürümün bir araya gelmesi değildir. Bir ilişkinin amacı iki eksikli insanın bir olması değil, iki tam insanın Tanrı'nın yüce şanı adına bir araya gelmesidir.

Özel ilişki, egonun bizi birleştirmekten çok ayıran bir düzenidir. İçteki boşluk inancına dayandırılmış olduğundan, onun daima, "Ne alabilirim?" diye sormasına karşın, Kutsal

Ruh, "Ne verebilirim?" diye sorar. Ego bizim kendi tanımladığımız ihtiyaçlarımızı karşılamak üzere başka insanları kullanmamızı öngörür. Bugünlerde belli bazı sesler, bir ilişkide "ihtiyaçlarımızın karşılanıp karşılanmadığı" konusu üzerinde bitip tükenmezcesine konuşup duruyor. Fakat bir ilişkiyi kendi amaçlarımıza hizmet etmek üzere kullanacak olursak bocalarız, çünkü o zaman ihtiyaç içinde olduğumuz illüzyonunu güçlendirmekteyizdir. Egonun rehberliğinde daima bir şey ararız, ama ne var ki bulduklarımızı daima baltalarız.

Bir kız arkadaşım bir gün beni aradı ve gerçekten beğendiği bir erkekle randevusu olduğunu söyledi. Ertesi hafta telefon etti ve erkek arkadaşının kent dışına gitmek için onunla olan bir randevusunu iptal ettiğini söyledi. Ondan zaten hoşlanmamıştı. "Bu davranışı kimseden kabul edemem," dedi bana, "ben bir *ilişki* için hazırım."

"Hayır sen bir ilişki için hazır değilsin," dedim ona. "Eğer karşıdaki insanın hata yapmasına izin veremiyorsan, sen bir ilişkiye hazır değilsin."

Ego ona, bir ilişkiye hazır olduğu için, o adamı reddetmesini söylüyordu, fakat aslında egonun yapmakta olduğu, onun bir ilişkiye girmemesini güvence altına almaktı. Ego, seveceği birini aramıyor, o saldıracağı birini arıyor. Onun sevgi hakkındaki emri, "ara ve bulma"dır. O kendisinin bir yansımasını, Mesih'in yüzünü gizleyecek bir başka maske aramaktadır. Özel ilişkide, size kendi hakkımdaki asıl gerçeği -korkularımı, zaaflarımı- göstermekten korkarım. Sizin de benim kadar yargılayıcı olduğunuzu varsaymaktayım. Ve keza, sizin zayıf noktalarınızı görmeye de can atmam, çünkü öyle zaafları olan bir kimseyle bağlantı içinde olduğumu düşünmek asabımı bozar. Tüm bu durum güvenilirliği azaltır ve dolayısıyla gerçek büyümeyi engeller. Bir özel ilişki, kılıklara bürünmek suretiyle kendi kendini cezalandırmayı sürdürür; biz hepimiz, kendi olduğumuzdan başka biri gibi olmaya çalışmak suretiyle kendimize sevgi çekebilmek için umarsızca uğraşır dururuz. Sevgi arayışı içinde olmamıza

rağmen, aslında kendimize olan nefretimizi beslemekte ve öz-saygımızı yitirmekteyizdir.

Burada bizim mucizemiz ne olabilir? Özel'lik düşüncelerinden kutsallık düşüncelerine bir geçiş. Bizim ilişkiler konusundaki zihinsel kalıplarımız -saldırı ve savunmacılık, suç ve bencillik gibi güzelce kılık değiştirmiş de olsa- korkuyla öylesine yüklü haldedir ki bu yüzden pek çok kez diz üstü çökeriliriz. Her zaman olduğu gibi, bu iyi bir pozisyonudur. Düşüncelerimize ve duygularımıza rehberlik etmesi için Tanrı'ya dua ederiz. 'Herhangi bir ilişkiyi Kutsal Ruh'un gözetimine emanet edebilirsiniz ve emin olunuz ki o acı ile sonuçlanmayacaktır.'

7. KUTSAL İLİŞKİ

"Kutsal ilişki, değişim geçirmiş ve yeni bir gözle görülen eski kutsal-olmayan ilişkidir."

Eğer özel ilişki Kutsal Ruh'un yaratılmasına egonun bir yanıtı ise, kutsal ilişki de Kutsal Ruh'un buna karşı verdiği yanıtıdır. 'Kutsal ilişki, değişim geçirmiş olan eski özel ilişkidir.' Özel ilişkide ego rehberlik eder ve bizim düşüncelerimizi yönetir, ve biz birbirimizle korku ile maske-maskeye geliriz. Kutsal ilişkide, Kutsal Ruh zihinlerimizi sevginin amacı hakkında şarj etmiştir ve biz sevgi ile gönül gönüle geliriz.

Mucizeler Kursu, kutsal olan ve kutsal olmayan bir birliktelik arasındaki farkı şöyle betimliyor:

"Kutsal-olmayan bir ilişki, farklılıklar üstüne kurulur; taraflardan her biri, kendinde bulunmayan bir şeyin diğerinde olduğunu düşünmektedir. Onlar, kendilerini tamamlamak ve diğerinden çalmak üzere bir araya gelirler. Artık çalışacak bir şey kalmadığını düşündükleri zamana dek bir ara-

da kalırlar ve sonra kendi yollarına giderler. Ve böylece onlar kendilerine benzemeyen bir yabancılar dünyası içinde dolaşıp dururlar; belki de, ne birini ne diğerini barındıran bir ortak çatı altında, bedenleriyle aynı odada ama birbirlerinden ayrı dünyalarda yaşarlar.

Kutsal bir ilişki ise farklı bir zeminde başlar. Taraflardan her biri kendi içine bakmış ve bir eksiklik görmemiştir. O kendi tamlığını kabul ederek, kendi gibi bütün olan bir diğeri ile bir araya gelmek suretiyle bunu genişletecektir."

Özel bir ilişkinin amacı bize kendimizden nefret etmeyi öğretmektir; buna karşın, kutsal bir ilişkinin amacı bizim kendimizden-nefretimizin şifaya kavuşturulmasını sağlamaktır. Özel ilişkide biz zayıflıklarımızı daima gizlemeye çalışırız. Kutsal ilişkide ise hepimizin şifa bulmamış taraflarımız bulunduğu ve bir başka insanla birlikte olma amacının da bu şifa olduğu kabul edilir. Zayıf taraflarımızı gizlemeye çalışmayız fakat ilişkinin karşılıklı bağışlayıcılık yoluyla şifa bulmamıza yardımcı olduğunu anlarız. Adem ve Havva Aden Bahçesi'nde çıplaktılar fakat bundan utanmıyorlardı. Bu onların fiziksel bakımdan çıplak oldukları anlamına gelmez. Bu onların duygusal bakımdan çıplak oldukları, yani tümüyle gerçekçi ve dürüst oldukları anlamındadır; ama onlar utanmıyorlardı, çünkü onlar oldukları halleriyle tamamen kabul gördüklerini hissediyorlardı.

Kurs, özel ilişki imgesini çerçevelenmiş bir resme benzetiyor. Ego, resimdeki bizden, yani kişinin kendisinden daha çok çerçeveye, yani her şeyi "yoluna koyacak" olan mükemmel insan fikriyle ilgilenir. Çerçeve gösterişlidir ve elmaslar ve yakutlarla süslenmiştir. Fakat Kurs der ki, yakutlar kanımız, elmaslar gözyaşlarımızdır. "Özel"liğin özü işte budur. Bu sevgi değil, sömürüdür. Bizim sevgi dediğimiz şey çoğu zaman nefrettir, ya da en iyi haliyle, soygunculuktur. Bunun tam bilincinde olmasak da, çoğu zaman aradığımız, bizde olmadığını düşündüğümüz bir şeye sahip olan bir kimsedir ve bir kez ondan o şeyi aldıktan sonra yolumuza devam ederiz.

Kutsal bir ilişkide ise biz resmin kendisiyle ilgileniriz. Çerçeve olarak bütün istediğimiz, sadece resmi yerli yerinde tutmaya yetecek kadar hafif bir destekten ibarettir. Kardeşimizin bizim için ne yapabileceği değildir bizi ilgilendiren, biz kardeşimizle ilgilenmekteyizdir, o kadar.

Kutsal ilişki, her şeyin üzerinde, iki kardeş arasındaki dostluktur. Bizler birbirimizi denetlemek, sınavdan geçirmek, yargılamak ya da kendi ego ihtiyaçlarımızı tatmin etmek üzere birbirimizi kullanmak için buraya konulmuş değiliz. Biz bir başka kişiyi düzeltmek, değiştirmek ya da küçük düşürmek için burada değiliz. Biz birbirimizi desteklemek, bağışlamak ve şifalandırmak için buradayız. Bir zamanlar, ilişkilerini berbat bir şekilde bitirme sürecine girmiş bir çift danışmanlık ediyordum. Adam bir başkasıyla çıkmaya başlamıştı ve kadın kızgındı. Seansımız sırasında kadın, adama yeni kız arkadaşı hakkında dedi ki, "Sen onu sadece senin ne kadar *harikulade* olduğunu sürekli söylediği için beğeniyorsun!" Adam ona çok ciddiyetle baktı ve yavaşça, "Evet, sanırım bu konuda haklısın," dedi.

Kutsal bir ilişkiyi nasıl buluruz? Eşlerimizi değiştirmesi için Tanrı'ya dua ederek değil fakat Tanrı'dan zihinlerimizi değiştirmesini isteyerek. Özel ilişkiden korktuğumuz için bize çekici gelen bir kimseden kaçmayız. Bir sevgi potansiyelinin bulunduğu yerde daima bir özellik potansiyeli de mevcuttur. Dinleyicilere daima sorarım, "Bir kimseye karşı bir çekiliş duyduğumuz zaman yapmamız gereken ilk şey ne olmalıdır?" diye, ve onlar coşkulu bir tarzda, "*dua etmek!*" diye yanıt verirler. Dua aşağı yukarı şöyledir: "Sevgili Tanrım, benim bu alanda, diğer herhangi bir alandakinden daha fazla nevroz potansiyeline sahip olduğumu Sen de, ben de biliyoruz. Lütfen bu kişi hakkındaki duygu ve düşüncelerimi, ona karşı duyduğum çekilişi, tutkuyu al ve onları Senin amaçların yönünde kullan. Bu ilişkinin Senin iradene uygun şekilde açılıp gelişmesine izin ver. Amin "

Ruhsal tekâmül tıpkı bir toksinden arınma işlemine benzer. Onları salıverebilmemiz için önce şifaya muhtaç yan-

larımızın yüzeye çıkmaları gerekir. Şifa bulmayı istediğimiz andan itibaren, şifa görmemiş taraflar yüzeye çıkmaya zorlanırlar. Kutsal Ruh tarafından kullanılan bir ilişki bizde, sevginin önünü kesen engellerin bastırılmadığı ya da inkâr edilmediği, aksine onların bilinçli farkındalık alanımıza getirildiği bir yer haline gelir. Bizi gerçekten cezbeden insanların çevresinde eskisi gibi deli divane olmayız. O zaman, bizdeki davranış bozukluğunu açıkça görebilir ve hazır olduğumuzda, Tanrı'dan bize bir başka yol göstermesini dileriz.

Şifa tapınakları olarak ilişkiler, tanrısal hekimin muayenehanesine gitmek gibidir. Biz yaralarımızı göstermedikçe bir doktor bizi nasıl tedavi edebilir? Sorunlu (korkulu) taraflarımızın iyileştirilmeleri için açığa çıkmaları gerekir. *Mucizeler Kursu*, 'karanlığın aydınlatılmasını' öğretir, 'bunun tersini değil.' Eğer bir ilişki sadece şifa bulmamış tarafları örtbas etmeye olanak veriyorsa, o zaman o bizim büyümemize değil, saklanmamıza yarıyor demektir. Evren bunu destekleyecek değildir.

Egonun mükemmel ilişkiden anladığı, orada herkesin mükemmel bir çehre gösterdiği bir ilişkidir. Fakat bu gerçekten de böyle olmayabilir, çünkü bir sağlamlık gösterisi her zaman dürüst olmayabilir. O bizim kim olduğumuzun her zaman içten bir ifadesi değildir. Eğer ben bir yerde gerçekte sahip olmadığım bir şeye sahipmişim gibi rol yapıyorsam, kendi hakkımda bir illüzyonu besliyorum demektir. Bunu ancak korku yüzünden yapıyor olabilirim -eğer hakkımdaki gerçeği görürseniz beni reddedeceğiniz korkusu ile.

Bir "iyi ilişki" hakkında Tanrı ve ego tamamen farklı düşünürler. Egoya göre iyi bir ilişkide diğer kişi, esas olarak, bizim davranmasını istediğimiz şekilde davranan ve asla damarımıza basmayan, konfor alanlarımızı asla ihlal etmeyen kişidir. Fakat bir ilişki eğer bizim büyümemizi desteklemek için varsa, o zaman birçok bakımdan o ilişki bizi, hoşgörümüzün dar sınırlarını ve koşulsuz sevmeye yetersizliğimizi aşmaya zorlayacaktır. İnsanlar kendi seçtikleri şekilde davrandıklarında bizim iç huzurumuz şarsılmayana dek, biz Kutsal

Sevgiye Dönüş

Ruh ile aynı çizgide olamayız. Hayatımda, bir ilişki hakkında "Bu berbat bir şey" diye düşündüğüm zamanlar olmuştur, fakat daha sonra düşündükçe fark ettim ki Tanrı belki de bana, "Oh, bu çok iyidir," diyordu. Bir başka deyişle, Marianne kendi nevrozlarını daha berrak bir biçimde görmekteydi.

Bir kız arkadaşım bir gün bana erkek arkadaşından ayrıldığını söyledi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü beş gün boyunca beni aramadı."

Bir şey söylemedim.

"O benim güvenimin her gün tazelenmesine ihtiyacım olduğunu biliyor," diye devam etti. "Böylece ben sınırlarımı koydum. İyi ettiğimi düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedim. "Bu çocukça." Durdum. "Onu olduğu gibi kabul etmeyi hiç düşündün mü?"

"Doğrusu, beni desteklediğin için teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil," diye yanıt verdim.

Onun benden destek beklediği şey, erkek arkadaşının suçlu olduğu konusunda onunla görüş birliği yapmamdı. Suç konusundaki görüşler için destek bulmak son derece kolaydır. Fakat birbirimize, bir başka insanın hatalarının ötesini görmemiz, yargılamayı bırakmamız ve onun ötesinde yatan sevgiyi görmemiz için yardım ettiğimizde, işte gerçek destek budur.

İlişkilerdeki nevrozlarımız, genellikle, bizim diğer kişi hakkında ya da ilişkinin kendisi hakkında bir gündeme sahip olmamızdan kaynaklanır. Bir ilişkiyi bizim olması gerektiğini düşündüğümüz bir biçime sokmak bizim işimiz değildir. Eğer biri büyük bir romantik sevgili gibi davranmıyorsa, olabilir ki onun bize karşı öyle davranması gerekmemektedir. Bu onun yanlışlığını göstermez. Her ilişkinin alabildiğine romantik olması gerekmez: eğer tren sizin istasyonunuzda durmuyorsa, demek ki o sizin treniniz değildir. Ego, ilişkileri bizim ihtiyaçlarımızı -tanımladığımız şekliyle- karşılamaları için kullanmayı gözetir; Kutsal Ruh ise ilişkinin,

Tanrı'nın amaçlarına hizmet etmek üzere Tanrı tarafından kullanılmasını ister. Ve O'nun amacı daima, bizim başkalarını daha saf bir sevgiyle sevmeyi öğrenmemizdir. Biz diğer insanları oldukları gibi olmaları için serbest bıraktığımızda, saf bir sevgiyle seviyoruz demektir. Ego yakın (mahrem) ilişkiyi, hükmetme yoluyla ve suçluluk duygusu aracılığıyla sağlamayı gözetir. Kutsal Ruh ise yakın ilişkiyi kabullenme ve serbest bırakma yoluyla sağlamayı gözetir.

Kutsal ilişkide, biz bir kimseyi değiştirmeye değil, onun zaten, olduğu haliyle ne kadar güzel olduğunu görmeye çalışırız. "Sevgili Tanrım," diye dua etmeye başlarız, "gözümün önündeki perdeleri kaldır. Kardeşimin güzelliğini görmeme yardım et." Bir ilişkide bize acı veren şey, insanları tam oldukları halleriyle kabul etmeyi başaramamamızdır.

Egomuz sadece korkumuzdur. Hepimiz egoya sahibiz, bu bizi kötü insanlar yapmaz. Egomuz bizim kötü tarafımız değil fakat yaralı tarafımızdır. Kurs, hepimizin şu ya da bu düzeyde, 'insanların, bizi gerçekte olduğumuz halimizle görecekseler dehşetle irkileceklerinden korktuğumuzu,' söylüyor. Gerçek benliğimizi gizlemek için maske icat edişimiz işte bundandır. Fakat gerçek benliğimiz -içimizdeki Mesih- en güzel olandır. Biz gerçekte ne kadar sevilesi olduğumuzun farkına varmak için kendimizi en derin düzeyde açığa vurmaliyiz. Gerçek doğamızın yeterince derinliklerine indiğimizde, orada karanlık değil, sonsuz ışık buluruz. İşte ego bunu görmemizi istemez; bizim güvenliğimizin aslında maskemizi *indirmekte* yattığını bilmemizi istemez. Ve biz, yargılanmaktan sürekli olarak korkarken bunu yapamayız. Kutsal ilişki bize, karanlığımızdan dolayı asla yargılanmayacağımızı fakat bağışlanacağımızı bildiğimizden, kendimiz olmak için yeterince güven duyduğumuz bir ortam sunar. Böylece biz şifaya kavuşur ve gerçek varlığımızın ışığı içine doğru ilerlemek için özgür kalırız. Biz büyüme yolunda güdüleniriz. Bir kutsal ilişki, "ortak bir ruh halidir ki burada her iki taraf da, birlikte şifa bulup mutlu olmak için hatalarının düzeltilmesine seve seve gönül açarlar."

8. ROMANTİK SEVGİ

"Tanrınıninki'nden başka sevgi yoktur."

'Sevginin farklı kategorileri yoktur. Bir anne ile çocuk arasında bir tür sevgi, aşıklar arasında başka tür ve dostlar arasında başka tür bir sevgi yoktur. Gerçek sevgi, tüm ilişkilerin özünde yatan aynı sevgidir. O Tanrı sevgisidir ve o biçimlere ya da koşullara göre değişmez.'

Geçenlerde bir kız arkadaşım şöyle dedi, "Senin bebeğin ile olan ilişkin sana sevginin yepyeni bir türünü gösteriyor olmalı." "Hayır, öyle değil" dedim. "Fakat o bana şefkatin öyle bir derinliğini gösteriyor ki bu da bana sevginin ne olduğu hakkında daha çok şey öğretiyor."

İnsanlar, "Neden derin bir romantik aşk bulamıyorum?" diye soruyorlar. Bu anlaşılabilir bir sorudur, çünkü insanlar yalnızlık çekiyorlar. Bununla birlikte, yakın ve romantik sevgi, sevginin yollarında bir doktora çalışması yapmak gibidir ve birçoğumuz henüz ancak ilkokulu bitirmişizdir. Bir ilişkimiz bulunmadığı zamanlarda, ego sanki bir ilişkimiz olsa bütün acıların geçip gideceği yolunda bir izlenim yaratır. Ama eğer ilişki devamlı olursa, o ilişki aslında mevcut acılarımızın çoğunu su yüzüne çıkaracaktır. Onun amacı kısmen budur. O bizim şefkat, kabullenme, vazgeçme, bağışlama ve özveri konusundaki tüm becerimizi talep edecektir. Bir ilişki içinde bulunmadığımız zaman, onun içerdiği zorlukları, meydan okuyuşları unutmaya eğiliminde olabiliriz, ama bir kez ilişkiye girdiğimizde onları yeterince açık ve seçik hatırlarız.

İlişkilerin acıları mutlaka geçirmesi gerekmez. "Acıları geçirecek tek şey," acı verici şeylerin şifa bulmasıdır. Bizde acıya neden olan, hayatımızda başka insanların yokluğundan çok, hayatımızda oldukları zaman onlarla ne yaptığımızdır. Saf sevgi bir kardeş için huzur ve esenlikten başka hiçbir şey istemez, çünkü bilir ki kendimiz de ancak o yoldan

huzur içinde olabiliriz. Kaç kere kendi kendime sormuşumdur, "Onun huzur içinde olmasını mı istiyorum, yoksa beni aramasını mı?" diye. Bir başka kişiye duyulan saf sevgi bizim kalp hattımızın onarılması demektir. Ego işte bu nedenle onun aleyhinde bir tavır ve tutum üstlenmiştir. O, sevgi deneyimini her şekliyle engelleyebilmek için her şeyi yapacaktır. İki insan Tanrı'da buluştuğunda, bizi ayırır gibi görünen duvarlar kaybolur. Sevgili, bir ölümlüden ibaret gibi görünmez. Onlar bir süre için daha başka, daha öte bir şey gibi görünürler. Gerçek şu ki onlar *zaten* daha öte bir şeydirler. Hiç kimse mükemmel Tanrı Çocuğu'ndan daha az bir şey değildir, ve biz aşık olduğumuz zaman, bir insan hakkında tüm gerçeği gördüğümüz bir an'ımız vardır. Onlar *gerçekten* mükemmeldirler. Bu sırf bizim hayal kurmamız değildir.

Fakat çılgınlık çabucak gelip yerleşir. Işık belirir belirmez, egonun onu dışlama yolundaki güçlü dürtüsü harekete geçer. Birdenbire, ruhsal katlarda görülen mükemmeliyet fiziksel kata yansıtılır. Ruhsal mükemmeliyet ve fiziksel, maddesel eksiklik ve kusurluluğun aynı anda birlikte bulunduğu gerçeğinin farkına varmak yerine, biz maddesel, fiziksel mükemmeliyet aramaya başlarız. Bir kimsenin ruhsal mükemmeliyetinin yeterli olmadığını düşünürüz. O, mükemmel giysilere de sahip olmak zorundadır. O, uyanık ve zamana uygun da olmalıdır. O, göz kamaştırmalıdır. Böylece, artık hiç kimse bir insan olma olanağını bulamaz. Biz birbirimizi idealize ederiz ve biri o ideale uygun yaşamayacak olursa, biz düş kırıklığına uğrarız.

Başka bir insanı, sadece insan olduğu için dışlamak ortak bir nevroz haline gelmiştir. İnsanlar "Benim ruhsal eşim ne zaman buraya gelecek?" diye soruyorlar. Fakat bizim doğru kişinin gelmesi için dua etmemizin, onu beklememizin bir yararı olmaz, biz onu kabule hazır olmadıkça. Bizim ruhsal eşlerimiz, tıpkı bizler gibi, normal büyüme sürecinden geçmekte olan insanlardır. Hiç kimse "tamamlanmış" değildir. Bir dağın zirvesi, daima bir diğerinin eteğidir ve herhangi birisiyle, kendimizi her şeyin üstünde, "zirvede" hissettiğimiz

bir sırada karşılaşsak bile, kısa bir zaman sonra bizi zorlayan şeylerden geçme olasılığımız hayli büyüktür. Bunu kaçınılmaz kılan, kendimizi büyümeye adanmış olmamızdır. Ama ego, insanlar bu "bir şeylerden geçerken," onların görünümlelerinden hoşlanmaz. Bu ona göre hiç de çekici değildir. Diğer bütün alanlarda olduğu gibi, ilişkilerde sorun, bizim harika fırsatlarla ya da harika insanlarla karşılaşmamış olmamız değildir. Sorun, bizim karşılaşmış olduğumuz fırsatları nasıl en yararlı biçimde kullanacağımızı bilmeyişimizdir. Bazen o insanların ne kadar harika olduklarını o sırada fark etmemişizdir. Sevgi tüm çevremizdedir. Sevginin varlığının farkına varmamızı önleyen engel ise egodur. Bir başka büyük engel de henüz gelmemiş olan mükemmel insanı beklemektir.

Bizim "Bay Doğru" hakkındaki efsaneye ilişkin incinebilirliğimiz, romantik aşkı aşırı yüceltmemizden kaynaklanır. Ego, ilişkilerin romantik içeriğine aşırı değer vermek suretiyle ilişkilerimizi tehlikeye atmamız yönünde bizi teşvik ederek romantik aşkı kendi "özel" amaçları için kullanır. Dostluk ile romantik aşk arasındaki fark uzun-saplı bir gül imgesiyle tasvir edilebilir. Sap dostluktur; gül ise romantik aşk. Ego, sansasyon yönelimli olduğundan, dikkatimiz otomatik olarak çiçeğe odaklanır. Fakat çiçeğin yaşamak için muhtaç olduğu tüm besin ona sap yoluyla ulaşır. Sap çiçeğe kıyasla gösterişsizdir, ama eğer çiçeği saptan ayırırsanız, o uzun süre yaşamayacaktır. Bir zamanlar bu imgeyi bir konferansta paylaşmıştım; bir hanım buna çok sevimli bir düşünce ekledi: Uzun süreli bir romantik aşk bir gül fidanı gibidir. Belli bir mevsimde bir çiçek solacaktır. Ama eğer bitki iyi beslenirse, o zaman yeni mevsimde yeni çiçekler açacaktır. Ateşli romantik dönemin sona erışı mutlaka harika bir ilişkinin sonu demek değildir; ego için hariç. Ruh, herhangi bir yıkım ve çöküntünün içindeki yeniden-doğuş kalıbını görebilir.

Mucizeler Kursu, 'işimizin sevgiyi aramak değil, onun gelişini önleyen tüm engellerimizi ortadan kaldırmaya çalışmak olduğunu' söylüyor. Bir yerlerde, bizi kurtarmaya gele-

cek özel bir kişinin bulunduğunu düşünmek, saf sevginin önünde bir engeldir. O, egonun cephaneliğindeki koskoca bir tüfektir. O, egonun, her ne kadar bunu fark etmemizi istemesi de, bizi saf sevgiden uzak tutmak için kullandığı bir yoldur. Sevgiyi çaresizce arar dururuz, fakat o bir kez geldiğinde, bizi onu tahrip etmeye yönelten yine o aynı çaresizlik duygusudur. Bir özel kişinin bizi kurtaracağını düşünmek, korkunç bir duygusal baskının yükünü -önümüze gelen ve bu faturayı ödeyebileceğini sandığımız herhangi bir kişiye- yüklemek için bizi tahrik eder.

Harika bir ilişki istediğimizi Tanrı'ya hatırlatmamıza gerek yoktur. Bu O'nun için zaten apaçıktır. *Mucizeler Kursu*'nun bize öğrettiğine göre, bir arzu bir duadır. En aydın dua, "Sevgili Tanrım, bana harika bir insan gönder," değil fakat, "Sevgili Tanrım, benim harika biri olduğumun farkına varmam için bana yardım et,"dir. Yıllar önce ben, harika bir erkeğin gelip beni çaresizliğimden kurtarması için dua ederdim. Sonunda kendime şöyle dedim, "O buraya gelmeden önce neden sen bunu kendin denemiyorsun?" Bir erkeğin bir arkadaşına, "Birader, geçen gece müthiş çaresiz bir kadınla tanıştım!" diyeceğini hayal edemiyorum. Bay Doğru'yu aramak çaresizliğe götürür, çünkü Bay Doğru yoktur. Bay Doğru yoktur, çünkü Bay Yanlış da yoktur. Önümüzde, her kim ise o vardır ve o kişiden öğreneceğimiz mükemmel dersler vardır.

Eğer gönlünüzün dileği derin bir sevgi yaşayacağınız bir eş ise, Kutsal Ruh size belki öyle bir eş değil fakat daha iyi bir şey gönderebilir: siz o en yakın ve derin ilişki için *hazır* oluncaya dek, içinizdeki şifaya muhtaç taraflar üzerinde kendisiyle birlikte çalışmanıza fırsat verilmiş bir kimseyi. Özel sevgi hakkındaki inancımız bizi, "en mükemmel ilişki" malzemesi olarak görmediğimiz her şeyi hesap dışı tutmaya sevk eder. Ben, büyümemi hızlandırmaya yarayabilecek durumlardan yararlanmayı göz ardı ederken, bazı pırlanta gibi fırsatları bu yüzden kaçırmış oldum. Biz bazen, "gerçek hayatın" ancak *onlar* geldiğinde başlayacağını düşünerek bek-

lerken, önümüzde durup duran ilişkiler içinde kendi üzerimizde çalışmakta kusur ederiz. Bizim bu arayıp arayıp da asla bulamayışımızı güvence altına almak da yine egonun kurnazca bir oyunundan başka bir şey değildir. Karşımızdaki kimsenin bize "Bay Doğru" gibi görünmediği hallerde ilişkileri ciddiye almayışımızdaki sorun şudur: Arada bir "Bay Doğru" buraya gelir -o hatta bazen değişim geçirmiş Bay Yanlış gibi de ortaya çıkabilir- fakat onu elimizin tersiyle iteriz, çünkü biz hazır değildiriz. Çünkü o sırada kendi üzerimizde çalışma halinde değildik, Bay Doğru'yu beklemekteydik.

Mucizeler Kursu diyor ki, biz bir gün şunun farkına varacağız: hiçbir olay zihnimizin dışında cereyan etmemektedir. İnsanların bize kendilerini nasıl gösterir göründükleri, bizim onlara kendimizi nasıl göstermeyi seçtiğimizle çok sıkı biçimde ilintilidir. Benim ilişkilerde en üretken tepkilerimin, davranışlarımın, bir başka kişinin özellikleri üzerinde odaklanmamdan çok, o ilişkideki kendi rolümü gücümün elverdiği en yüksek düzeyde oynamaya kendimi adayışımından kaynaklandığını öğrendim. Sevgi paylaşılan bir duygudur. Kutusal bir ilişkide, etkileşimin en yapıcı bir biçimde gelişebileceği koşulları yaratmada biz aktif bir rol alırız. Biz pasif bir şekilde oturup da ilgi duyduğumuz ya da duymadığımız şeyleri görmek için beklemek yerine, ilgi duyduğumuz koşulları aktif bir biçimde yaratırız.

Hiç kimse daimi olarak göz alıcı, görkemli değildir. Hiç kimse sürekli olarak cinsel çekiciliğe sahip değildir. Ama sevgi bir kararlılıktır. Bir kimsenin yeterince iyi olup olmadığını görmek için beklemek çocukça bir şeydir, bu karşıdaki insanın kendisini sanki sınavdan geçiriliyormuş gibi hissetmesine yol açacaktır. Öyle bir konumda kendimizi tedirgin hissederiz ve tedirgin olduğumuz zaman en iyi halimizde olmayız. Ego, desteklemek için yeterince çekici bir kimse aramaktadır. Aramızda olgun ve mucize-zihinli olan kimseler ise insanları çekici olmaları için, o yolda desteklerler. Derin bir ilişkiye hazır duruma gelmek için kendi üzerimizdeki ça-

lışmalarımızın bir kısmı da, bir başka insanı, olabileceğinin en iyisi olma yolunda nasıl destekleyeceğimizi öğrenmektir. Eşlerin birbirlerine bir tür ruhsal rehber gibi davranmaları murat olunmuştur. Onların, içlerindeki en yüksek taraflarına ulaşmak için birbirlerine yardım etmeleri murat olunmuştur.

Ben, benim kendileri için yeterince iyi olmadığımı düşünen erkeklerle birlikte oldum. Ben keza, "Bu gece çok güzelsin," diyecek kadar zeki olan erkeklerle de birlikte oldum; özsaygımı besleyecek ve hayatta daha güzel bir görüntü vermemi sağlayacak kadar sık bir biçimde bu övgüde bulunan erkeklerle. Hiçbirimiz aslında nesnel olarak ne çekici, ne de çekicilikten yoksunuz. Böyle bir şey yoktur. Hepimizin potansiyel olarak paylaştığımız parlaklığı tezahür ettiren ve ettirmeyen insanlar vardır. Bunu yapabilenler, genellikle, hayatlarında bir yerlerde ya ana-babaları ya da sevgilileri tarafından kendilerine sözlü veya sözsüz olarak, "Sen harikasin ve güzelsin" denilmiş kimselerdir. Bitkiler için su ne kadar gerekliyse, insanlar için de bu o kadar gereklidir.

Geçmişini incelemek bize, sorunlarımızın çoğunu açıklığa kavuşturmamızda yardımcı olabilir, fakat şifa geçmişte gerçekleşmez. O şimdi'de gerçekleşir. Şimdiki bunalımlarımız için çocukluğumuzdaki olayları sorumlu tutmak günümüzde artık tam bir çılgınlık halini almıştır. Egonun bizim görmemizi istemediği şey, acılarımızın çocuklukta almamış olduğumuz sevgiden değil fakat şimdi bizzat vermekten sakındığımız sevgiden kaynaklandığı gerçeğidir. Kurtuluş ancak şimdi'de bulunur. Bizim şimdi'yi yeniden programlamak suretiyle geçmişimizi ve geleceğimizi değiştirme şansımız her an için vardır. Böyle bir görüş ego için bir küfürdür ve bunu benimsemek yüzünden sert bir biçimde yargılanırız. Her ne kadar ana-babamızdan sevgisizliğin yollarını öğrenmiş olabilsek de, onlardan sevgi esirgeyerek onların davranış kalıplarını devam ettirmek herhalde sorunu çözmenin yolu olmasa gerek. Biz sonu gelmez bir biçimde karanlığı araştırmakla ışığı bulamayız. Bir noktadan sonra, tartışma daima bir kısır

döngüye dönüşür. Işığa giden tek yol, ışığa girmektir.

"Annem ve babam bana güzel olduğumu söylemediler. Zavallı ben," şeklindeki düşünce, mucizeye yatkın (olumlu) bir zihnin ürünü değildir. Bu daha çok bir kurban edilmişlik duygusu verir. Burada mucizeye açık bir zihnin tutumu ise şöyle olurdu: "Annem ve babam bana güzel olduğumu söylemediler. Bunu bilmemin değeri ise şimdi neden başkalarının bana bunu söylemelerine izin vermekte zorlandığımı, ve neden başkalarına bunu söyleme alışkanlığı geliştirmediğimi açıkça görmemi sağlaması oluyor. Bu alışkanlığı şimdi geliştirebilirim. Almamış olduğum bir şeyi vermeyi seçmem daima mümkündür." Geçenlerde bir adam bana, çocukluğunda babasının ona hiç armağan vermemiş olduğunu söyledi. Ona şunu önerdim: babasına şimdi bol bol armağan göndermesi iyi bir şifa yolu olabilirdi.

Ben de yeterli destek alıp almadığım konusunda fazlasıyla dertleniyor, fakat başkalarını aktif bir biçimde destekleyip desteklemediğim konusunda yeterince duyarlılık göstermiyordum. Romantik olarak, fark ettim ki benim yapmam gereken şey, vaktimi bir erkeğin yeterince erkek olup olmadığı konusunda endişelenerek geçirmek yerine, onun kendisini bir erkek gibi hissetmesi için yardım etmektir. Biz, bizde olan en yüceye ulaşmakla, bir başkasının kendinde olan en yüceye ulaşmasına yardım etmiş oluruz. Büyüme bizim kendi derslerimiz üzerinde odaklanmamızla gerçekleşir, başkasınıninkiler üzerinde değil. *Mucizeler Kursu* bize şunu öğretiyor: "Herhangi bir durumda, eksik olan tek şey, ancak sizin vermemiş olduğunuz şey olabilir." Bana kendimi "gerçek bir kadın gibi hissettirecek" bir erkek bekleyerek yıllar harcadım. Ancak ben, dışı enerjimin bana bir erkeğin armağanı olmadığını, tam tersine, benim bana ve o erkeğe bir armağanım olduğunu idrak ettikten sonra, çevremdeki erkekler benim özlemimi çektiğim daha erkeksi enerjiyi sergilemeye başladılar.

"Kurbağa Prens" adlı peri masalı, bizim insanlara karşı davranışımız ile onların değişme kapasiteleri arasındaki de-

rin psikolojik bağlantıyı açığa vuruyor. Masalda bir prenses bir kurbağayı öper ve kurbağa bir prens haline dönüşür. Burada, sevginin insanın en yüksek potansiyeline doğal biçimde ulaşmasını sağlayan bir ortam yaratmadaki mucizevi gücü vurgulanmaktadır. Ne dırdır etmek, ne insanları değiştirmeye uğraşmak, eleştirmek ya da onlara hadlerini bildirmek bunu sağlayamaz. Kurs, insanların bizim sevgimize layık olup olmadıklarına karar verecek kadar onları anlayacağımızı sandığımızı, fakat onları sevmedikçe onları asla anlayamayacağımızı söylüyor. Seilmeyen anlaşılmaz. Biz kendimizi insanlardan ayrı tutarız ve onların bizim sevgimizi kazanmalarını bekleriz. Fakat insanlar, Tanrı'nın onları ne olarak yarattığından ötürü bizim sevgimizi hak etmektedirler. Onların daha iyi olmalarını beklediğimiz sürece, daima düş kırıklığına uğrayacağız. Onları onaylayarak ve koşulsuzca seyerek onlarla birleşmeyi seçtiğimizde ise her iki taraf için de mucize geliverir. Bu, ilişkilerdeki başlıca anahtardır, nihai mucizedir.

9. KORKUYU BIRAKMAK

"Mükemmel sevgi korkuyu defeder."

İyi bir ilişki her zaman kristal bir gökkuşağı gibi berrak ve rengârenk değildir. O çoğu zaman acı verici, çoğu zaman karmakarışık bir doğum sürecidir. Kızım ilk doğduğunda kanla ve her türlü sıvıyla sıvanmış haldeydi. Bebek Gerber sonunda görününceye dek birçok şeyden geçmem gerekmişti.

"Spiritüel bir ilişki"nin mutlaka, iki kişinin birbirine durmadan gülümsediği bir ilişki olması gerekmez. Spiritüel demek, benim için, her şeyden öte, güvenilir ve hakiki demektir. Geçen yıl *Mucizeler Kursu*'nun Yeni Yıl kutlaması için yaptığım konuşmada, düşüncesiz değil, düşünceli bir kutlama yapmak için bir araya geldiğimizi söyledim. O kut-

lamada, geçmiş yılın keder ve düş kırıklıklarına ilişkin açıklamalar da yer alacaktı ve saatin gece yarısını çalışını ve yeni bir başlangıcın işaretini açık ve dürüst bir gönülle kutlamadan önce, bütün bunlar gerektiği gibi değerlendirilip bağışlanacaktı.

Ve işte bizler, ilişkiler yoluyla da, gerçek bir çalışma için bir araya getiriliriz. Gerçek çalışma, ancak tam bir dürüstlüğü mevcutluğuyla gerçekleşebilir. Hepimiz bunu özleriz fakat bir diğer kişiyle dürüstçe iletişim kurmaktan korkarız, çünkü gerçekte kim olduğumuzu görecektir olurlarsa bizi terk edeceklerini düşünüyoruz.

Derslerime devam eden bir çift bir gün danışmak üzere bana geldi. O sabah, erkek kadına ilişkilerini bitireceğini söylemiş. Kadın sarsılmış, incinmiş ve erkekten, kendisiyle birlikte bana gelerek, bu kaybının sarsıntısından kurtulmasına yardımcı olmasını rica etmiş. Onlar, masamın karşısındaki kanapeye oturduklarında, onları yeniden bir araya getirmeye değil fakat onların iç huzuruna kavuşmalarına yardımcı olmaya çalışacağım da dair Bob'a güvence verdim.

Bir zamanlar benim de benzeri bir durum içinde kalmış olduğumu ve terapistimin bu durumu ne kadar mükemmel bir biçimde ele aldığını anımsadım. Ben de aynen onun söylemiş olduklarını söyledim. "Bob" dedim, "Deborah'a neden o kadar kırgınsın?"

"Ona kırgın değilim," dedi.

"Ama kesinlikle kırgın görünüyorsun," dedim ona.

"Deborah'ı düzeltmenin benim işim olmadığını biliyorum," dedi. "Onu değiştirmek istemiyorum; sadece bu işin dışına çıkmak istiyorum."

"Oh, bahse girerim ki bunun çok spiritüel bir davranış olduğunu düşünüyorsun," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. Sanırım, kendisinin iyi bir *Mucizeler Kursu* öğrencisi olduğunu düşünüyordu.

"Sen Deborah'ı yargılamayı bırakmış değilsin," dedim. "Sen Deborah'ın, bu ilişki içinde onlar olmadan etkin bir iş-

lev yapamayacağı birtakım önemli verileri, yaşamsal bilgileri ondan esirgiyorsun. O kadar kızgın olmanın nedenini niçin ona söylemiyorsun?"

Bir kez daha tekrarladı, "Kızgın değilim."

"Yapma Bob," dedim. "Hadi, biz burada güvenlikteyiz. Bırak, bu nedeni öğrensin o da."

Bir başladı ve arkası sökün etti. Deborah'a, onun bir başka kişiyle birlikte yaşamak diye bir kavramdan habersiz olduğunu söyledi. Ona göre, kadın kendi yapmak istediği her şeyi yapıyordu ve ona da ancak Deborah'a ayak uydurmak kalıyordu. Daha başka neler söylediğini tam olarak hatırlamıyorum, fakat söze bir kez başlamaya razı olduktan sonra, anlatılacak bir yığın şey sel gibi akmaya başlamıştı. O sözünü bitirdiğinde, Deborah açıkça duygulanmış halde, kısık bir sesle ve içtenlikle, "Bunu asla bilmiyordum. Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi.

Onlar ofisimden çıktılar ve birbirlerinden ayrılmadılar. Daha sonra bana söylediklerine göre, ilişkileri o seanstan sonra yeniden doğmuştu. Bob'un duyduğu öfke, onun, eğer Deborah ile beraberlikleri sırasında samimi duygularını paylaşacak olursa bunun "spiritüel bir davranış olmayacağını" sanmasından gelen hapsedilmiş enerjiydi.

Duygularımızı ifade etmek, onları bastırmaktan çok daha iyidir. Öfke, çoğu zaman, bir dizi dile getirilmemiş duygunun içimizde birikerek, sonunda patlamasıdır. Kutsal bir ilişkide, duygularımızı sürekli bir akış içinde, dürüstçe ifade etmeyi ve karşımızdaki insana da aynı şeyi yapması için destek vermeyi, biz üstlenmiş olduğumuz görevin bir parçası olarak kabul ederiz. Böylece yol boyunca pek çok şey ifade edilmiş, dolayısıyla her ikimizin içinde de öfke birikmesi olasılığı azaltılmış olur.

O zamana kadar mevcut durumla başa çıkmak zorundayız. Öfke ortaya çıktığında o kabul edilmelidir. Eğer öfkelenecek olursak ilişkide olduğumuz insanın bizi sevmeyeceğini düşünürsek, dürüst olmayı bırakırız ve ilişki kesinlikle yıkıl-

maya mahkûm olur. Çiftlere, kavga etmeleri yüzünden ayrıl-mamalarını önermişimdir. Kavga etmek için güvenli bir ala-na sahip olmak çok önemlidir. Bunu söylerim, çünkü bir kavga her zaman kavga değildir. Bir zamanlar bir arkada-şımınla "dramatik bir tartışma" içindeydim. Bir ortak arkada-şımız, "Sizlerin böyle her zaman kavga etmenize dayanamı-yorum," dedi. "Biz kavga etmiyoruz," dedim. "Biz Yahudi'yiz." O bizim kavga ettiğimizi düşünmüştü; oysa biz hararet-li bir sohbet yaptığımızı düşünüyorduk.

Spiritüel yolda olan bir kimse için öfke kritik bir konu-dur. Birçok kişi, örneğin, İsa'nın simsarlara olan öfkesini ko-nu eder. 'Eğer İsa o denli arınmış idiyse, nasıl öfkelenebildi,' diye sorarlar. Fakat bu sahne bir İtalyan ya da bir Yahudi için bir sorun oluşturmuyacaktı. Egonun ortadan kaldırıl-ması, kişiliğin ortadan kaldırılması demek değildir. İsa'nın öfkesi olarak tanımladığımız şey enerji idi. Bir duygu patla-yışı hemen öfke olarak etiketlendirilmemelidir. O bir enerji boşalımıdır ve onun olumsuz ya da "spiritüel olmayan" bir duygu olarak düşünülmesi gerekmez.

Bu arada, bir kimsenin öfkesini ifade etmemesi onun öf-kesiz olduğunu göstermez. Dışa vurulan öfkeye öfke denir. İçte çevrilen öfkeye ise ülser, kanser vb. denir. Öfkeyle ilgili yapabileceğiniz en sağlıklı şey, öfkeli olduğunuzu inkâr et-mektir. Mucizevi perspektif, öfkeli değilmişsiniz gibi rol yap-mak değil, fakat şöyle söylemektir, "Öfkeliyim, ama olma-mak için istekliyim. Sevgili Tanrım, neyi göremediğimi lüt-fen bana göster." Öfkemizi bir saldırı şeklinde ifade etmeksi-zin, onu insanlarla paylaşmanın bir yolu daima vardır. Örne-ğin, "Sen benim şunu ya da bunu hissetmeme neden oldun," demek yerine, "Ben böyle hissediyorum. Buna *senin neden olduğun* söylemiyorum, bu konuda seni suçlamıyorum. Ben sadece, şifa bulmak için onu paylaşmak ve böylece bu duygu-yu salıvermek ve onu aşmak istiyorum," diyebilirsiniz. Böy-lece, siz duygularınızın sorumluluğunu üstlenmiş olursunuz, ve bir tartışma olarak görülebilecek -ve hatta hoş olmadığı için kaçınılacak- bir şey, ilişkilerin şifa gücünün önemli bir

parçası haline gelebilir. O zaman artık biz bir tartışma içindeki hasımlar değil, bir konuşma içindeki ortaklar oluruz. Gerçek ilişkiler dürüst iletişim gerektirirler -ne denli acı verici, ne denli korkutucu olursa olsun. *Mucizeler Kursu* diyor ki, mucizeler karşılıklı tam bir iletişimden ortaya çıkarlar.

Tanrı'dan, sizin hayatınızı şifaya kavuşturmasını isterseniz, O sizin bakmanız gereken her şeyin üzerine çok parlak bir ışık gönderir. Sonunda siz kendi hakkınızda, belki de görmeyi tercih etmeyeceğiniz şeyleri görürsünüz. Kalplerimizin çevresinde birikmiş birçok zırh ve siper vardır -başka şeylerin maskesi arkasına sakladığımız bir hayli korku. Ciddi bir psikoterapi geçiren herkesin çok iyi farkında olduğu gibi, kişisel büyüme süreci öyle her zaman pek kolay değildir. Kendi çirkinliğimizle yüzleşmek zorundayızdır. Çoğu zaman, bir davranış kalıbını terk etmeye istekli olmadan önce, onun işe yaramazlığını zor ve acılı bir yoldan fark etmek zorunda kalırız. Aslında, kendi üzerimizde derinlemesine çalışmaya başladığımızda hayatımız görünüşte sanki daha da kötüye gider. Hayat gerçekte daha kötüye gitmez; yalnızca biz kendi ihlallerimizi daha çok hissetmeye başlarız, çünkü artık bilinçsizliğin anestezisi altında bulunmamaktayızdır. Artık, inkâr ederek ya da ilişkiyi keserek, kendi deneyimlerimizle aramıza mesafe koymamaktayızdır. Oynadığımız oyunlar hakkındaki gerçeği görmeye başlamışızdır.

Bu süreç öyle acı verici olabilir ki geri dönmek için güçlü bir dürtü duyabiliriz. Bilinçsizliğin hayatımız boyunca devam edecek sağır ağrısını çekmektense, kendini-keşfetmenin keskin sancısına dayanmayı seçmek -ki buna spiritüel savaşçının yolu denir- cesaret ister. Bir kimse, *Mucizeler Kursu*'nun bize kolay bir çıkış yolu sağladığından söz ettiği zaman gülüyorum. O pek çok şeydir, ama kolay *değildir*. Biz egoyu terk etme gücüne sahip olmadan önce, dosdoğru onun gözünün içine bakmak zorundayız.

Ego bir canavar değildir. O yalnızca bir canavar *fikridir*. Hepimizin içinde ifritler, ucubeler vardır, fakat içimizde yiğit ve atak prens de vardır. Ben hiç canavarların prensi

yendiği bir peri masalı okumadım. "Kötü ile birlikte iyiyi de alırsınız," derdi hep babam biz çocukken. İçimizdeki ışık hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, henüz mükemmel olmadığımız için kendimizi bağışlamak giderek o kadar kolaylaşır. Eğer mükemmel olsaydık, bu dünyaya doğmazdık. Bununla birlikte, mükemmel hale gelmek bizim misyonumuzdur, ve mükemmel olmayan taraflarımıza bakmak bu sürecin önemli bir kısmıdır. Biz, içimizde zaten var olan ruhsal mükemmeliyeti kabul etmek suretiyle mükemmelleşmiş kişilikler haline geliriz.

Leonardo da Vinci'nin beni daima duygulandıran bir öyküsü vardır. Mesleğinin ilk yıllarında İsa'nın bir resmini yapıyordu ve İsa'nın portresi için modellik etmek üzere harikulade güzel bir erkek buldu. Yıllar sonra, Leonardo, içinde Yahuda'nın bulunduğu bir resim yapıyordu. Floransa sokaklarında, İsa'ya ihanet eden bu havari için en mükemmel model olacak kişiyi bulmak üzere dolaşıyordu. Sonunda bu işi yapacak yeterince karanlık bakışlı, hain görünüşlü birini buldu. Modellik için teklifte bulunmak üzere adama yaklaştı. Adam ona baktı ve dedi ki, "Beni hatırlamıyorsun, fakat ben seni tanıyorum. Yıllar önce ben senin İsa portrene modellik etmiştim."

Yıldız Savaşları adlı filmde, en sonunda Darth Vader'in eskiden iyi bir adam olduğu ortaya çıkar. Ve Lusifer, düşüşünden (kovuluşundan) önce Cennet'teki en güzel melekti. Ego, kısaca, bir pürüzün olduğu, tellerin birbirine karıştığı, sevginin tıkanıklığa uğradığı yerdir. Hayatımda sevgi yerine olumsuz bir davranış gösterdiğim her durumda, emin olduğum bir tek şey var: Nasıl yapacağımı bilseydim, o zaman daha iyisini yapardım. O anda yapabileceğimi hissetseydim, istediğimi sevgiyle dile getirirdim ve yine de ihtiyaçlarım karşılanmış olurdu.

Egonun içimizdeki hilekâr ve sahtekâr olduğunu tamamen idrak edinceye kadar, oynamakta olduğumuz oyunları başkalarına itiraf etmek şöyle dursun- kendimize bile itiraf etmeye utanırız. Kendimize şefkat duyacağımız ve nevrözla-

rimızın bizim yaralarımız olduğunu hatırlayacağımız yerde, onlara bakamayacak kadar utanç duyarız. Biz kötü olduğumuzu düşünürüz. Tanrı esirgesin, biz ya da bir başkasının kendi hakkımızdaki asıl gerçeği gördüğümüz takdirde dehşetle irkileceğimizi düşünürüz. Ama hakikat şu ki eğer biz ya da başkaları kendi hakkımızdaki asıl gerçeği görmüş olsaydık, ışıktan gözlerimiz kamaşırdı. Bununla birlikte, içimize derinlemesine baktığımızda, ilk önce *Mucizeler Kursu*'nun 'korku çemberi' dediği şeyle yüzleşmemiz gerekir. Prens'in tehlikedeki genç kızı kurtarmasından önce, onun şatosunu kuşatmış olan canavarları öldürmesi gerekir. Bu hepimiz için böyledir. Bu canavarlar bizim ifritlerimiz, bizim yaralarımız, egolarımız, kendimizden ve başkalarından sevgiyi esirgemek için başvurduğumuz çok zekice, ustaca yollardır. Önce egonun davranış kalıpları kökünden sökülüp atılmalı, bünyemizden temizlenmelidir ki içimizdeki saf sevgi ortaya çıkma şansı bulabilsin.

Bir zamanlar Hintli bir spiritüel öğretmen, kurşuni gökyüzü diye bir şey olmadığına işaret etmişti. Gökyüzü daima mavidir. Ancak, bazen gri bulutlar gelir ve mavi göğü örterler. O zaman, göğün gri olduğunu düşünürüz. Zihnimiz için de bu aynıdır. Biz her zaman mükemmeliz; bunun aksi mümkün değildir. Korkulu düşünce kalıplarımız, işlevsel olmayan alışkanlıklarımız zihnimizde etkinlik kazanır ve mükemmeliyetimizi örterler. Geçici olarak. Hepsi bu kadar. Bizler hâlâ mükemmel Tanrı çocuklarıyız. Hiçbir fırtına yoktur ki geçip gitmemiş olsun. Gri bulutlar asla sürekli kalıcı değildirler. Mavi gök ise kalıcıdır.

Öyleyse korkumuzu, öfkemizi, içimizdeki sevgiyi örten bulutları ne yapacağız? Onları Kutsal Ruh'a bırakacağız. O, onları sevgi yoluyla dönüşüme uğratır, asla bir başka kişiye saldırma yoluyla değil. Yıkıcı olan saldıridir, yoksa öfkenin kendisi değil. Baş yastıkların içine sokup bağırarak öfkeyi boşaltmak bazı çevrelerde iyi bir uygulama haline gelmiştir. Enerjiyi içimizde yükseltip dışa vurmak, çoğu zaman, en çok ihtiyacımız olduğunda dua etmenizi öylesine zorlaştıran fi-

ziksel gerginliği atmanın iyi bir yoludur. Öfkemiz sevgimizin önünü keser. Onu dışa vurmak, ondan kurtulma sürecinin bir kısmıdır. Asla yapmamamız gereken bir şey ise spiritüel yaşamların ve spiritüel ilişkilerin daima sakin, daima huzur ve mutluluk dolu olacağı hakkındaki sinsi yanılgıya kapılmaktır.

10. KENDİ ÜZERİMİZDE ÇALIŞMA

" Herhangi bir durumda, sadece sizin vermemiş olduğunuz şey eksik olabilir."

İlişkiler anlamlıdır, çünkü onlar kalbimizi genişletmek ve sevmeye yeteneğimizi derinleştirmek için önümüze çıkan fırsatlardır. Kutsal Ruh, mucizelerin aracıdır. O, diğer insanlarla olan ilişkilerimizde kendimizi farklı bir ışık altında görmemizi sağlayan rehberdir. Bebeğimi, karşılaştığı herkese sevgisini yöneltirken seyrediyorum. O, herhangi bir kimse'nin güvenilir olmayabileceğini henüz öğrenmedi. Onun doğal sevmeye dürtüsü ve o sevgiyi ifade edişi arasında hiçbir engel yok. O, gerçek duygularının yumuşaklığı ile gülümsüyor. Bir gün ona her sevgi ifadesinin uygun olmadığını öğretmem gerekecek. Fakat sizin kapınızı kilitlemeniz, gönlünüzü kilitlemenizden alabildiğine farklı bir şeydir. Ana-babaların üstesinden gelmeleri gereken en büyük zorluk, böylesine korkulu bir dünyada çocuklarına açık bir kalple yaşamaları için destek vermek olacaktır.

Biz kendimiz sahip olmadığımız bir şeyi çocuklarımıza veremeyiz. Bu anlamda, benim kızıma verebileceğim en büyük armağan, kendi üzerimde çalışmaya devam etmem olacaktır. Çocuklar diğer herhangi bir öğretim yoluyla olduğundan daha çoğunu taklit yoluyla öğrenirler. Bizim bir başka kişinin hayatını olumlu biçimde etkileme konusundaki en büyük fırsatımız, Tanrı sevgisini kendi hayatımıza kabul et-

mektir.

Bu, ilişkilerdeki mucizelerin başlıca prensiplerinden biridir: Biz bir başka kişi ile huzur ve barışa kavuşmak için kendimize bakmalıyız -kendi derslerimize, düşüncelerimize ve davranışlarımıza. "Mucize-yapıcısının tek sorumluluğu Kefaret'i kendisi için kabul etmesidir." Ego bizi, bir ilişkimizin bozulmasına bizim değil, *onların* yaptığı bir yanlışın, *onların* görmemekte devam ettikleri bir şeyin, *onların* öğrenmeleri gerekenlerin neden olduğunu düşünmemiz için daima kışkırtacaktır. Halbuki odak daima kendi üzerimizde kalmalıdır. Biz başka insanların sevgisizliklerinden, ancak onları bu yüzden yargıladığımız oranda etkileniriz. Yoksa, Tanrı çocuklarının olmaları gerektiği gibi, biz ego karşısında incinmez, yaralanamaz olanlarız.

Bazen insanlar bana derler ki, "Fakat Marianne, bunun yüzde doksanı onların işi." Ben derim ki, "Öyleyse bizim inceleyip ondan ders çıkarabileceğimiz bir yüzde on var." "Sizin" payınıza düşen o yüzde ondan öğreneceğiniz şeyler olmalı. İşte sizin bir sonraki senaryoya birlikte taşıyacağınız bunlardır. Ego bunu bilir ve bunun için de dikkati diğer kişinin üstünde toplamaya çalışır. Egonun amacı, bizim farkına varmaksızın, sürekli kendi kendimizi tahrip etmemizi teşvik etmektir. Sizin kendi davranışlarınıza bir çeki düzen vermeniz zaten yeterince zordur. Bir başkasının kileri düzeltmeye çalışmak ise yalnızca, sizin kendinizi derslerinize vermenizi engellemeye çalışan bir ego hilesidir. İlişkilerden mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için sizin kendi sorunlarınıza odaklanmanız gerekir.

Bugünlerde insanlardan pek sık işitilen, onların "yanlış" insanları seçtiklerinden yakınmaları oluyor. Burada ego çok kurnazca davranmaktadır. Sorunun sorumluluğunu yüklediğimize bizi inandırmaya çalışmaktadır, halbuki aslında biz bunu çok küçük bir ölçüde yapmaktayız. Sorunu tarif edişimiz hâlâ bir kimseyi suçladığından, bu durumu ancak daha da karanlığa götürecektir, aydınlığa değil. "Ben, sorumluluk taşıyamayan, sebatsız kimseleri seçmeye devam ediyorum,"

şeklindeki bir idrak biçimi, mucizeye-yatkın bir zihnin idrak biçimi değildir. Daha aydınca bir soru şöyle olabilirdi, "Ben gerçekten ne ölçüde sorumlu ve sebatlıyım? Varlığımın en derin, kuytu köşelerinde sorumlu ve sebatlı bir sevgi alışverişi için ne ölçüde hazırlıklıyım?" Veya, "Benimle olan ilişkilerinde belli bir korku duvarını aşamayan kişileri nasıl bağışlayabilirim? Onların bu korkularına katkıda ya da katılımda bulunma yolunda kendi yaptıklarından dolayı kendimi nasıl bağışlayabilirim?"

Bazen sanki bir kancaya takılmış gibisinizdir: Bir başka kişiyi, elinizde olmadan sabit bir fikir gibi kafanızı takarsınız. Durum böyle olduğunda, kolayca bahse girilebilir ki siz, bir düzeyde, onları kendi kancanızdan bırakmıyorsunuz. Sorunun kaynağı ve çaresi için kendi dışınıza bakma dürtüsüne rağmen siz, her ikisi için de kendi içinize bakmak suretiyle mucizeye-açık bir zihin halini korursunuz. Kendi acınızın sorumluluğunu üstlenmemenizin bedeli vardır: bu bedel düşüncelerinizi değiştirmek suretiyle içinde bulunduğunuz koşulları değiştirebileceğinizi idrak edememenizdir. Acı verici bir ilişki ve etkileşimi her kim başlatmış olursa olsun, ya da bir başkasının düşünme biçimi hâlâ ne kadar hatalı olursa olsun, Kutsal Ruh, sizin kendi bağışlayıcılığınız yoluyla acıdan uzak kalmanızı sağlayacaktır. Diğer kişinin bu değişimde size bilinçle katılması gerekmez. 'O sırada kimin aklı daha çok başındaysa' diyor *Mucizeler Kursu*, 'içinde bulunan duruma Kutsal Ruh'u onun davet etmesi gerekir.' Bir başka kimsenin Tanrı'yı çağırma konusundaki istekliliğimizi paylaşıp paylaşmaması önemli değildir. Sizin hayatta her neye ihtiyacınız varsa, o sizin kafanızın içinde mevcuttur.

Bir zamanlar eşcinsel bir erkeğe tutkuyla aşık olmuştum. Bu mantıksız bir şey olabilir fakat onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bir mucize istedim ve zihnime aşağıdaki düşünceler geldi: "Biliyor musun Marianne, sen bu adamı sabit bir fikir gibi kafana takmışsın; sen bu konuda öylesine kısıkvrak yakalanmış haldesin, çünkü o insanı sen serbest bırakmıyorsun. Onu olduğu gibi kabul et. *Onu*, istediği

yerde olması, istediği kimseyle istediği şeyi yapması için serbest bırak. Burada eksik olan *senin* vermedikleridir. Sana acı veren, *senin o adama* yaptıklarıdır. Duygusal bakımdan, *senin* egon o insanı kontrol etmeye çalışıyor ve işte bu yüzden sen kendi duygularının kontrolü altında olduğunu hissediyorsun." Mesajı almıştım. Zihnimde onu serbest bıraktım ve o zaman rahatladım ve bu obsesyonadan kurtuldum.

11. KAPALI KALPLER

"Egonun sahte davalar oluşturmadaki becerisinden hiç kimse kuşku duymasın."

Bir zamanlar bir adam tanıdım, bir ilişkiye doludizgin başlar fakat karşısındaki kadın ona kalbini açar açmaz, o kendi kalbini kapatmadan edemezdi sanki. Bu tür davranıştan, ilişkide "çekim aşamasına bağımlılık" olarak söz edildiğini duymuştum. Bu adamın kadınları incitmek gibi kötü bir niyeti yoktu. Gerçek ve sorumlu bir ilişki içinde olmayı içtenlikle istiyordu. O sadece, eşit bir eş ile somut bir beraberlik kurabilmesini sağlayacak kadar uzun bir süre ilişkiyi sürdürmesini mümkün kılacak spiritüel becerilerden yoksundu. Bir kadında insanî kusur ve zayıflıklar görür görmez hemen oradan kaçıyordu. Narsis (özsever) kişilik mükemmeliyeti arar ki bu, sevginin asla büyüyüp çiçek açma fırsatı bulamamasına yol açar. Başlangıçtaki coşku öyle çarpıcı ve öylesine boşuna umut verici olabilir ki bu ilk çekim aşamasını izlemesi gereken gerçek büyüme aşaması, öncekine kıyasla fazla renksiz, donuk ve üstlenilmesi çok zor bir durum gibi görünebilir. Diğer kişi gerçek bir insan gibi görünmeye başladığı andan itibaren, ego kendini geri çeker ve oynayacağı bir başka yer bulmak ister.

Böyle biriyle olan ilişkinin sonunda, kendimizi kokain

almış gibi hissederiz. Çok hızlı ve heyecan verici bir gezi yapmışsınız ve o sırada çok anlamlı bir şeylerin cereyan ettiği duygusuna kapılmışsınız. Sonra birden bir yerlere çarparız ve anlamlı hiçbir şeyin cereyan etmemiş olduğunu fark ederiz. Bütün olanlar yakıştırma imiş. Şimdi bize kalan sadece baş ağrısıdır ve görebiliriz ki bu tür şeyler iyi değildir, sağlıklı değildir, ve bunu bir daha yapmak istemeyiz.

Fakat bu tür ilişkilere çekilişimizin bir nedeni vardır. Biz anlam illüzyonuna çekilmişsiniz. Bazen, gerçek bir ilişkide verecekleri hiçbir şeyleri bulunmayan kimseler sanki dünyayı sunuyormuş gibi çıkıp gelirler. Onlar kendi duyguları ile öylesine ilişkisizdirler ki çok yetenekli oyuncular haline gelmişlerdir, fantezilerimizin önerdiği her türlü rolü bilinçleri dışında oynarlar. Fakat çektiğimiz acının sorumluluğu yine de bize aittir. Çünkü, eğer ucuz bir heyecan arıyor olmasaydık, o yalana karşı o kadar savunmasız olmazdık.

Nasıl bu kadar budala olabilmişsiniz? Böyle deneyimlerin sonunda kendimize sorduğumuz soru daima budur. Fakat bir kez onları yeterince yaşadıktan sonra, hiç de o kadar budala olmadığımızı kendi kendimize itiraf ederiz. Biz bunun bir uyuşturucu olduğundan pekâlâ kuşkulandığımızı. Sorun şu ki onu istemiştik. Bu insanla olan oyunun ne olduğunu daha ilk on beş dakika içinde görmüştük, fakat duyduğumuz büyük keyif bize öyle çekici gelmişti ki onu görmemiş gibi davranmaya razı olmuştuk, belki bir gece, bir hafta ya da ne kadar sürecekse. Sizi ancak bir saatten beri tanıyan bir kimsenin, "Olağanüstü güzelsiniz. Ne harika bir kadınsınız. Bu büyük bir buluşma. Sizinle çıkan adam ne kadar şanslı olmalı," yolundaki sözlerinin, düşünen bir kadına kırmızı ışık yakması gerekirdi. Sorun şu ki, yaralarımız o kadar derin olabilir ki -derinlerde bir yerlerde, onların doğru olmadığından kuşkulandığımızdan, o sözleri işitmek için öyle büyük bir açlık içinde olabiliriz ki- onları işitmemiz tüm akılcı yaklaşımları bir kenara bırakmamıza neden olabilir. Açlıkla kıvrılırken, çaresiz halde oluruz.

Kadınlar bazen bana şöyle derler, "Marianne, ben niçin

her zaman duygusal bakımdan kırıcı erkeklerle karşılaşır-
rum?" Yanıtım genellikle şu oluyor: "Sorun, senin onunla
karşılaşmış olman değil; sorun, ona telefon numaranı vermiş
olman." Sorun, bir başka deyişle, belli tipteki insanı kendimi-
ze çekişimiz değil, bizim belli tipteki insana çekilişimizdir.
Duygusal bakımdan mesafeli olan biri bize, örneğin, anne-
babamızdan birini ya da her ikisini hatırlatabilir. "Onun
enerjisi mesafeli ve biraz eleştirici -sanırım evimdeyim." Şu
halde, sorun yalnızca bize acı verilmesi değil, fakat o acı ile
kendimizi *rahat* (evimizde) hissetmemizdir. Bu öteden beri
bilip tanıdığımız halimizdir çünkü.

Bize sunacak hiçbir şeyleri bulunmayan insanlara tehli-
keli çekilişimizin öteki yüzü, bize verecek şeyleri bulunan
kimseleri iç sıkıcı bulma eğilimimizdir. Bizim bünyemize ya-
bancı olan hiçbir şey içimize giremez ve orada uzun süre ka-
lamaz. Bu, ister bedenimize, ister zihnimize aldığımız bir
şeyden söz ediyor olalım, doğrudur. Eğer bir parça alümin-
yum kâğıdı yutacak olsam, bedenim o rahatsız edici nesneyi
atıncaya kadar kusacaktır. Eğer benimle "bağdaşmayan" bir
fikri yutmam isteniyorsa, o zaman psikolojik sistemim o ra-
hatsız edici fikri atmak için aynı kusma sürecinden geçecek-
tir.

Eğer ben yeterince iyi olmadığım kanısında isem, bu-
nun tersini düşünen bir kimseyi hayatıma almakta zorluk
çekeceğim. Bu Groucho Marx sendromudur: beni klüplerine
almak isteyen herhangi bir kimseden hoşlanmayı isteme-
mek. Bir kimsenin beni harika bulmasını kabul etmemin tek
yolu, benim kendimi harika bulmamdır. Fakat kendini-kabul
ego için ölüm demektir.

Bizi istemeyen kimselere çekilişimizin nedeni budur. Bi-
liriz ki onlar ana kapıdan girmeyeceklerdir. Ve sonra, kendi-
mizi ihanete uğramış bulduğumuzda ve onlar çok yoğun fa-
kat hayli kısa bir beraberlikten sonra bizi bırakıp gittiklerin-
de, sözde şaşırmış gibi yaparız. Onlar egomuzun plânına mü-
kemmelleşmekte uyarlar: Ben sevilmeyeceğim. İyi huylu, eri-
şilebilir insanların bize iç sıkıcı görünmelerinin nedeni, onla-

rın bizi deşmeleridir. Ego, duygusal tehlikeyi heyecan ile eşit tutar ve iyi ve ulaşılabilir insanın yeterince tehlikeli olmadığını iddia eder. İşin mizahi tarafı şudur ki, doğru olan bunun tersidir: Ego için *tehlikeli olanlar* asıl o ulaşılabilir, el altında olan kişilerdir, çünkü onlar bize gerçek bir yakın ilişki olanağı sunarlar. Onlar belki bizi tanıyacak kadar yeterince uzun bir süre çevremizde dolaşırlar. Onlar şiddet kullanarak değil, sevgi yoluyla bizim savunmamızı ve direncimizi kırabilirler. İşte ego bizim bunu görmemizi istemez. Erişilebilir olan insanlar ego için korkutucudurlar. Onlar egonun kalesini tehdit ederler. Bizim onlara çekiliş duymayışımızın nedeni, aslında bizim ulaşılabilir olmayışımızdır.

12. YARALARIMIZI İYİLEŞTİRMEK

"Şifa, ayrılığı yenmenin yoludur."

Bizim sevgiye koyduğumuz engeller nadiren bilinçle seçilmiştir. Bu engeller aslında kalbimizin zedelenmiş olduğu yerleri koruma çabalarımızdır. Bir yerde, bir zamanda biz açık bir kalbin bize acı ya da aşağılanma getirdiği gibi bir hisse kapılmışızdır. Bir çocuğun içtenliği ile sevmişiz fakat birisi buna aldırmamıştır, gülmüştür, hatta bu çabamız yüzünden bizi cezalandırmıştır. Çok kısa bir an içinde, belki bir saniyenin onda biri kadar kısa bir süre içinde o acıyı bir daha asla duymamak üzere kendimizi koruyacağımıza dair bir karar almışızdır. Bir daha öylesine incinebilir olmak için kendimize asla izin vermeyeceğizdir. Duygusal savunmalar inşa etmişizdir. Kendimizi herhangi bir soğuk saldırıdan korumak üzere kalbimizin önüne bir kale inşa etmişizdir. Kurs'a göre tek sorun, neye karşı korunmaya çalışıyorsak onu yaratmakta oluşumuzdur.

Hayatımda öyle bir zaman oldu; kalbimi benim istediğim gibi onurlandırmamış olan insanlara o kadar çok gönül

açmaktan vazgeçmem gerektiğini hissettiğim bir zamandı bu. Beni incitmiş olduklarını düşündüğüm kimselere kızgındım, fakat içimdeki öfke ile temas kurup onu Tanrı'ya havale ederek boşalacak yerde, öfkemi inkâr ediyordum. Bu Kurs öğrencilerinin düştüğü ortak bir tuzaktır. Eğer öfke bilinçli farkındalık alanına çıkarılmazsa, o gidecek bir yer bulamaz. Sonuçta o ya kendi kendine ya da başkalarına karşı bilinçsizce ve yerinde olmayan bir saldırıya dönüşür.

Böylece, kendi öfkemin derecesini fark etmeksizin ve öğrenilmesi gereken dersin sadece gerçek duygularımı mümkün olduğunca açığa vurmamak olduğunu düşünerek, aleyhime olan iki darbeye ilişki kurdum: Kapanmıştım -ki buna soğukluk da diyebilirsiniz- ve bilinçsiz öfkemden gelen gizli duygusal hançerlerle silahlanmıştım. Hangi tarafından tutarsam tutayım, bu kesinlikle hoş bir paket değildi. Bir yanda soğukluk, bir yanda öfke, bu ikisi arasında ben en melekse adamı bile kendimden uzaklaştırabilirdim. Bu, kuşkusuz, sadece öfkemi ve güvensizliğimi artırmaya yaradı.

Bir gün, çok bilge bir terapist ile konuşuyordum. Bir ara şöyle bir söz ettim, "Benim yaşımdaki pek çok kadın, gerçekten seven, güvenilir, ulaşılabilir bir erkek bulmakta çok zorluk çekiyor." Terapist hanımın yanıtı başımın içinde kilise çanları gibi çınladı. "Bir kadın bana bunu söylediği zaman," dedi, "biraz yakından baktığımızda gördüğümüz şey erkekler hakkındaki hor görüdür."

Erkekleri hor görmek. Erkekleri hor görmek. Sözcükler kafamın içinde yankılandı. Bu onun konuştuğu bütün kadınlar için geçerli miydi bilmiyordum, fakat benim için o tam yerinde bir söz söylemişti. Bize Kurs'ta öğretilen, "çoğu zaman bir kardeşimiz tarafından bize yapılan bir şey yüzünden değil, fakat aslında bizim ona yapmış olduğumuz bir şey yüzünden öfkeli olduğumuz" yolundaki fikir üzerinde sık sık düşünmüştüm. Bunun doğru olduğunu belli belirsiz bir şekilde biliyordum, fakat bana bütün o korkunç şeyleri yaptıklarını iyice *bildiğim* o adamlara benim neler *yapmakta olduğumu* görmek birçok örtünün sıyrılıp kaldırılmasını gerektirdi!

Kurs, bizim geçmişimizden beraberimizde getirdiğimiz "gölge figürlerden" söz ediyor ve bizim hiç kimseyi şimdi oldukları gibi göremediğimizi söylüyor. Biz şimdi bir kimseyi, geçmişte bir başkasının yapmış olduğu bir şey için suçlamaya devam ediyoruz. Zavallı bir adam şöyle diyebilirdi, "Sevgilim, ben Pazar akşamı, söz verdiğim halde gelemeyeceğim. Bu proje üzerinde çalışmak zorundayım. Saliya kadar gelemeyebilirim." Eh, bana kedimin öldüğünü ve köpeğimin ölmek üzere olduğunu söylese ancak bu kadar olurdu. Sorun, adamın birkaç gün daha gelmeyeceği değildi. Sorun, onun bunu bana söylediğini işitmemin yol açtığı duygu idi. Kalbimden öyle koyu bir umutsuzluk dalgası geçerdi ki, size anlatamam. Aslında o anda hissettiklerim o adamla ya da o durumla ilgili değildi. Ben her seferinde, geçmişte hissettiğim, o sanki önemsizmişim, çekici değilmişim, babam beni kucağına almak istemedi ya da bir başkası benimle olmak istemedi gibi duyguları hatırlıyordum.

Kurs perspektifinden bakıldığında, bu durum şimdi benim o duyguyu hissetmem ve onun şimdi ile hiçbir ilgisi olmadığını idrak etmem için ortaya çıkıyordu. Ben bir mucize istedim: 'Bunu farklı bir biçimde görmeye istekliyim. Kim olduğumu hatırlamaya istekliyim,' dedim. Tanrı'nın duyduğum acıya verdiği yanıt -egomun bana ısrarla, bu kederden kurtuluşun tek yolu olarak gösterdiğinin aksine- bir adamın bana günde altmış defa, "Sen muhteşemsin. Sen harikasin. Seni seviyorum. Seni istiyorum," demesi ve sonra benim gerçekten ne denli çekici olduğumu günde iki, tercihen üç defa göstermesi yolunda olmayacaktı. Nihai şifanın, aslında bunları yapmayacak erkeklerden gelmesi gerekiyordu; çünkü gerçekten de hiç kimse benim duygusal yoksunluğuma, ya da ihtiyaçlarımın veya ihtiyaç sandığım şeylerin karşılanmasını sağlamak için insanlara yansıtmaya çalıştığım suçluluk duygusuna katlanamazdı. Benim gerçek ihtiyacım, kuşkusuz, bu doymak bilmeyen duygusal ihtiyaçları doyurmak için bir erkeğe muhtaç olmadığımı idrak etmektir. İhtiyaçların kendileri gerçek değildiler, onlar sadece benim kendimi mü-

kemmelden az, eksikli hissedişim olgusunun bir yansımasından ibarettiler. Kurtuluş ancak, benim yeterince iyi olmadığım düşüncesini terk etmemle gelecekti. Kendimi terk edilmeye karşı savunmakla, tam tersine, bunu öldüracak koşulları kendim yeniden yaratmaya devam ediyordum.

Erkekler neden bir kadına bağlanamazlar? Bu konuda ancak tanıdığım birkaçı için yanıt verebilirim, fakat bu vakalarda ve tanıdığım pek çok kadının vakalarında gözlemlediğime göre, erkekler bağlı kalmamışlardı, çünkü kadınlar buna karşı silahlanıp zırhlanmışlardı. Büründüğümüz zırh bizim karanlığımızdır -kalbin karanlığı, acının karanlığı ve o kötü sözü söylediğimiz, o kötü yorumda ya da o haksız ricada bulunduğumuz o anın karanlığı.

Bizim savunmalarımız bizim yaralarımızı yansıtırılar. Fakat hiçbir kişi o yaraları şifalandıramaz. Onlar bize masumca ve içtenlikle sevgi verebilirler, fakat eğer biz çoktan insanların güvenilemez oldukları kanısına varmışsak -biz bu kararı zaten vermişsek- o zaman, bir kimsenin davranışı her ne olursa olsun, zihnimiz bunu, daha önceden varmış olduğumuz kararı doğrulayıcı şekilde yorumlayacaktır. Kurs, bizim görmek istediğimiz şeye, daha onu görmeden önce karar verdiğimizizi söylüyor. Eğer birinin bizim duygularımıza saygısı olmadığı üzerinde odaklanmak istiyorsak, kuşkusuz o bulmak istediğimizi bulabiliriz. Fakat pek çok insan, bizim haklarında gösterdiğimiz güvene kıyasla çok daha büyük çabalar göstermekte; ve egolarımız bizi, o insanların aptal olduklarına, bizi sevmediklerine ya da her zaman terk ettiklerine ve ortalıkta iyi insan kalmadığına ikna ededursun, onlar bu korkunç yanlışlara karşı savaş veriyorlar.

13. ZİHNİMİZİ DEĞİŞTİRMEK

"Temel değişim, düşünürün zihnindeki değişimle gerçekleşecektir."

Spiritüel uygulamanın amacı tam iyileşmedir, ve iyileşmek için ihtiyacınız olan tek şey, parçalanmış bir benlik duygusundan kurtulmaktır. Eğer zaten kendinize, kendi değerimize inanmıyorsanız, bir başka kişi sizi buna inandıramaz. Eğer onlar hareketleriyle size değer verdiklerini gösteriyorlarsa, siz ya onlara inanmayacaksınız ya da onlardan gelecek desteğe öylesine bağımlı hale geleceksiniz ki, bu bağımlılığınızla gitgide onların hakkınızdaki olumlu düşüncelerini değiştireceksiniz. Her iki halde de siz kusurlu ve eksikli olduğunuza ikna olmuş halde kalacaksınız. *Mucizeler Kursu* 'nda birçok kez tekrar edilen tek alıştırma, "Ben Tanrı'nın beni yarattığı gibiyim"dir. Daha önce de bahsettiğim gibi, Kurs diyor ki, sizin tek gerçek sorunuz kim olduğunuzu unutmuş olmanızdır.

Siz, mükemmeliyeti bir başkasında görme arzunuz sayesinde kendi mükemmeliyetinize uyanırsınız. Bazen bu kolay değildir. Ben, örneğin bir adam bir yorumda bulunduğu zaman, onun belki masumca konuştuğunu aklımla bilsem de, o sözlerden dolayı kendimi terk edilmiş ya da ihmale uğramış veya reddedilmiş hissettiğim ve böylece o eski aşına karanlığın üstüme çökmeye başladığını fark ettiğim, artık kötülüğün o adamın az önce söylediğinde yatmadığını bilecek kadar hayattan ders almış bulunuyorum. Düşman o erkek değildir. Düşman, geçmişte, onun neler hissettiğine dair benim hissettiğim, ve aslında onun hissetmemiş olduğu şeyleri böylece hissetmeye zorlamış olduğum kendi duygularımdır; o geçmişte beni saldırıya ya da savunmaya sevk etmiş olan kendi duyguları. Bunu farklı şekilde görmeyi seçebilirim. Bu benim duvarımdır. Bu bizim çok bilinçli olmamız ve Tanrı'yı çağırmanın gereken yeridir. Bir mucize isteyin: "Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım et. İşte böyle. Tam burada. Yüreğime hançer saplanıyor. İşte burada her sefer onu besleyip büyütüyorum."

Acının en büyük olduğu an, bize harika bir fırsat sunar. Ego o acıya asla dosdoğru bakmamamızı yeğleyecektir. Kriz anında, Tanrı'dan yardım istememiz için iyi bir fırsat vardır.

Ego krize girmememizi tercih eder. Ego, hayatımızın zemininden ılımlı, yumuşak bir ıstırap ırmağının akmasını ister - asla, bu ıstırapları yaratanın kendi seçimlerimiz olup olmadığı sorgulamamıza yol açmayacak kadar yumuşak akan bir ırmak olarak. İstırap çekilen zamanlar, "Şeytanı bozguna uğratıp ebediyen defetme şansına sahip olduğumuz zamanlardır." Bir adam bir gün bana dedi ki, "Biliyor musun Marianne, sen bu konu üstünde terapistinle çalışabilirsin, *Mucizeler Kursu* ile ve bütün kız arkadaşlarınla çalışabilirsin, fakat onların hiçbirisi sana benimle çalışmanın sağladığı fırsatları sağlayamaz." Onun kastettiği, kuşkusuz, benim diğerleriyle acıyı tarif edebileceğim, onunla ise hissedebileceğim idi. Ve o anda ben eğer çocukça, narsis bir oyunbozanlıkla çekip gitmeye kalkmayıp da, korkuyla yüzleşip ondan kurtulmak üzere orada kalsaydım, o zaman ilişkinin amacı yerine gelmiş olacaktı. Karanlık yanımız ışığa çıkarılıp bağışlandığı zaman, artık ilerlemeye devam edebiliriz.

Dikkat ve dua yoluyla şifa buluruz. Farkındalık yalnız başına bizi şifalandırmaz. Eğer yalnızca sorunları analiz etmek yaralarımızı iyileştirebilseydi, şimdiye dek hepimiz şifa bulmuş olurduk. Nevrozlarımız psişemizin derinliklerine gömülü bulunuyor, bir tümörün bir hayati organı sarması gibi.

Bir mucizevi değişim süreci iki aşamalıdır:

1. Hatamı ya da yanlış davranış kalıbımı görürüm.
2. Tanrı'dan, onu benden almasını dilerim.

İkincisi olmadıkça, birinci prensip işlevsiz ve güçsüz kalır. İsimsiz Alkolikler Bildirgesi'nde söylendiği gibi, "en iyi düşünme biçiminiz sizi bu noktaya getirdi." Sorun sizsiniz ama yanıt (çözüm) siz değilsiniz.

İkinci prensip de bizi değiştirmek için yeterli değildir. Kutsal Ruh, bizim O'na havale etmediğimiz bir şeyi bizden alamaz. O, bizim rızamız olmadan bizimle ilgili bir müdahalede bulunmak istemez. O bizim karakter kusurlarımızı biz buna istekli olmadıkça gideremez, çünkü bu bizim özgür irademizi çiğnemek olurdu. Ne kadar yanlış olurlarsa olsunlar o

kalıpları biz seçmişizdir ve Kutsal Ruh, onlardan vazgeçmemiz için bizi zorlayacak değildir.

Tanrı'dan size şifa vermesini istediğiniz zaman, kararlılıkla şifalanmak için seçiminizi yapıyorsunuz demektir. Bu değişmeyi seçmeniz demektir. Ego buna karşı şiddetli bir direnç gösterecektir. O bizim bu yaştan sonra kolay kolay değişmeyeceğimizi düşünmemizi ister. Örneğin, "Ben öfkeliyim, çünkü alkoliğim," gerekçesi sizin öfkenizi izah edebilir ama o öfkeyi haklı kılmaz. Öfkeli olmanızı bilmenin tek avantajı şu ki, böylece başka türlü olmak üzere bir seçim yapabilirsiniz. Terapi ile yıllar geçirebilirsiniz, *fakat başka türlü davranmayı* seçinceye kadar bir daire içinde dönüp durursunuz. Kuşkusuz, yıllar boyunca haşın ve hırçın yaşadktan sonra yumuşak ve nazik olmak size doğal gelmeyebilir, fakat bu denememek için bir mazeret olamaz.

Mucizeler Kursu'nun söylediğine göre, bir çocuğu en etkili biçimde eğitmenin yolu, ona, "Onu yapma, bunu yap," demek değildir. Biz karanlığı durup dinlenmeksizin analiz etmekle ışığa ulaşamayız. Biz ışığı seçerek ışığa ulaşabiliriz. Işık, anlayış demektir. Biz anlayış yoluyla şifa buluruz.

Eğer bir ilişkinin amacı insanların şifa bulması ise ve şifa ancak bizim yaralarımızı açığa vurmamızla gerçekleşebilirse, o zaman ego bize o müthiş ikilem ile karşı çıkar. Eğer kendimi açığa vurmazsam, büyüme, tekâmül gerçekleşmez. Büyüme olmayınca, en sonunda iç sıkıntısı başgösterecek ki bu da ilişkinin sonu olacak. Fakat eğer kendimi dürüstçe ortaya koyacak olursam, o zaman da çekici görünmeyebilirim ve birlikte olduğum kişi beni terk edebilir.

Egonun narsisizmi bizi mükemmel eşin gelmesi için bekletir durur. Kutsal Ruh bilir ki, bir başkasında mükemmelliği aramak, kendi içimizdeki mükemmeli geliştirme ihtiyacımızı gizleyen bir başka sis perdesidir. Eğer dışarıda bir mükemmel kişi varsa -ki yoktur- onlar *sizinle* birlikte olmak isteyecekler miydi? Biz, Bay ya da Bayan Doğru'yu bulmak için gezegeni taramak gibi çocukça bir sabit fikirden vazgeçtiğimizde, sevecen ve şefkatli ilişki için gerekli becerileri ge-

liştirmeye başlayabiliriz. İnsanları yargılamayı bırakır ve bunun yerine onlarla ilişki kurmaya başlarız. İlk ve en başta şunun farkına varırız ki, biz karşımızdaki insanın kendi derslerini ne kadar iyi öğrenmekte olduğu üzerinde odaklanmak için değil fakat kendi derslerimizi öğrenmek üzerinde odaklanmak için bir ilişkideyizdir.

Egonun savunması sevgiye karşıdır, korkuya değil. İlişkilerde acı, ters bir biçimde, rahatlık verici olabilir, çünkü o bildiğimiz bir acıdır. Ona alışmışsızdır. Bir zamanlar Amerikalı bir spiritüel öğretmen Ram Dass'ın verdiği bir konferansın teyp kaydını dinledim; okuduğu bir gazete makalesinde, annesinden kötü muamele gören bir bebeğin annenin elinden alındığı anlatılıyordu. Bayan polis, bebeği almak istediği zaman, yavru annesinde kalmak için sürekli mücadele etmişti. Onu döven kişi annesi olduğu halde, bebeğin tek bildiği kişi o idi. O annesine alışmıştı; aşına olduğu bölgede kalmak istemişti.

Bu öykü bizim egomuz ile olan ilişkimizi tarif eder. Egomuz acımızdır fakat bizim bildiğimiz odur; böylece, onun dışına çıkmamak için direniriz. Acı verici bir kalıbın dışına çıkmak için gösterilmesi gereken çaba, çoğu zaman, onun içinde kalmaktan daha rahatsız edici gelebilir. Kişisel büyüme acı verici olabilir, çünkü kendi karanlığımızla yüzleşmek bizi utandırıp, kibrimizi kırabilir. Fakat kişisel büyümenin hedefi, bize acı veren karanlık duygusal kalıplardan kurtulup, bize huzur verecek olanlara geçmektir. *Psikoterapi: Amaç, Süreç ve Uygulama* adlı eserde deniyor ki, din ve psikoterapi kendi zirvelerinde birleşir, bir olurlar. Her ikisi de düşünce ve deneyim arasındaki ilişkiyi temsil eder ve insandaki o en görkemli potansiyellerinden birini -bizim değişme kapasitemizi- kutlamak üzere Kutsal Ruh tarafından kullanılır.

Bugünlerde nevrozlarımızı bitip tükenmezcesine analiz etme, ama bu analizlerin, yaraları iyileştirmek için değil de, haklı kılmak (mazur göstermek) üzere kullanılması eğilimi var. Belli bir noktadan sonra, bir kalıbın nasıl oluşmuş olduğu görüldüğünde, ("Babam duygusal bakımdan ulaşılmaz bi-

riydi," ya da "Annem bana kötü davranırdı," gibi) ve onun kişiliklerimiz üzerinde meydana getirdiği etkiler belirlendiğinde ("Bir erkeğin bana yaklaşmasına nasıl izin vereceğimi bilemiyorum," ya da "Ben şimdi herhangi bir otorite figürüne - anne baba gibi otorite sahibi bir kişiye- güvenmekte zorluk çekiyorum" gibi); işte asıl değişim bu kararı verdiğimizden ötürü gerçekleşir: şifa bulma, değişme kararını. Sonuçta, benim neden dolayı kızgın ya da savunmada olduğumun bir önemi yoktur. Önemli olan, benim şifa bulmayı istemeye ve Tanrı'nın yardımını dilemeye karar vermemdir.

Bir aktörün bir oyun metninden satırlar okuması gibi, hayata karşı yeni bir yanıt vermeyi, yeni bir metni okumayı seçebilirim. Bazı kimseler bu noktada şöyle haykıracaklar: "Bu inkâr olur!" Ama, inkâr ettiğimiz içimizdeki sahtekârdır. Sırf içimizde dürüst bir duygu var diye, bundan bizim gerçekten böyle olduğumuz anlamı çıkmaz. Benim kızgın benliğim gerçek ben *değildir*. Bu gerçek olmayan benlik kabul ve tasdik edilmeli mi? Evet, fakat sadece onu aşmak için. Bir kez öfkemi gördükten sonra, İsimsiz Alkolikler Bildirgesi'nde dendiği gibi, sanki "başka türlü, daha farklı yapabilir mişim gibi" davranmaya hazır olurum. Çünkü gerçekten de farklı davranabilirim. Egomuz hayali, kurgusal bir karakter uydurmuştur ki şimdi biz onu kendi kişiliğimiz sanmaktayız. Ama biz kişiliği sürekli olarak yaratmaktayız, ve eğer istersek, onu sürekli olarak başka türlü yeniden yaratabiliriz.

Bir gün bir erkek arkadaşım ile konuşuyorduk ve o bana eğer çok yakın bir ilişki içine girersek birimizden birinin incinebileceğinden ne kadar korktuğunu söyledi. "Sen hangimizi düşünüyorsun?" diye sordum. Yanıt verdi, "Seni."

İleride olabilecek bir dışlanma, reddedilme hissettim. Öfkelenmişim ve bunu ona söyledim. "İşte bunu demek istiyorum" dedi, "Sen açıkça, her şeyi o kadar kişisel alıyorsun ki buna uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

Biliyordum ki bu anı çeşitli kişilerle, çeşitli biçimlerde tekrarlamıştım ve bunun için birçok kez şifa dileğinde bulunmuştum. Açıktım. Ona dedim ki, "Bana dürüstçe söyle:

Bunu farklı şekilde nasıl yapabilirdim? Başka ne söyleyebilirdim?"

"Sadece gülümseyebilir ve 'böbürlenme' diyebilirdin."

Çok heyecanlanmıştım. Kendimi büyük bir yönetmenle çalışan hevesli bir oyuncu gibi hissediyordum. "Oh, bu harika," dedim, "Haydi başa dönelim ve sahneyi bir kez daha tekrarlayalım. Söylediğini tekrarla,"

"Biliyorsun Marianne, içimde şu berbat duygu var, eğer gerçekten bir araya gelecek olursak, birimizden biri acı çekecek."

"Hangimiz için korkuyorsun?" diye sordum.

"Senin için."

Ona baktım ve gülümsedim. "Böbürlenme."

Güldü, coşkulu kahkahalar attı. Bu hiç de küçük bir uyanış değildi. Bu benim için gerçek bir güçlendirme olmuştu ve -her seferinde kullanışsız bir yanıt kalıbıyla bilinçsizce karşılık verdiğim bir bölgede- duygusal bilgisayarım yeniden programlanmıştı. Şimdi yeni bir alışkanlık kalıbı, yeni bir olanaklar dizgesi oluşturmıştım. Başlangıçta öfke yolunu seçmiştim. Şimdi ise sevgi yolunu seçtim. Yaralı bir hayvanlık olmak zorunda değildim. Kendi kuvvetimle özdeşleşmeyi seçebilirdim ki gerçekte bu benim oynayacağım daha doğal bir rol idi. Başkalarını cömert ve güven duyan bir bakışla görmeyi seçebilirdim. Kardeşim bana saldırmak için burada bulunmuyordu. O beni seymek için buradaydı. Buna güvenmek ve karşılığında onu sevmek bütünüyle bana kalmış bir şeydi.

Kefareti, yani idraklerimizin düzeltilmesini kabul etmekle, aslında biz gerçek kimliğimize geri dönmüş oluruz. Bizim gerçek, saf sevgi olan benliğimiz asla yaratılmamışlığa geri dönemez. Bütün illüzyonlar giderilebilir. Her ne kadar, çocukluk travmaları gibi deneyimler bizi gerçek doğamızdan saptırabilirse de, gerçeğin kendisi, ona dönmeyi seçeceğimiz vakte kadar Kutsal Ruh tarafından bizim için korunup saklanır.

14. BAĞIŞLAMAYI UYGULAMA

"Bağışlama tek sağlıklı yanıttır."

Ego için sevgi bir suçtur. O bizi, bağışlayıcılığın bize karşı haksızlık olan birtakım özverilerde bulunmamızı gerekli kılan tehlikeli bir durum olduğuna ikna etmeye çalışır. Ego, bağışlayıcılığın bizi, bir başkasının paspası haline getirecek durumlara götürebileceğini iddia eder. 'Egoya göre sevgi zayıflıktır. Kutsal Ruh'a göre sevgi kuvvettir.'

Birkaç yıl önce, Olimpiyat Oyunları Los Angeles'de oynanıyorken, birisi ile çıkıyordum. Açılış törenleri çok görkemli gösterilerden oluşuyordu. Bilet bulmak çok zordu. Mike bir televizyon kanalında çalıştığı için, son dakikada ona içeri girmesini sağlayacak bir giriş kartı vermişlerdi.

Onun adına çok heyecanlanmışım. Kentteki herkes bunun harikulade bir olay olacağını biliyordu. Şöyle karar verdik, ben törenleri televizyondan seyredecektim, ve daha sonra onunla buluşacaktık. Televizyon yayınının sonunda ben giyinip hazırlanmaya başladım, tahminime göre ondan ancak yaklaşık bir saat sonra bir haber alabilirdim, çünkü stadyumun çevresindeki trafik korkunç olmalıydı.

Aradan iki saat geçti. Herhalde şu anda çalıştığı TV'de olmalı, belki bir işi çıktı diye düşündüm. Geceyarısı oldu ve geçti. Giysilerimi çıkardım, makyajımı sildim. Saat iki olmuştu, sonra üç. Kâh uykuya daldım, kâh karanlıkta tavanı seyrederek yattım, zaman zaman öfkeden kan beynime sıçradı, zaman zaman onun bir hendekte ya da benzeri bir yerde yattığını düşünerek korku duydum. Evine telefon etmeye başladım. Yanıt yoktu. Tekrar aradım. Yanıt yoktu. Sonunda, geceyi hemen hemen uykusuz geçirmiş olarak, saat 6 dolaylarında telefon ettim ve telefonu açtı.

"Alo," dedi.

"Mike," dedim, "Ben Marianne."

"Oh, merhaba," dedi.

"Sen iyi misin?"

"Evet, neden sordun?"

"Dün bir randevumuz vardı. Unuttun mu?"

"Oh, evet" dedi, "Oldukça eğlenceli bir gece geçirdim de..."

Telefonu kapatırken ne söylediğimi bilmiyorum, fakat ne hissettiğimi biliyorum ve bu hiç de hoş bir şey değildi. Boşu boşuna saatlerce bekletilmiştim ve öz-saygıma vurulan, karnımdan başlayıp tüm damarlarıma duygusal bir siyah mürekkep gibi yayılan bir tür darbe hissettim. Şaşkın haldeydim, her nasılsa uyuyakalmışım. Uyandığımda, durum hakkında yepyeni bir görüş taşıyordum. Biliyordum, o uyan-
dığımda, geceki davranışı yüzünden üzgün olacaktı. Her an elinde bir duzine gülle kapıda görünebilir ve şöyle söyleyebilirdi, "Merhaba bebeğim, seni kahvaltıya götürebilir miyim?" Kafamdaki senaryoya göre ben, oh ne kadar zarif davranacaktım, "Tabii götürebilirsin sevgilim" sözleri ağzımdan bir küçük kız edasıyla, melodik bir sesle dökülecekti. Sorun şu ki, o asla gelmedi. Gelmemekle kalmayıp, telefon da etmedi.

Karanlık bir bölgedeydim. Şimdi bu konuda *Mucizeler Kursu* ne derdi? Bir mucizeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama bu konuyu halledebilmek için bulabildiğim iki seçim vardı ki her ikisi de daha önce benzer durumlarda denemiş olduğum şeylerdi ve hiçbirini beni rahatlatmış ya da istediğim şeyi sağlamış değildi.

İlk seçimim çok öfkelenmek ve bunu ona bildirmektir. "Sen kim oluyorsun da bana böyle davranabiliyorsun, seni orospu çocuğu!" Bu seçimle ilgili sorun, durumumun tamamen zora sokulması olacaktı. "Marianne iyi kızdır, hoş kızdır ama istediğini yapamadığı zaman kontrolünü kaybeder, istickeşir."

Aklıma gelen diğer seçenek ise onu bağışlamak ve her şeyi olurluna bırakmaktır. Fakat bu da beni rahatlatmıyordu. "Beni boşu boşuna bekletmen önemli değil, Mike. Ben aldır-
mıyorum. Zararı yok." Koşulsuz sevgiyi anlayabilirdim ama

koşulsuz randevulaşmayı, hayır. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir mucize istedim. Bir başka olasılık olabileceğini hesaba kattım. Durumu Tanrı'ya havale ettim ve bir şey yapmama gerek olmadığını hatırladım.

Kurs'un perspektifinden bakıldığında, ilk uğraşmam gereken şey kendi yargım oluyordu. Ben huzur ve barış halinde olmadıkça, davranışım içimdeki çatışmanın enerjisini taşıyacaktı. Çatışma halindeki davranış huzur ve barışı getiremez. O ancak daha çok çatışma üretebilir. Önce kendi algılarımla uğraşmalıydım, gerisi kendiliğinden gelirdi.

Sonra şu alıştırma karar kıldım; yalnızken yüksek sesle, başkalarının yanındayken de içimden şöyle tekrarlayacaktım: "Seni bağışlıyorum Mike ve seni Kutsal Ruh'a havale ediyorum."

Mike sabahın erken saatindeki o telefon konuşmamızdan sonraki gün ve daha sonraki gün de telefon etmediğinden, içimde dağıtmaya çalıştığım bir hayli olumsuz duygu birikmişti. Söylediğim bağışlama ilahisi -bir tür mantra ya da ruhsal bilgelik onaylaması- duygusal çalkantımın üzerinde şifalı bir merhem etkisi yaptı. O beni, Mike'ın davranışı üzerinde odaklanma dürtüsünden ayırıp, onun yerine kendi duygularım üzerinde odaklanmış halde tuttu. Benim hedefim iç huzuruna kavuşmaktı ve onu suçlu gördüğüm sürece buna sahip olamayacağımı biliyordum.

Eğer merak ediyorsanız, onun telefonu on beş gün sonra geldi. Sürekli şekilde, "Seni bağışlıyorum Mike, seni Kutsal Ruh'a havale ediyorum" sözleri, bu bağışlama istekliliği beynimde keyif verici bir uyuşturucu etkisi yapmıştı. Artık ondan haber alamayışıma aldırımıyordum.

Sonra bir gün ben evdeyken telefonun zili çaldı ve Mike'ın sesini işittim, "Marianne?"

Bilinçle düşünebilmeme dahi vakit kalmadan, gerçek bir sıcaklık ve sevgi göğsümü doldurdu. "Mike? Merhaba... Sesini duymak çok güzel." Ve gerçekten öyle idi. Onun sesini duymak çok hoştu.

"Nasıl gidiyor? Seni özledim." (İnanabiliyor musunuz, o böyle dedi!)

Benim de onu özlediğimi söyledim mi bilmiyorum. Telefonda hali çok komikti, belki hiçbir şey söylemedim. Fakat şunu hatırlıyorum: Dedi ki, "Pekâlâ, seni ne zaman görebilirim?"

"Ne zaman görmek istersin?" dedim.

"Bu geceye ne dersin?"

O anda ağzımdan dökülen sözler onu şaşırtmış olmaları gerektiği kadar beni de şaşırtmıştı. Büyük bir yumuşaklık ve sevgiyle, "Mike" dedim, "Sana gerçekten sevgi duyuyorum ve bu değişmeyecek. Ne olursa olsun hâlâ senin dostunum. Fakat iş randevulaşmaya gelince, pek aynı dansı yapar görünmüyoruz. Bu yüzden, eğer birlikte bir öğle yemeği yemek istersen, lütfen ara. Ama, gece buluşmaya gelince, bunu geçelim."

Bir iki nezaket cümlesi daha mırıldandık, sonra telefonu kapattık. Bir kardeşi geri çevirdiğim için tasalanmışım. Fakat bu tasa zihnime gelir gelmez, gözümün önüne cennetin orta yerinde tıpaları patlayarak açılan bir sürü şampanya şişesi imgesi geldi. Bir kardeşi geri çevirmiş değildim. Sadece kendimi yepyeni bir şekilde kabullenmişim, o kadar. Onun bir kazanımı olmuştu -öğrenilmiş bir ders ve eğer isterse, bir dostluk- ve benim de bir kazanımım vardı. Bağışlayıcılık beni bir paspas haline getirmemişti. O bana, kendi "evet"ime ve "hayır"ıma nasıl sahip çıkacağımı öğretmişti; öfkelenmeden, ağırbaşlılıkla ve sevgiyle.

15. SEVGİ İLETİŞİMİ

"İletişim kurmak demek, birleştirmek demektir; saldırmak ise ayırmaktır."

Kutsal Ruh insanları koşulsuz kabul eder. Egoya göre bu çirkin ve acımasız bir düşüncedir, çünkü koşulsuz sevgi egonun ölümü demektir. Eğer hepimiz her zaman birbirimizi olduğumuz gibi kabul ederek yaşayacak olursak, insanlar nasıl büyüyecekler? İnsanları oldukları gibi kabul etmek, onların düzelmelerine yardımcı olma konusunda mucizevi bir etkiye sahiptir. Kabul etmek büyümeyi engellemez; tam tersine, destekler.

Bize daima kusurlarımızı söyleyen insanların bize pek yardımları olmaz, çünkü bizi utanç ve suçluluk duygusu ile felç ederler. Bizi kabul eden insanlar, kendimizi iyi hissetmemize, rahatlamamıza ve yolumuzu bulmamıza yardımcı olurlar. Bir başka kişiyi kabul etmek demek, ona asla bazı yapıcı önerilerde bulunmamak demek değildir. Fakat diğer her şeyde olduğu gibi, esas olan bizim davranışımızdan çok, o davranışın taşıdığı enerjidir. Eğer birisini değiştirmek niyetiyle eleştiriyorsam, konuşan benim egomdur. Eğer dua eder ve Tanrı'nın beni yargılayıcılıktan kurtarmasını dilersem ve buna rağmen hâlâ bazı şeyler iletmek için bir itiliş duyuyorsam, benim bu paylaşma tarzım korku yerine sevgiden kaynaklanmış olacaktır. O saldırı değil, destek enerjisi taşıyacaktır. Davranış değişikliği yeterli değildir. Bir saldırıyı şekerli kremayla, tatlı bir ses tonuyla ya da bir terapistin kullandığı dille örtmek bir mucize değildir. Bir mucize, korkudan sevgiye doğru hakiki bir geçiş, bir değişimdir. Egodan konuştuğumuz zaman, karşımızdaki insanların egolarına da çağrıda bulunmuş oluruz. Kutsal Ruh'tan konuştuğumuz zaman, onların sevgisine çağrıda bulunmuş oluruz. Yanlış içinde olan bir kardeş, der Kurs, öğretim ister, saldırı değil.

Kurs'tan yaptığım şu alıntı, ilişkilerde doğru iletişime götüren güçlü bir rehber olabilir.

"Hatalar egodan kaynaklanır ve hatanın düzeltilmesi de egonun terk edilmesinde yatar. Bir kardeşinizi düzelttiğiniz zaman, ona yanlışta olduğunu söylüyorsunuz. O, o sırada, anlamsız davranıyor olabilir; ve eğer konuşması egodan geli-

yorsa, anlamlı olmayacağı kesindir. Fakat sizin göreviniz yine de, ona haklı olduğunu söylemektir. Eğer o budalaca konuşuyorsa, bunu ona sözle söylemeniz gerekmez. Onun bir başka düzeyde düzeltilmeye ihtiyacı vardır, çünkü onun hatası bir başka düzeydedir. O yine de haklıdır, çünkü o bir Tanrı Çocuğu'dur."

Mucizeler görünmeyen bir âlemde yaratılırlar. Kutsal Ruh bizim davranış tarzımızı düzeltir (ıslah eder). O bize, saldırı yerine sevgi yoluyla nasıl iletişim kuracağımızı öğretir. Çoğu zaman insanlar şöyle derler, "Ama ben *onlara* söyledim. Gerçekten iletişim kurdum!" Fakat iletişim iki yönlü bir yoldur. O ancak, biri konuşuyorken diğeri onu işitebildiği zaman gerçekleşir. Bizler hepimiz, iki kişinin konuştuğu ve hiçbirinin hiçbir şey işitmediği sohbetlerde bulunmuşuzdur. Biz, hiçbirinin konuşmadığı ama her iki insanın da her şeyi mükemmel şekilde anladığı söyleşilerde de bulunmuşuzdur. Gerçekten iletişim kurabilmek için, bizimle muhatabımız arasındaki gönül alanı için bir sorumluluk üstlenmek zorundayız. İletişimin mucizevi ya da korkulu olmasını belirleyecek olan, o gönül alanının mevcut oluşu ya da olmayışıdır. Bu bazen, kuşkusuz, ağzımızı kapalı tutmamız anlamına gelir. Sessizlik çok sevecen bir iletişim olabilir. Benim hatalı olduğum ve hatalı olduğumu bildiğim, ve benim hatalı olduğumu bildiklerini bildiğim ve bana hiçbirşey söylememe inceliğini gösterdikleri için kişileri sevdiğim zamanlar olmuştur. Bu bana, gururum kırılmadan durumu telafi etme fırsatı vermiştir.

Biz konuşurken, iletişimin anahtarı bizim ne söylediğimiz değil, fakat daha çok söylediklerimizin ardında yatan tavrıdır. Tek bir zihin olduğundan, hepimiz telepatik olarak devamlı iletişim halindeyiz. Her an ya birleşmeyi ya da ayrılığı seçmekteyiz, ve kendisiyle konuştuğumuz insan, bizim sözlerimize bakmaksızın, neyi seçmiş olduğumuzu hisseder. Birleşmeyi seçmek iletişimin anahtarıdır, çünkü o bir-oluşun (kominyonun) anahtarıdır. Esas olan, bir iletişim yoluyla he-

defimize ulaşmak değil, mesajımızı dayayacak saf bir varoluş zemini bulmaktır. Biz birleşmeyi sözler vasıtasıyla gerçekleştirmeye çalışmayız; biz karşımızdaki kişiyle konuşmadan önce de birlik halinde bulunduğumuz düşüncesini kabul ederiz. O kabul başlıbaşına bir mucizedir.

Bir "Tanrı Öğretmeni", sezgi bakımından ince-ayarlanmış hassas bir alettir. *Mucizeler Kursu* bize önce ve en başta kardeşimizi dinlememizi söyler. Eğer konuşmamız gerekiyorsa, O (Tanrı) bize bunu belli edecektir. İsa bir gün havarilerini kent dışına gönderdi ve onlara İncil'i vaaz etmelerini söyledi. "Ne söyleyeceğiz?" diye ona sordular. Onun yanıtı, "Oraya vardığınızda size söyleyeceğim," oldu. Bir kardeşe ne söyleyeceğimizi hesaplamak zorunda değiliz. İşimiz sadece Kutsal Ruh'tan, karşımızdaki insan hakkındaki algı ve idrakimizi arındırmasını istemektir. Tanrı huzurunu getirecek olan sözlerin gücünü ve sessizliğin gücünü içteki o yerde ve yalnızca o yerde bulabileceğiz.

16. KENDİNİ ADAMA

"Tanrı'nın birleştirdiğini ego ayıramaz."

Mucizeler Kursu bizim tüm ilişkilerimizde mutlak bir adanmışlık halinde olmamız gerektiğini, ve onların asla birbirleriyle rekabet etmemeleri gerektiğini söyler. Bir ilişkide adanmışlık hali demek, kendini karşılıklı anlayış ve bağışlama sürecine adamak demektir -bu iş ne kadar çok söyleşi gerektirirse gerektirsin ve o söyleşiler bazen ne kadar rahatsız edici olursa olsun.

İlişkide bulunduğumuz bir kimseden fiziksel olarak ayrıldığımızda, bu o ilişkinin sona ermiş olduğu anlamına gelmez. İlişkiler ebedidir. "Ayrılık" bu ilişkideki bir bölümdür sadece. Çoğu zaman, ilişkinin eski şeklini bırakmak, o çiftin bir arada kalmış olduğu takdirde öğrenebileceğinden çok da-

ha derin bir saf sevgi dersi haline gelebilir. İlişkilerin sözde sona erişlerinde, ben bazen ayrıldığım kimseye öncekinden daha derin şekilde aşık olmaya başladığımı hissetmişimdir. Kendi adıma şunu keşfettim ki, Kutsal Ruh bazen o anda bütün tıkaçları açar, çünkü bir kimsenin gitmesine izin verebilmek için bir hayli sevgiye gereksinim vardır. "Seni o kadar çok seviyorum ki, nerede olmaya ihtiyacın varsa orada olman, ne yapman gerekiyorsa onu yapman için seni serbest bırakıyorum." Bir ilişkide bu an bir sona eriş değildir. Bu herhangi bir ilişkideki esas amacı yerine getirmede varılan en son aşamadır: yani, saf sevginin anlamını bulmanız.

Bazen bir ilişkide öğrenilmesi gereken ders, o ilişkiyi sürdürerek her şeyin çözüm yolunu bulmaya çalışmaktır. Kimi zaman ise bu ders, işe yaramayan bir duruma nasıl son verileceğidir. Kimse, hangi ilkenin hangi koşula uygulanması gerektiği hakkında bir başka kişi adına karar veremez. Sonuçta, bizi en derin anlayış yoluyla, olayların daha üstün açılımlarına doğru götürecektir olan ancak Kutsal Ruh ile olan kendi bağlantımızdır, kendi sezgisel rehberliğimizdir.

Birçok dersimde söyledim, "Bir kişiden ayrılırken onu asla terk etmeyin." Bu ne anlama gelir? Bu, ilişkilerin ebedi doğasına saygı göstermemizin önemli olduğu anlamına gelir. İlişkiler şekil değiştirdiklerinde, onların içeriğinin azalması gerekmez. Ego der ki, "Bak, bu iş bitti. Yürümedi. Biz artık birlikte değiliz. Ne oldu ise oldu. Şimdi yeni birisiyleyim." "Eskisi" bir ikinci-sınıf yurttaş haline gelir. Çoğu zaman, yeni eş şöyle söylemekte kendisini haklı görür, "*Onunla* (ya da onlarla) niçin görüşüyorsun? Şimdi *biz* birlikteyiz." Bir kadın ya da bir erkek veya onların eski yakınları arasındaki şifa sürecine destek vermeyen kişiye yazıklar olsun. Sonunda keşfedeceksiniz ki, bir kişi eski olana nasıl muamele ediyorsa, size de aynen öyle muamele edecektir. Biz kıskançlık duyarız, elde etmiş olduğumuza sahip çıkma ihtiyacı duyarız; çünkü bu alanda da, diğer her alanda olduğu gibi, ego size, ortada sadece belli ölçüde sevgi bulunduğunu ve bir başkasının aldığı sevginin sizinkini eksilteceğini söyler. Ego, kay-

nakların sınırlı olduğuna inanmaktadır, fakat sevgi sınırsızdır. Sistemin herhangi bir kısmına her ne zaman sevgi katılırsa, bütün kısımlarda bir sevgi artışı olur. Sevgi ancak daha çok sevgiye yol açar. Eğer kocam ya da erkek arkadaşım eski ilişkilerini şifaya kavuşturursa, bu ancak onun şifaya ve bütünlüğe kavuşturulmuş tarafı ile beni daha da çok sevebilmesini sağlar. Onun hayatındaki sabık kadın benim rakibem değil, kızkardeşimdir.

Bir zamanlar, tanıdığım bir adam bir akşam evime yemeğe geldi. Kısa bir zamandan beri birlikte çıkıyorduk ve ona bütün gün ne yaptığını sordum. Bana hâlâ birlikte iş yaptıkları eski kız arkadaşı ile bir yazı üzerinde çalıştıklarını söyledi. İlişkileri hakkında aralarında hayli sıkıntılı bir konuşma geçtiğini anlattı. Kız hâlâ incinmiş haldeydi, ilişkilerinden vazgeçmekte zorluk çekiyordu, yani aralarında hepimizin bildiği durumlar yaşanıyordu. Bu gece nasıl ayrıldıklarını sordum. Onun bir hayli sarsıldığını söyledi. Hazırlamakta olduğum yemeği bıraktım ve gözlerinin içine bakarak, "Git onu ara," dedim. Biz romantik bir akşam yemeğinde başbaşayken, kentin öteki ucunda bir yerde korkunç bir endişe yaşayan o kadının düşüncesi benim için ağır bir yük-tü. Benim onun konumunda bulunduğum zamanlar olmuştu. Bu duygular içinde bulunan o kadını desteklememek benim için ne kadar ahlak dışı olurdu.

"Sence bir sakıncası yok mu?"

"Kesinlikle yok," dedim, "Yemek bekleyebilir."

Bizim ihtiyaçlarımız birbirinden ayrı değildir. Eğer biz bir başka kişinin acı çekmesine katkıda bulunuyorsak, o da ima geri dönecek ve bize azap çektirecektir. Eğer onlara yardım etmek için elimizden geleni yaparsak, birisi daima çıkacak ve bizim için aynı şeyi yapacaktır. Başkaları acı çekerlerken tembelce oturup, "Bu benim sorumluluğum değil," ya da "Benim bu işe karışmam gereksiz ve aşırı bir özveri olur," şeklindeki o slogan sözcükleri söylemek bu bencil tutumumuz için yeterli bir özür değildir. Bir gün kendimi ihanete uğramış hissettiğim bir durumdan sonra bir kadın bana,

"Seni incitmek niyetinde değildim," dedi. Dedim ki, "Ama beni sevmek niyetinde de asla olmadın." Sevgi tarafsız (nötr) değildir. O bir tavır alır. O, bir durumda, o durum ile ilişkili herkes için huzur ve barış koşullarının sağlanmasına kendini adamaktır.

17. İLİŞKİLERDE İMAN

"İman, birliğin görülüp kabul edilmesidir."

Çoğu zaman bir başka kişiyi özleriz, çünkü elle tutulup gözle görülmeyen bir âlemde biz onunla hâlâ iletişim ve bağlantı halinde, hâlâ çözüm arayışı içindeyizdir. İnsanlar size, "Nevrotik olmaya başlıyorsun. Artık bunun peşini bırakmanın, onu unutmanın vakti geldi," derler. Ama, dulların bir yıl boyunca yas giysileri taşıdıkları bir zaman vardı; keder ve yas anlaşılır, onaylanır ve gerekli sayılırdı. Bir ilişki hakkında kederlenip yas tutmak nevrotik olmak değildir; asıl keder duymadığımız zaman bu nevrotik bir durumdur. Bir düzeyde, duygularımızdan ne denli soyutlanmış olursak olalım, her ilişki umut getirir -tüm savaşlarımızdan sonra, bunun güvenli bir yer, bir sığınak olacağı umudunu.

Bir ilişki yürümediğinde, her ne nedenle olursa olsun, düş kırıklığı duymak doğal bir şeydir. Her yoğun karşılaşma, derin ve karmaşık bir karmik bağlantıyı temsil eder. Sona eren bir ilişki bir ölüme çok benzer; birçok halde, ayrılık kederi ölüm kederinden daha da büyük olur. Çoğu zaman, her iki insanın sağ bulundukları sırada daha yüksek bir bilince ulaşmadan ayrılmış olmaları halinde gerçekleşememiş olan bir anlayış ve bütünleşme duygusu, o insanlardan birinin ölümü halinde gerçekleşir. Belki sevdiğimiz kişi şimdi kentin bir başka tarafında bir başka kişi ile uyumaktadır; ancak öylesine açlığını çektiğimiz çözüm gerçekleşmediği için, aslında o bizden evrenler boyu uzak gibidir. Bu bizi, sanki kalbimize

saplanan bir bıçak gibi etkilemiyormuşçasına rol yapmanın gereği yoktur. Çünkü bu öyledir; ve bir yaradan fışkıran kanlar gibi gözyaşı döküp ağlamaktan başka yapılabilecek bir şey yoktur.

İşte şimdi imanın vaktidir. Bırakalım, gözyaşlarımız içimizi yumuşatsın. Acı duyguların hançeri kalbe saplandığı zaman, zaten oraya ait olmayan duvarlar yıkılmaya başlar. O zaman öğrenebiliriz. Neyin illüzyon, neyin gerçek olduğunu o zaman öğrenebiliriz. Putlara asla güvenilemeyeceğini öğrenebiliriz ve bizi asla ve asla terk etmeyen bir sevgiyi tanıyabiliriz.

İlişkilerde imanımızı zorlayan pek çok çatışma olur. Bunlardan biri ihanettir. İhanete uğramak, kendi başımıza gelinceye kadar gerçekten pek de anlamadığımız bir sözcüktür. Hele bıçağı tutan kişi bir dostumuz ise bu bize benzersiz bir acı verir.

Kurs'ta İsa, her ne kadar dünya düşüncesine göre ihanete uğramış ise de, o kendisi için bu görüşü paylaşmadığını söyler. Bir başka deyişle, o gerçek anlamda ihanete uğrayamayacağını biliyordu, çünkü sevgi olmayan şey aslında gerçek değildir. Peki, bize saldırıldığında, ilaç, onu alırken kıvrınmamak için tüm gücümüzü kullanmamızı gerektirecek kadar acı olduğunda, o zaman ne yaparız? Teselliyi nerede buluruz?

Bir zamanlar biri bana, tavuskuşlarının öyle muhteşem tüylere sahip olmalarına yedikleri dikenlerin neden olduğunu söylemişti. Evet, hazmedip özümsemek zorunda kaldığımız sertliklerin güzelliğimize katkıda bulunabilmelerini anlatan çok güzel bir benzetme bu. Ama bu katkı her zaman gerçekleşmez. Ancak o dehşeti gerçekten içimize alacak kadar kendimizi yeterince açtığımız zaman bu gerçekleşir, işte garip olan da budur. Direniş ve savunma, hatayı sadece daha gerçek hale getirir ve acımızı artırır.

Eğer İsa gerildiği çarmıhtan, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye haykırsaydı, bu tümüyle farklı bir öyküye dönü-

şürdü. O zaman yeniden-diriliş (İsa'nın yeniden-dirilişi) olmazdı. Onun zaferini yaratmış olan şey, onun savunmasızlığı idi; başkaları ona ne yaparlarsa yapsınlar, onun sevgiye sıkı tutunmasıydı. Beden tahrip edilebilir fakat gerçek tahrip edilemez. Gerçek her zaman kendini öne sürecektir -verilen o sembolik üç günde. Üç gün, çarmıha gerilme ve yeniden diriliş, yani acıya açık yüreklilikle yanıt vermek ile onu daima izleyecek olan yeniden-doğuş deneyimi arasında geçen zamanı temsil eder.

Kendime ve başkalarına kaç kez, "Sadece üç gün, bu sadece o üç gündür. Dayan. Dayan," demişimdir. Dostlarımız aleyhimize döndüklerinde, ya da aldatıldığımız veya hakkımızda yalanlar söylendiği zaman, savunma ve karşı saldırı dürtüsünü çok güçlü bir biçimde hissederiz. Fakat Kurs diyor ki, "Bizim güvenliğimiz savunmasızlığımızda yatar." Gücümüz ayrıca şunu söylemekten de kaynaklanır: "Ben geri çekileceğim ve bırakacağım, yolu O gösterecek." İçimizdeki Mesih herhangi bir saldırıyla başa çıkabilir, çünkü O sevgisizlikten etkilenmez. Ancak korkudan etkilendiğimiz inancı korkunun bizi etkilemesine neden olabilir. Savunma, saldırının gücü hakkında saldırganla aynı fikirde olmanın ve böylece onu deneyimimizde gerçek haline getirmenin bir yoludur.

Büyük incinmelere uğradığımız zamanlarda kendi merkezimize sıkı tutunmak büyük cesaret ve kişisel sağlık gerektirir. Tepkisel olmanın, yalnızca bizim sahte (asılsız) dramımızın alevlerini körüklediğini anlamak için bilgelik gerekir. Sevgi, çevremizde bir mistik kalkan oluşturarak bizi kaostan korur. Herhangi bir kayba, bir ihanete uğradığımızda ya da bir bunalıma girdiğimizde, sözlerin bir gücü vardır. "Sakin ol ve bil ki Ben'im." Gerçek asla yok edilemez. Zaman dan başka kayıp yoktur, der Kurs, ve zaman da aslında mevcut değildir.

18. EVLİLİK

"Siz, ilişkinize Kutsal Ruh'u davet etmeyi birlikte üstlendiniz."

Evlilik de, diğer her şey gibi, ego tarafından ya da Kutsal Ruh tarafından kullanılabilir. Onun içeriği önceden asla belirlenemez. O, ilgili bireylerin sürekli seçimlerini yansıtan canlı bir organizmadır.

Artık bu dünyada kutsal olan pek az şey var, fakat bir şey var ki ona saygı ile muamele edilmelidir, yoksa dünyanın ahlaki dokusu parçalanıp dağılır: bu iki insan arasındaki anlaşma ve uyumdur. Aydınlanmış bir evlilik, karşılıklı olarak, kendini büyüme ve bağışlama sürecine katılmaya, Tanrı'ya hizmet yolundaki ortak hedefi paylaşmaya kararlılıkla adamaktır.

Bir zamanlar bir adam bana, eski eşi ile beraberken, ilk yılda ilişkilerinin çok güzel yürümüş olduğunu söylemişti. O sıralarda her ikisi de, kişisel gelişme konusunda hizmet veren bir organizasyonla aktif bir ilişki içindeymişler. Ama o organizasyondan ayrıldıktan sonra, her nedense evlilikleri yıkılmış. Bununla birlikte, bu o evliliğin zaten işe yaramaz olduğunu göstermez. Bu, bir ya da hatta iki tarafın kişisel konularından daha büyük, daha öte bir bağlamın, bir ortamın önemini gösterir.

Evlilik niçin, -örneğin, çiftlerin birlikte yaşamaları gibi- diğer ilişki şekillerinden daha derin bir taahhüttür? Çünkü o, bir sürü sarsıntı ve haykırış sürüp gitse bile, ne birinin ne de diğerinin odayı terk etmeyeceği konusunda bir anlaşmadır. İçimizin derinliklerinden ne tür duygular çıkıp gelirse gelsin, onları birlikte yaşamak her ikimiz için de güvenlidir - ve her ne zaman doğru sözlü ve samimi olursak, sarsıntılar geçireceğimiz zamanlar olur- fakat bunları burada geçirmek güvenlidir. Kimse bırakıp gitmeyecektir.

Evlilik taahhüdü topluma açıklanır. Bir düğünde ko-

nuklar varsa ve dinsel bir tören yapıyorsa, ortak duaların bu ilişkinin çevresinde koruyucu bir ışık çemberi oluşturduğu bir ritüel sergilenir.

Bir evlilik, Tanrı'nın kadına ve erkeğe bir armağanıdır. Bu daha sonra O'na iade edilmesi gereken bir armağandır. Bir erkeğin karısı, ona gerçekten Tanrı'nın bir armağanıdır. Bir kadının kocası, ona Tanrı'nın bir armağanıdır. Fakat Tanrı ancak herkes için murat edilmiş armağanlar verir. Öyleyse bir evliliğin dünya için bir kutsama olması murat edilir, çünkü o, içinde iki kişinin tek başlarına iken olabileceklerinden daha fazlası haline gelebilecekleri bir ortamdır. Tüm dünya, şifa bulmuş insanların mevcudiyetleriyle kutsanmıştır. Kurs'un Alıştırma Kitabı'ndaki alışırmalardan birinde şöyle yazar, "Ben şifa bulduğumda, tek başıma şifa bulmuş olmam."

Bir eşin desteği ve bağışlayıcılığı, bizim dünyada daha görkemli, dik ve sağlam durabilmemizi sağlar. *Mucizeler Kursu* bize, sevginin kapsam-dışı tutan (sadece iki kişiye has) değil, kapsayıcı olması murat edildiğini söyler. Birkaç yıl önce, şu nakaratı içeren popüler bir şarkı vardı, "Sen ve ben, dünyaya karşı." Eğer herhangi bir erkek bunu bana söylemiş olsaydı, ona bunun tersini yaptığımı söyledim. Biz dünyadan kaçmak için evlenmeyiz; biz dünyayı birlikte şifalandırmak için evleniriz.

Kutsal Ruh'un rehberliği altında, evli bir çift, kendi maddi, duygusal ve ruhsal kaynaklarını birbirlerinin hizmetine verdikleri bir ortamın yaratılmasına kendilerinin adarlar. Verdiğimizce alırız. Hizmet etmek, kendini feda etmek demek değildir. O, diğer kişinin ihtiyaçlarına kendimizinkiler gibi öncelik vermek demektir. Ego, bir kişinin kazancının diğerinin kaybı pahasına olduğunu iddia eder. Kutsal Ruh, herhangi bir duruma, ilişkili olan herkes için kazanç getirmek üzere girer. Evlilikte biz, ayrı ihtiyaçlar illüzyonunun ötesini görebilme gibi olağanüstü bir fırsata sahibizdir. Evli çift, eşlerden yalnızca biri için değil, her ikisi için de neyin iyi olduğunu hesap etmek durumundadır. Bu, Tanrı Çocuğu

'nun şifalandırılmasında evliliğin rol oynayabileceği pek çok yoldan biridir.

Her şeyde olduğu gibi, başarılı bir evliliğin anahtarı da Tanrı hakkındaki bilinçli farkındalıktır. Evlilik, Tanrı'nın onu kendi amaçları yolunda kullanması için O'na teslim edilir. Birlikte dua eden aile birlikte kalır sözü doğrudur. Aydınlanmış bir evlilik, bir mistik üçüncünün mevcudiyetini içerir. Kutsal Ruh'tan idraklere, düşüncelere, duygulara ve eylemlere yol göstermesi istenir ki böylece, her şeyde olduğu gibi, Tanrı'nın iradesi gökyüzünde olduğu gibi yeryüzünde de yerine getirilsin.

19. ANA-BABAMIZI, DOSTLARIMIZI, KENDİMİZİ BAĞIŞLAMAK

"Yeryüzündeki yerlerin en kutsalı, eski bir nefretin artık sevgiye dönüşmüş olduğu yerdir."

Ana-babamızı bağışlamaksızın bilince ulaşmanın yolu yoktur. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, annemiz bizim başlıca erişkin kadın imgemizdir; babamız da başlıca erişkin erkek imgemizdir. Eğer annemize karşı gücenmişliğimiz varsa, ve eğer erkeksek, o zaman hayatımıza giren diğer erişkin kadınlara da suçluluk atfetmekten kaçamayız; ve eğer bir kadınsak, gelişerek kadınlık çağına girerken, kendi kendimizi suçlayıp mahkûm etmekten kurtulamayız. Eğer babamıza karşı kırgın ve güceniksek, ve eğer kadınsak, hayatımıza giren diğer erişkin erkeklere suçluluk atfetmekten kurtulamayız; ve eğer bir erkeksek, erkeklik çağına girerken kendimizi suçlayıp mahkûm etmekten kurtulamayız.

İşte böyle. Belli bir noktada bağışlarız, çünkü bağışlamaya *karar veririz*. Şifa olayı şimdi'de gerçekleşir, geçmişte değil. Bizi alıkoyan, geride bırakan, geçmişte almamış olduğumuz sevgi değil fakat şimdi vermediğimiz sevgidir. Tanrı

bizim hayatımızı yenileme gücüne ya sahiptir ya da değildir. Tanrı herhangi birimize bakıp da, "Sana sevinç dolu bir hayat vermeyi çok isterdim, ama annen öyle korkunç biriydi ki, bu yüzden elim kolum bağlı," diyebilir mi hiç?

Bugün, işlevini-yerine-getirememiş aile ortamlarında büyüyen insanlar hakkında bir yığın şeyler söylenmekte. Kim işlevini yerine getirememiş bir aile ortamında büyümemiştir ki! Bu dünya işlevini yerine getirememiştir! Fakat yaşadığımız, gördüğümüz ya da yaptığımız hiçbir şey yoktur ki şimdiki hayatımızı daha değerli hale getirmekte kullanılasın. Biz her türlü deneyim yoluyla büyüeyebiliriz ve her türlü deneyimi aşabiliriz. Bu tür bir yaklaşım, acıya saygı gösteren, acıyı yücelten, acıya tapan ve acıyı yaratan egoya bir küfür gibi gelir. Acı onun dayanak noktasıdır. O, bağışlayıcılığı düşman gibi görür.

Bağışlayıcılık bizim cehennemden tek çıkış yolumuzdur. İster ana-babamızı, ister bir başkasını ya da kendimizi bağışlayalım, zihnin yasaları hep aynı kalır: Sevdiğimiz ölçüde acıdan kurtulur ve sevgiyi inkâr ettiğimiz ölçüde acı çekeriz. Her an biz ya sevgi iletmede ya da korku yansıtmadayız, ve her bir düşüncemiz bizi ya Cennet'e ya da cehenneme yaklaştırır. "Nuh'un Gemisi'ne ikişer ikişer binildiğini ve yanımıza birini almadan Cennet'e giremeyeceğimizi" bize hatırlatmak için ne gerekecek?

Uygulama yapmak ve adanmışlık hali sevginin anahtarlarıdır. Kendimde gördüğüm ve başkalarının boğuşmaya çalıştıklarına tanık olduğum şey, sevginin gücü hakkında bir tartışma değildir. Bütün bu prensiplerdeki doğruluğu görebiliyorum. Ama ben, üzüntüye tutunmanın onu bırakmaktan daha önemli görüldüğü zamanlarda, sevgi deneyimine ne kadar sıkça direnç gösterdiğime de tanık olmuşumdur. Tüm bir dünya korku üzerine kurulmuş. Korku sistemi bir anda sökülüp atılamayacak. Yaşadığımız her anı kendi üzerimizde çalışarak geçirebiliriz. Dünya, her seferinde bir sevecen düşünce ile, adım adım şifa bulur. Rahibe Theresa, büyük işler yoktur, sadece büyük bir sevgiyle yapılan küçük işler vardır,

der.

Her birimizin farklı korkuları ve farklı korku tezahürleri vardır, fakat hepimiz aynı yöntemle kurtulabiliriz: Tanrı'ya, zihinlerimizi kurtararak hayatlarımızı koruması için çağrıda bulunarak. "Bizi egonun kışkırtmalarından ve şerden koru, çünkü Sevgi Senin Alemin'dir ve Sevgi yüceliktir ve Sevgi güçtür. Sonsuza dek."

BÖLÜM 7

İş

"Ben yalnızca gerçekten yardımcı olmak için buradayım. Ben, beni gönderen O'nu temsil etmek için buradayım. Ne söyleyeceğim ve ne yapacağım diye endişelenmem gerekmiyor, çünkü beni göndermiş olan O, beni yönetecektir. Benimle geleceğini bildiğimden, O'nun beni göndereceği yere gitmekten hoşnutum. O'nun bana şifa vermeyi öğretmesine izin verdikçe, ben de şifa bulacağım."

1. MESLEKLERİMİZİ O'NA TESLİM ETMEK

"O, sizin kuvvetlerinizi tam olarak gördüğünden, ve aynı şekilde onların nerede, ne için, kime ve ne zaman en iyi uygulanabileceğinin farkında olduğundan, O sizin payınıza düşen rolü sizin adınıza seçer ve kabul eder."

Başarı, geceleyin, beceri ve yeteneklerimizin başkalarına hizmet yolunda kullanılmış olduğunu bilerek uykuya dalmak demektir. Karşılığını ise insanların teşekkür dolu bakışlarıyla, ve yaptıklarımızı sevinçle ve şevkle yapmayı sağlayan herhangi bir maddi bolluk ve bereketin desteğiyle, ve dünyayı kurtarma yolunda bugün üzerimize düşeni yapmış olduğumuz duygusuyla -o muhteşem duyguyla- alırız.

Kefaret demek, sevgiye öncelik vermek demektir. Her şeyde. Başka her şeyde olduğu gibi, iş ve ticaret hayatında da. Siz sevgi yaymak için iş hayatındasınız. Sizin sahne eseriniz sevgi yaymalıdır. Sizin kuaför salonunuz sevgi yaymalıdır. Sizin ajans büronuz sevgi yaymalıdır. Hayatınız sevgi yaymalıdır. Başarılı bir mesleğin anahtarı, işinizin hayatınızın geri kalan kısmından ayrı olmadığını, onun en temel benliğinizin bir uzantısı olduğunu idrak etmektir. Ve sizin en temel benliğiniz sevgidir.

Kim olduğunuzu ve neden buraya geldiğinizi -bir Tanrı çocuğu olduğunuzu ve buraya şifa vermek ve şifa bulmak (kurtarmak ve kurtulmak) için geldiğinizi- bilmek, ne yapmak istediğinizi bilmekten daha önemlidir. Ne yapmak istediğiniz önemli bir soru değildir. Sorulması gereken soru,

"Herhangi bir şey yaparken onu *nasıl* yapmam gerektiği"dir. Ve yanıt, "İyilikle"dir. İnsanlar normalde iş ile iyilik arasında ilişki kurmazlar, çünkü iş yalnızca bir para kazanma yolu olarak görülür hale gelmiştir. Mucize-yapıcılarının iş hayatında bulunmaları yalnızca para kazanmak için değildir, onlar dünyaya sevgi aşlamak için iş hayatında bulunurlar.

"Tanrı'nın kurtarma plânında" her birimizin oynayacağı bir rol vardır. Kutsal Ruh'un işi, kendi işlevimizi bize göstermek ve onu yerine getirmemize yardımcı olmaktır. 'Kutsal Ruh bize, O'nun bize bir görev verip de, sonra o görevi yerine getirmemiz için gerekli vasıtaları bize sağlamayacağını varsaymamız mantıklı olur muydu diye sorar.'

Tekrar edelim, hayatta oynayacağımız rolü biz kararlaştırmıyoruz, fakat daha çok, O'nun gitmemizi istediği yeri ve yapmamızı istediği işi bize göstermesini diliyoruz. Biz mesleğimizi O'na teslim ediyoruz. II. Dünya Savaşı sırasında Müttefik generaller, bütün birliklerin harekâtını bir merkezi karargâhtan izliyor ve emirlerini oradan veriyorlardı. Çeşitli cephelerdeki komutanların, kendi hareketlerinin genel bir askeri plân içindeki yerinin ne olduğunu bilmeleri gerekmiyordu, onlar sadece bu plâna uygun düştüklerini biliyorlardı. Çünkü onlara gönderilen emirlerin arkasında bir genel zekâ bulunduğunu biliyorlardı. Bizim için de böyledir. Yeteneklerimizin nerede ve nasıl en iyi kullanılacağını bilemeyebiliriz, fakat Kutsal Ruh bilir. *Mucizeler Kursu* bize, 'başına buyruk plânlar yapmaktan vazgeçip, bunun yerine plânlarımızı Tanrı'ya teslim etmeyi öğretir.'

Kimi insanlar demişlerdir ki, "Fakat ben mesleğimi Tanrı'ya teslim etmekten korkarım. Ben bir müzisyenim -ya O benim bir muhasebeci olmamı isterse?" Buna yanıtım, neden istesin, olurdu. O, rakamlardan anlayan birinin bunu yapmasını yeğlemez miydi?

Eğer siz yetenekli bir müzisyenseniz, o yetenek Tanrı'dandır. Eğer bir şey sizin kalbinizin şakımasına neden oluyorsa, bu, Tanrı'nın size, sizin yapmanızı istediği katkının bu olduğunu anlatma biçimidir. Yeteneklerimizi paylaşmak

bizi mutlu eder. Bizim mutlu olduğumuz zaman ise en güçlü olduğumuz, ve Tanrı'nın gücünün yeryüzünde en apaçık olduğu zamandır.

Mucizeler Kursu, 'tek gerçek zevkin Tanrı'nın iradesini yerine getirmekten kaynaklandığını' söylüyor. Herhangi bir alandaki kurtuluşun dönüm noktası, bizim amaç duygumuzdaki, anlayışımızdaki bir yön değişimidir. İlişkiler, meslekler, bedenler -hayatımızın bu alanlarını ne zaman dünyanın şifalandırılmasında kullanılması dileğiyle Tanrı'nın amaçlarına adarsak, onlar o zaman ruhen yeniden doğmuş olurlar.

O yön değişimi bir mucizedir. Her zaman olduğu gibi, bunu bilinçle dileriz. "Sevgili Tanrım, hayatıma lütfen bir amaç ve anlam ver. Beni huzur ve barışının bir aleti olarak kullan. Beceri ve yeteneklerimi sevginin yayılması yolunda kullan. İşimi senin iradene teslim ediyorum. Gerçek işimin dünyayı sevgi yoluyla şifalandırmak olduğunu hatırlamama yardım et. Sana çok şükrederim. Amin."

2. TANRI'NIN İRADESİ

"Nereye gitmemi isterdin?"

Ne yapmamı isterdin?"

Kime, ne söylememi isterdin?"

İnsanlar kendi kendilerine sorarlar, "Tanrı'ya hizmet etmeyi mi, yoksa mutlu olmayı mı istiyorum?" diye. Kimi kurumlaşmış dinler, spiritüel yaşamı bir kendini feda ediş, bir sofuluk ve zahitlik yaşamı olarak gösterdiklerinden, Tanrı'ya yakın bir yaşamını sevinç dolu bir yaşam olduğunu hayal edebilmek kimi insanlar için zordur. *Mucizeler Kursu*, tek gerçek zevkin 'Tanrı'nın iradesini yerine getirmekten kaynaklandığını' söylüyor. Tanrı, kendimizi feda etmemizi talep etmez. Fedakârlık hayatı bizim daha yüksek bir amaç ve kimlik duygusu bu-

luşumuzdan önce yaşadığımız hayattır: aslında ne kadar muhteşem olduğumuzu ve buraya ne kadar önemli bir iş yapmak için geldiğimizi hatırlamayı feda ederek yaşadığımız o hayat. Ve bu hayli büyük bir fedakârlıktır, çünkü bir yere niçin gitmekte olduğumuzu hatırlamadığımız zaman, oraya vardığımızda tam güçle, doludizgin hareket etmekte zorluk çekeriz. Sevgi enerji ve yön verir. O ruhsal yakıttır.

Herhangi bir iş, bir meslek Kutsal Ruh'a havale edildiğinde, o iş dünyanın iyileştirilmesi ve düzeltilmesi plânına bir katkısı olmak üzere kullanılabilir. Hiçbir iş Tanrı tarafından kullanılmak için fazla küçük ya da fazla büyük değildir. Siz içinizde, diğer herkes gibi, evrenin sınırsız gücüne sahipsiniz. Bu ne kişisel övünç konusu olabilecek, ne de hakkında suçluluk duyulacak bir şeydir. Bizim gerçek gücümüz, içimizde olan fakat bizim olmayan bir kudretten yayılır. 'Tanrı önünde alçak gönüllü olun,' diyor Kurs, 've O'nunla yücelin.' Bunu hatırlamak bizi masumluğumuzla bağlantıda tutar ve biz buna sahip olduğumuz sürece güç içimizden akmaya devam edecektir. Onu unuttuğumuz anda musluk kapanabilir. Evreni kutsamayı kestiğiniz anda, evren sizi kutsamayı kesmiş görünecektir. Faaliyetiniz her ne ise, onun dünyayı kutsamak üzere, bütünün hayrına olması yolunda kullanılmasını dileyin.

Bir gün arkadaşım June'a ne kadar mutsuz olduğumdan yakındığımı ve onun bana şöyle söylediğini hatırlıyorum: "Marianne, sana karşı katı olmak istemiyorum ama sen bir başkası için hiç bir şeyler yapıyor musun?" Bu sözler başıma düşen bir tuğla gibi geldi, ancak o sıralarda bu konuda pek az şey yaptım. Ama birkaç yıl sonra, çok derin bir depresyondan geçtiğim dönemde, insan ıstırapı kişisel bakımdan çok daha önemli bir konu haline geldi. Eğer diğer insanlar benim çektiklerimin küçük bir parçasını çekmişlerse, diye düşündüm, ve o zaman kalbim onlar için sevgiyle doldu ve onlara yardım etmeyi istedim. O zaman Tanrı sanki bana şöyle dedi, "İnsanlar derin bir biçimde acı çekerler, ve tüm hayatın boyunca çevrende hep acı çeken insanlar oldu. An-

cak, sen onları fark etmedin. Sen o sırada çarşı pazar alışverişindeydin."

Hayatımı nasıl yaşamam gerektiği konusunda, birçok insanın yaptığı gibi, tasalanmaktaydım. Görünüşte, bir tek şeyde uzun süre sebat edemiyor ya da para kazanamıyordum veya işimde herhangi bir gerçek doyum bulamıyordum. Felce uğradığımı hissediyordum. Bir defasında Tanrı'dan, değişebilmem için neyi bilmemi istediğini bana göstermesini dileddim. Dizlerimin üstüne çöktüm ve tumturaklı bir meditasyona girmeye çalıştım. Muhteşem bir gökyüzü ve O'nun yanıtını bana getirmek üzere bulutlar arasından ilerleyen melekler gibi görsel imgeler aldım. Bir çift çocuk melek, ellerinde tuttukları parşomeni açmaya başladılar. Tanrı'nın, son derece önemli olduğundan emin olduğum mesajını beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Parşomen üzerindeki harfler yavaş yavaş şekillenerek sözcüklere dönüşmeye başladı: "Marianne, sen şımarık bir çocuksun."

Felce uğrayışımın nedeni, dünyaya niçin geldiğim hakkındaki tek anımı unutmuş olmamdı. Benim şımarık bir çocuk olduğumun söylenmesi mükemmel bir malumattı, enerjilerimin kilidini açacak anahtardı. Sorun, benim bencilliğimdi. Nasıl rol yapacaklarını öğrenmek için o kadar çok zaman harcayan, bu yüzden, nasıl yaşayacaklarını öğrenemeyen, böylece berbat oyuncular haline gelen, çünkü sonuçta hayat hakkında gözler önüne serecekleri halis ve gerçek bir şeyleri bulunmayan oyuncular gibi, kişisel gücümüze niçin sahip olduğumuzu unuttuğumuzdan, bazen onu kaybederiz. Bir ticari işi nasıl yürüteceğimizi öğrenirken, para kazanmanın dışında, *neden* bu işin içinde olduğumuzu düşünmeyiz. Bu ruhsal bakımdan güçlü bir dayanak ve doğru bir gidiş değildir ve doksanlı yıllar ilerledikçe, evren bu duruma gitgide daha az katlanacaktır.

3. KİŞİSEL GÜÇ

"Tüm güç Tanrı'dandır."

Tanrı'dan size parlak bir meslek nasip etmesini dilemeyin; O'ndan, içinizdeki parlaklığı size göstermesini dileyin. Parlaklığımızı tanımak, kabul etmek, o parlaklığı kendini ifade etmek üzere serbest bırakmamızı sağlar. Biz bir iç kımıldanış hissetmeden, dışta sağlam, anlamlı etkiler oluşmaz. Bir kez içte bir kımıldanma olduğunda, dış olaylar gerçekleşmekten geri kalmayacaklardır. Bizler, hepimiz içsel kımıldanma için elverişliyiz ve aslında onun için kodlanmış haldeyiz. Bu bizim yücelik yolundaki potansiyelimizdir. Başarı bizim yaptıklarımızdan değil, kim olduğumuzdan gelir. Dünyevi gücümüz bizim kişisel gücümüzden kaynaklanır. Mesleğimiz kişiliğimizin bir uzantısıdır.

Önemli başarılar sağlayan kimselerin mutlaka birçok şey yapan kimseler olmaları gerekmez; onlar çevrelerinde o önemli başarıların kazanıldığı kişilerdir. Mahatma Gandi ve Başkan Kennedy, her ikisi de buna örnektir. Onların başarılı sonuç aldıkları en büyük şey, başka insanlar üzerinde harekete geçirdikleri tüm o enerjide, kendi çevrelerinde serbest hale geçirdikleri görünmeyen güçlerde yatmaktadır. Onlar içlerinde kendi derinliklerine dokunmakla, başkalarının içlerindeki derinliklere de dokunmuş oldular.

O tür bir karizma, yani dünyada olup bitenleri içteki görünmeyen bir âlemden doğru etkileme gücü, Tanrı Çocuğu'nun doğal hakkı ve işlevidir. "Karizma" sözcüğü, kökeni bakımından dinsel bir terimdir. O "ruhtan, özden olan" anlamına gelir. Yeni keşif alanları içsel olanlardır. Gerçek uzanış daima içimizde gerçekleşendir. Dışa doğru uzanarak herhangi bir şey almak için yeteneğimizi ya da istekliliğimizi genişletmek yerine, biz burada bizim için zaten mevcut olanı alma yeteneğimizi genişletiyoruz.

Kişisel güç, hayatı ciddiye alan bir kimseden yayılır.

Evreni ciddiye aldığımız ölçüde evren bizi ciddiye alır. Sevginin gücünü ve önemini tümüyle takdir etmekten daha büyük bir ciddiyet yoktur. Kariyerlerimizin, mesleğimizin amacının sevgi olduğu gerçeğini tanımak ve kabul etmek mucizelerin akışına yol verir.

Mucizeler Kursu, Hristiyanlık'ta "Kutsal Ruh'un armağanları" denilen bir geleneksel kavramı tartışmaktadır. Bu fıkre göre, hayatımızı Kutsal Ruh'a, O'nun amaçları doğrultusunda kullanması için verdiğimizde, içimizden yeni yetenekler meydana çıkar. Biz hayatımıza çeki düzen verip ondan sonra onu Tanrı'ya adamayız; hayatımızı Tanrı'ya veriyoruz ve ondan sonra işler yoluna girmeye başlar. Kalbimiz açıldıkça yeteneklerimiz de çiçek açmaya başlar. Pek çok insan bana, bir kez başarıya ulaşıp çok para kazandığı zaman, o başarısını dünyaya hizmet için kullanacağını söylemiştir. Bu bir erteleme yöntemidir ki böylece ego bizim hayatta tam olarak meydana çıkmamızı engellemeye çalışmaktadır. Eğer kendimizi henüz başarıya ulaşmış saymıyorsak bile, işimizi şimdi, dünyanın şifalandırılması hizmetinde kullanılmasına adayabiliriz. O güç noktasında kariyerimiz ileri doğru yol alacaktır.

Yaptığımız iş her ne olursa olsun, onu misyonumuz haline getirebiliriz. İşimiz ve faaliyetimiz her ne şekil alırsa alsın, içeriği bakımından diğer herkesinki ile aynıdır: bizler insan kalplerine hizmet etmek için buradayız. Eğer herhangi biri ile konuşur ya da herhangi birini görürsek, hatta herhangi birini düşünürsek, o zaman dünyaya daha çok sevgi getirme fırsatına sahip oluruz. Bir garson kızdan, bir sinema stüdyosu başkanına kadar, bir asansör operatöründen, bir ulusun başkanına kadar, hiç kimsenin işi Tanrı'nın nezdinde önemsiz değildir.

Bunu bildiğiniz zaman, şifalandırma fırsatını layıkı ile değerlendirerek yaşadığınızda, siz sizi dünyevi çabalarınızda ileri doğru iten bir enerji kazanırsınız. Sevgi sizi daha çekici yapar. Bu demektir ki siz bir mıknatıs gibi çekersiniz. Sadece insanları çekmekle kalmazsınız; size, adanmışlığınızın gü-

cünü yansıtan bazı durumları ve koşulları da kendinize çekersiniz. Kişisel gücünüz daha sonraki tarihlerde kendini gösterecek olan bir şey değildir. Gücünüz, onu gösterme kararınızın sonucudur. Siz, istediğiniz herhangi anda güçlüsünüzdür. Hemen burada, hemen şimdi bir sevgi aracı olarak kullanılma seçimi, kişisel güçlenme seçimidir.

Mucizeler Kursu bize, bütün Tanrı çocuklarının güç sahibi olduklarını ama hiç kimsenin "özel" bir güce sahip olmadığını söyler. 'Hepimiz özeli' ama hiçbirimiz özel değiliz. Tanrı'nın sevgisini ve ışığını yaymada hiç kimse bir diğerinden daha fazla potansiyele sahip değildir. Başarı hakkındaki geleneksel kabullerimizin birçoğu, bizim özel olduğumuz ve sunacağımız özel bir şeyin bulunduğu yolundaki konuşmalarımızla buna kendi kendimizi inandırmış olmamıza dayanır. Gerçek şudur ki hiçbirimiz özel değiliz, çünkü özel insanlar başkalarından farklı ve ayrı olurlardı. Mesih'in birliği bunu olanaksız kılmaktadır. Özel olma hakkındaki inanç işte bunun için yanıltıcıdır ve dolayısıyla korku doğurur.

Bir Beethoven, Shakespeare ya da Picasso'nun yaptığı, bir şey *yaratmak* değildir; bu onların, Tanrı tarafından yaratılmış olanı *ifadelendirebildikleri* o yere kendi içlerinde ulaşmış olmalarıdır. Şu halde, onların dehası aslında ifadelendirmedir, yaratma değil. Bunun içindir ki büyük sanat eserleri bizi o tanıyışın şoku ile, onu keşke *biz* söylemiş olsaydık yolundaki bir arzu ile sarsar. Ruh, hepimizin önceden bildiğimiz gerçeğin anımsatıcısı karşısında heyecandan titrer.

Kurs, 'bir gün Tanrı'nın tüm nimetlerinin herkes tarafından eşitçe paylaşılacağını' söylüyor. Biz hepimiz yücelik potansiyeline sahibiz, fakat bu daha çocukluk çağında içimizden sökülüp atılır. Biri çıkıp bize, bir birinci ödül, ikinci ve üçüncü ödül olduğunu; bazı çabaların bir A notunu hak ettiğini, bazı çabaların ise ancak bir C notu alabileceğini söylediğinde, korku içimize girmiştir. Bir zaman sonra, içimizde bir taraf, denemeye bile korkar. Ve bir zaman sonra, dünyaya vereceğimiz tek şey ona sımsıkı sarılışımızdır. Ego bunu

da yeterli bulmaz. O bizi, basit gerçeğimizi örtmeye ve daha iyisini icat etmeye sevk eder. Fakat egonun burada yaptığı bizi korumak değil, her zaman olduğu gibi, korurmuş gibi görünmektir. O bizim kendimizi budala haline getirmemize karşı bizi koruyor değildir; o gerçek kimliğimizi deneyimlememize, o deneyimi ifade etmenin görkemine, ve onu ifade etmenin bize ve başkalarına getireceği sevince karşı bizi "korumaktadır."

Yaptığı bir ağaç resmini öğretmenine gösteren küçük bir kızın öyküsünü pek severim. Ağaç mor renkliydi. Öğretmen, "Şekerim," dedi, "hiç mor renkli bir ağaç görmemiştim."

"Oh, öyle mi?" dedi küçük kız, "Bu sizin için çok kötü."

Biz hakikiliği taklit edemeyiz. Kendimizi yaratmamız gerektiğini sanırız, daima kişiliğimize makyaj yapmakla, onu telleyip pullamakla meşgulüz. Çünkü hakiki olmaktan çok, özel olmaya çalışmaktayızdır. Biz, acıklı bir biçimde aynı şeyi yapan diğer insanlara uymaya çalışmaktayızdır.

Bir lale başkalarını etkilemeye uğraşmaz. O bir gülden farklı olmak için çaba harcamaz. Bunu yapmak zorunda değildir, o zaten farklıdır. Ve bahçede her çiçeğe yer vardır. Siz yüzünüzü dünyada herkesinkinden farklı yapmak için uğraşmak zorunda olmadınız. O öyle oldu. Siz benzersizsiniz, çünkü öyle yaratıldınız. Çocuk bahçesinde oynayan küçük çocuklara bakın. Onlar farklı olmak için hiç uğraşmaksızın öyledirler. Onlar kendi hallerini hiç düşünmeden kendileri olduklarından, ışıldamamak ellerinde değildir. Ancak daha sonra, onlara yarışmaları, başkalarından daha iyi olmak için uğraşmaları öğretildiğinde, onların doğal ışıkları bozulur.

Hepimizin içinde var olan doğal Tanrı ışığını, Kurs bizim yüceliğimiz olarak tanımlar. Egonun doğal halimizi süsleyip püsleme çabalarını ise Kurs gösteriş, azamet olarak adlandırır. "Azameti yücelikten ayırt etmek kolaydır" der Kurs, "çünkü sevgi karşılık görür ama kibir ve azamet görmez." Ego, bizim gücümüzün berrak ifadesine, bizi ona bir şeyler eklemeye yönlendirerek müdahale eder. Bu, aslında bizim

gerçek kimliğimizi ifade etme yeteneğimizi ve dolayısıyla karşılığında başkalarından tam kabul görmemizi engelleyen bir hile, bir kurnazlıktır.

Bir kez daha tekrarlayalım, ayrılık egonun hedefidir. Ben bir zamanlar, daima bir duygusal inişli-çıkışlı kaydırak üzerinde gider gibiydim; kendimi başka insanlardan önce daha iyi ve sonra daha kötü hissederdim. "Ben daha iyiyim, hayır onlar kadar iyi değilim. Ben daha iyiyim, hayır onlar kadar iyi değilim." Her ikisi de aynı hatadır. Gerçek şu ki biz sadece diğer herkes gibiyiz. Bunu -yani herhangi bir kimse-den daha iyi ya da daha kötü olmadığımızı, çünkü hepimizin özde bir ve aynı olduğumuzu- bilmek pek parlak olmayan bir düşüncedir. Ta ki biz ne tür bir kulübe mensup olduğumuzu tam anlamıyla değerlendirenceye kadar. İnsanlık sonsuz derecede güçlü bir yaratıklar grubudur. 'Gücümüz, bizim içimizde olmakla birlikte, aslında bizim değildir.' O, hayatlarımızı aydınlatıp canlandıran şey, içimizdeki Tanrı özüdür.

Bu düşünce bana mesleğimde yardımcı olmuştur. Bazen bir sahneye çıkıp bin kişiyi aşan bir topluluğa hitap ediyorum. Sunacağım özel bir şey olduğuna kendimi ikna etmek zorunda olmamın üzerimde yaratacağı baskıyla uğraşmayı hayal dâhi edemem. Bunu yapmaya çalışmam. Hiç kimseyi etkilemek zorunda değilim, ve eğer zorunda olduğumu düşünüyorsam, gevşeyip rahatlamaktan başka yapılacak bir şey yoktur. Ben insanlara özel olduğumu düşündürme ihtiyacını hissetmeden sahneye çıkarım, çünkü özel olmadığımı biliyorum. Orada beni dinleyen dostlarıma sadece rahatlıkla ve coşkuyla konuşurum. Hepsi bu. Başka bir şey yoktur. Başka her şey sadece bir illüzyondur. Tanrı Çocuğu kendi kimliğini süslemek zorunda değildir.

Birtakım havalara büründüğümüzde daha etkileyici olduğumuzu sanmak gibi bir eğilimimiz vardır. Etkileyici olmayız elbet ki; böyle davrandığımızda, daha çok, acınacak halde oluruz. Kurs diyor ki, "Kibir ve azamet daima çaresizliği gizlemek için bir örtüdür." Biz gevşeyip olurlarına bıraktığımız, Mesih ışığının bizim kibir ve azamet yanılgımızı silip

götürmesine izin verdiğimiz zaman, O ışık içimizde daha çok parlar. Ama biz maskemizi indirmekten korkarız. Burada gerçekte bilinçsizce cereyan eden şey, kendi küçüklüğümüze karşı yaptığımız bir savunma değildir. Ego, bu anlarda aslında Tanrı'ya karşı savunmadadır.

Benim Kurs'u yorumlayışıma göre, 'bizim en derin korkumuz yetersiz oluşumuzdan kaynaklanmaz. En derin korkumuz, ölçülemeyecek kadar güçlü oluşumuzda yatmaktadır. Bizi en çok korkutan şey ışığımızdır, karanlığımız değil. Kendi kendimize sorarız: "Ben parlak, görkemli, yetenekli, inanılmaz mükemmellikte olacak kim oluyorum ki?" Aslında öyle *olmamak* için kim oluyorsunuz? Siz bir Tanrı çocuğusunuz. Küçük oynamanız dünyaya hizmet etmez. Çevrenizdeki kimselerin kendilerini huzursuz hissetmemeleri için kendinizi küçültmenizin aydınlanmışlıkla bir ilgisi yoktur. Hepimizin çocuklar gibi parlamamız, ışık saçmamız murat olunmuştur. Biz içimizdeki Tanrı yüceliğini, O'nun şanını tezahür ettirmek için doğmuşuzdur. Bu yalnızca kimilerimizin içinde olan bir şey değildir; o herkesin içindedir. Ve biz kendi ışığımızın parlamasına izin verdikçe, başka kimselerin de aynısını yapmaları için bilinç-dışı izin vermiş oluruz. Biz kendi korkumuzdan kurtuldukça, mevcudiyetimiz otomatik olarak diğer insanları da özgürleştirir.

Bir mucize-yapıcısı ruhun sanatçısıdır. Bir iyilik hayatı yaşamaktan daha büyük bir sanat yoktur. Bir sanatçı, hepimizin taşıdığı maskelerin ardında neyin ulaşılabilir olduğunu dünyaya bildirir. İşte biz hepimiz bunu yapmak için buradayız. Birçoğumuzun ünlü bir yıldız olma düşüncesine saplanmamızın nedeni, henüz kendi hayatımızın yıldız rolünü oynayamayışımızdır. Kozmik sahne ışıkları sizin üstünüze çevrilmez, o sizin *içinizden* doğru parlar. Ben bir zamanlar, bir eczanede keşfedilen Lana Turner gibi, birisinin beni keşfetmesini, "yıldız yapmasını" beklediğimi hissederdım. En sonunda, beklediğim kişinin kendim olduğunu idrak ettim. Eğer parlamak için dünyanın izin vermesini beklersek, o izni asla alamayacağız. Ego o izni vermez. Bunu ancak Tanrı

verir ve O bunu zaten vermiş bulunuyor. O sizi buraya kişisel temsilcisi olarak göndermiştir ve sizden O'nun sevgisini dünyaya kanalize etmenizi istiyor. Bundan daha önemli bir iş mi bekliyorsunuz? Öyle bir iş yok.

Her birimiz için bir plân vardır ve her birimiz değerliyiz. Kalbimizi daha ve daha çok açtıkça, biz gitmemiz gereken yönlerle doğru ilerleriz. Yeteneklerimiz içimizde birikir, içimizi doldurur ve kendiliğinden dışa uzanırlar. Biz çaba göstermeden, didinip çırpınmadan başarılar elde ederiz.

Leonardo da Vinci'nin resim yapmaması nasıl mümkün olabilirdi? Shakespeare nasıl olurdu da yazmamış olabilirdi? *Genç Bir Şaire Mektuplar* adlı eserinde Rilke, genç bir yazar, ancak yazmak *zorunda* ise yazmasını söyler. Biz bir şeyi yapmak için derin bir psikolojik ve duygusal zorlanış içindeyse onu yapmalıyız. Güç noktamız, parlaklığımızın kaynağı budur. Gücümüzü ortaya çıkaran aklımız ve irademiz değildir. O bir tanrısal takdir (takdiri ilahi) ve inayettir.

4. PARA

"Sevincin bedeli yoktur."

Sevdiğiniz şeyi yapın. Kalbinizin şakımasını sağlayan şeyi yapın. Ve onu *asla para uğruna yapmayın*. İşe para kazanmak için gitmeyin; işe sevinç yaymak için gidin. Önce Tanrı'nın âlemini arayın, vakti saati geldiğinde 'Maserati' arabanız gelecektir.

Tanrı bir yoksulluk bilincine sahip değildir. O sizin iç sıkıcı bir hayat geçirmenizi ya da iç sıkıcı bir meslek sahibi olmanızı istemez. O, dünyaya ait şeylere karşı değildir. 'Para kötü değildir, o sadece hiçbir şeydir.' Diğer her şey gibi, o da kutsal ya da kutsal olmayan (hayırlı ya da hayırsız) amaçlar için kullanılabilir.

Bir zamanlar küçük bir kitapçı dükkânım vardı. Bir gün

bir adam içeri girdi ve bana nasıl para kazanacağımı öğreteceğini söyledi. "Bu kapıdan içeri giren her insan" dedi, "bir potansiyel satıştır. Ve senin yapman gereken şey, bir müşteri içeri girdiği zaman, kendi kendine, içinden: Potansiyel satış, potansiyel satış diye tekrarlamaktır."

Onun öğüdü bana bir istismarcılık gibi geldi. O bana insanları kendi satranç oyunumdaki piyonlar gibi görmemi öğütlüyordu. Dua ettim ve şu yanıtı aldım: "Senin dükkânın bir kilisedir." Kilise, ezoterik anlamda, ruhların bir araya geldiği, toplandığı yerdir. O dış katlardan çok, iç katlara ait bir fenomendir. İnsanlar sizin iş yerinize siz bir şeyler *alabilesiniz* diye gelmezler. Onlar, siz onlara sevgi verebilesiniz diye gönderilirler.

Ben duamı yapıp, dükkânımın bir ibadethane olduğu duygusunu aldıktan sonra, tek işimin buraya gelen insanlara sevgi vermek olduğunu anladım. Bunu gerçekten yaptım: bir müşterinin içeri girdiği her sefer, şu ya da bu şekilde onu kutsuyordum. Herkes, her girdiğinde kitap satın almıyordu, fakat insanlar beni kendi kitapçıları olarak görmeye başladılar. İçeride hissettikleri huzur ve barış havasına çekiliş duyuyorlardı. Onlar bunun nereden geldiğini bilmezlerdi fakat insanlar kendilerine yöneltilen sevgiyi hissedebilirler.

Mağazalara girdiğimde, satış elemanlarının sanki orada bulunmamıza izin vermekle bir lütufta bulunuyorlarmış gibi kaba davranışlarına şaşıp kalıyorum. Kaba bir tavır dünyanın duygusal dokusu üzerinde yıkıcı bir etki yapar. Benim yetiştiğim yerde, bu tür enerji taşıyan bir dükkânı terk ederdik, çünkü orada bulunmak iyi bir duygu vermezdi.

Hedefimiz para kazanmak olduğu zaman, yaratıcılık çarpıtılır. Eğer para kazanmayı öğretmenlik mesleğimin nihai hedefi olarak görseydim, insanlara, onların işitmek istedikleri şeylerden daha çok, ve söylemem gerektiğini hissettiğim şeylerden daha az söz ederdim. Enerjim; insanların tekrar gelmelerini sağlama, derslerimi onlara satma, arkadaşlarını da getirmelerini sağlama çabalarıyla lekelenmiş olurdu. Ama eğer, mesleğimin amacı Tanrı'nın sevgisine kanal

olmak ise, ben ancak kalbimi açmak, beynimi açmak ve ağzımı açmak için oradayım demektir.

Yalnızca para için çalışıyorsak, o zaman bizi harekete geçiren güdü, vermekten çok almaktır. Mucizevi değişim-dönüşüm burada, bir satış zihniyetinden bir hizmet zihniyetine geçiştir. Bu geçişi yapmadıkça bizim davranışlarımız egodan kaynaklanacaktır ve biz sevgiden çok dünyevi şeyler üstünde yoğunlaşmış olacağız. Putperestlik bizi, her zaman korku içinde olduğumuz yabancı bir duygusal bölgeye fırlatır. Biz ya yenilgiden, ya başarıdan korkuyoruz. Eğer başarıya daha yakınsak, başarıdan korkacağız. Eğer yenilgiye daha yakınsak, yenilgiden korkacağız. Sorun, başarı ya da başarısızlık değildir. Sorun, sevginin bulunmadığı yerde korkunun mevcudiyeti ve kaçınılmazlığıdır.

Diğer her şey gibi, para da zihnin ona atfettiği amaçlara göre ya kutsaldır ya da değildir (hayırlı veya hayırsızdır). Para konusunda da, seks konusunda yaptığımız şeyi yapma eğilimindeyizdir: onu arzularız fakat bu arzumuzu yargılarız. Öyleyse, arzuyu çirkin bir ifadeye çevirerek çarpıtan şey yargıdır. Çünkü bu şeyleri istediğimizi itiraf etmekten utanmışımız için, sanki onları istemez görünmeye çalışarak sinsice yollar kullanırız -örneğin, arzularımızı, onları gerçekleştirenken bile kınayıp mahkûm etmek gibi. Öyleyse, saflık kaybı bizim içimizdedir -parada ya da sekste değil. Onların her ikisi de üzerine bizim suçluluk duygumuzu yansıttığımız tuvalerdir.

Nasıl, korkulu bir zihin rasgele cinsel ilişkilerin kaynağı ise ve seks sadece onun bir ifade vasıtasından ibaretse, para da açgözlülüğün kaynağı değildir. Açgözlülüğün kaynağı zihindir ve para onun kendini ifade ettiği yerlerden biridir. Para ve seks, her ikisi de kutsal amaçlar için olduğu kadar, kutsal olmayan amaçlar için de kullanılabilir. Nükleer enerjide olduğu gibi, sorun enerjide değil, onun nasıl uygulandığındadır.

Bizim servet hakkındaki yargımız, aslında bizim servete asla sahip olmamamızı güvence altına almak için egonun

kullandığı bir hiledir. Bir seferinde, arabamla Houston'da çok zengin bir semtten geçiyordum ve şöyle düşündüm: "Bu insanlar baştan başa Üçüncü Dünya ülkeleri halklarını sömüren çok-uluslu şirketler için çalışıyorlar." Sonra birden durdum: Bütün bu insanların hayatlarını kazanmak için ne yaptıklarını ve kazandıkları parayı nasıl kullandıklarını nereden biliyordum? Benim siyasal bilinç maskesine bürünen yargılayıcı tutumum aslında egomun asla para sahibi olmamı güvence altına almaya çalışma yoluydu. Başkalarının sahip olmalarına izin vermeyi zihnen reddettiğimiz şeyleri kendimiz için de reddederiz. Başkalarında kutsadığımız şeyleri kendimize çekeriz.

Ben daha gençken, yoksul olmakla, yoksul düşmüşlere olan dostluk ve yoldaşlığımı bir şekilde gösterdiğime inanırdım. Bu düşüncenin arkasında, şimdi görüyorum ki, eğer para sahibi olmaya çalışırsam, bunu gösteremeyeceğim korkusu yatıyordu. Sonunda farkına vardım ki yoksul insanların paraya olan ihtiyaçları, benim onlara gösterdiğim sempatiye olan ihtiyaçlarından fazlaydı. Yoksullukta saf ya da ruhsal bir yan yoktur. Biz, çoğu zaman, çok mübarek insanların yoksulluğa düşmüş olduklarını görürüz, fakat o mübarekliği yaratan şey yoksulluk değildir. Ben, kimi son derece spiritüel zengin insanlar ve spiritüellikle hiç ilgisi olmayan kimi yoksul insanlar görmüşümdür.

Kutsal Kitap, bir zenginin Cennet'e girmesinin, bir devenin iğne deliğinden geçmesinden de zor olduğunu söyler. Çünkü paraya *düşkünlük*, sevgiden sapsmak için muazzam bir kışkırtıcıdır. Fakat ahlaki gereklilik, paranın hayatımıza kabulünü önlemek değildir. Burada verilmesi gereken sınav, paranın tek amacının dünyayı şifalandırmak olduğunu görmek suretiyle, onunla olan ilişkimizi ruhsallaştırmaktır. Aydınlanmış bir toplumda, zengin insanların daha az para sahibi olması gerekliliği yoktur. Ama yoksul insanlar çok daha fazla para sahibi olacaklardır. Egonun görüşünün aksine, sorun sadece zenginliğin dağılımı değil, bu konudaki bilinçtir. Para kıt değildir. O sınırlı bir kaynak değildir. Biz, zen-

ginler zengin oldukları için yoksul değiliz. Yoksuluz, çünkü sevgiyle çalışmıyoruz.

Hatırlamamız gerekir ki paramız Tanrı'nın parasıdır ve O bizim her neye sahip olmamızı isterse ona sahip olmak isteriz ki onunla, Tanrı'nın yapmamızı istediği her ne ise onu yapalım. Tanrı, bizim en büyük mutluluğumuza katkıda bulunacak her maddi desteğe sahip olmamızı ister. Ego bizi, Tanrı'nın bizden fedakârlık istediğine ve hizmet hayatının bir yoksulluk hayatı olması gerektiğine inandırmaya çalışır. Gerçek bu değildir. 'Bu dünyadaki amacımız mutlu olmaktır' ve onu geliştirmemiz için bize yardım etmek Kutsal Ruh'un işlevidir. O bize -yeryüzünde sevinçle yürümemizi destekleyecek maddi bolluk ve berekete ulaştırmak için- yol gösterir; onlara aşırı bağlanmadan o nimetlere sahip olmamız için.

Dünyanın şifaya kavuşturulması için yapılması gereken çok iş vardır ve onlardan bazıları paraya mal olur. Çoğu zaman Kutsal Ruh, O'nun adına yerine getirmemizi istediği görevlerimizi yapabilmemiz için bize para gönderir. Paraya ilişkin sorumlu bir tutum, gelecek olana açık olmamız ve onun geleceğine her zaman güvenmemizdir.

Mucizeler isterken, Kutsal Ruh'tan, bizim parayı kabul etmemize mani olan engelleri kaldırmasını isteriz. Bu engeller şu tür düşünceler şeklinde olabilir: "Para kirlidir, ya da para sahibi olmak bizim açgözlü olduğumuz anlamına gelir; zenginler kötüdür, veya ana-babamın kazandığı paradan daha fazlasını kazanmamalıyım." Paraya sahip olmak, onunla başka insanlara iş alanı açabiliriz ve dünyayı şifalandırabiliriz demektir. Bir toplumda para dolaşımının durmasında güzel olan hiçbir taraf yoktur.

Parayla ilgili olarak hatırdaki tutulması gereken prensiplerden biri, verilen hizmetlerin karşılığını ödemenin ne kadar önemli olduğudur. Eğer bir kimsenin kendi hayatını kazanma hakkını ondan esirgiyorsak, bu, aynı şeyi kendimizden de esirgiyoruz demektir. Neyi veriyorsak, onu alırız ve neyi esirgiyorsak, bizden esirgenecektir. Ve evren dev bir şirketten çalmak ile, kendi halinde bir yaşlı kadından çalmak

arasında bir fark gözetmez.

Evren bizim dürüstlüğümüzü daima destekleyecektir. Kimi zaman borçlarımız öylesine büyük ve kafa karıştırıcı olur ki, en iyi niyetlere sahip olduğumuz zamanlarda bile o yük ve suçluluk duygusuyla başa çıkamayız ve otomatik bir davranışa geçerek, faturaları çekmecenin gerisine iter ve onları unuturuz. Veya telefon numaramızı değiştiririz. Evren bunu desteklemeyecektir. Büyük bir insan demek, hiçbir zaman düşmeyen biri demek değildir. Büyük bir insan demek, düştüğü zaman tekrar kalkmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapan insan demektir. Her zaman olduğu gibi, mesele bir mucize istemektir. Yine, Kurs'a göre, "Mucizeler herkesin hakkıdır, ama önce arınmak gerekir." Yürek temizliği, engelleri aşma olanakları yaratır. Eğer ödenmemiş senetleriniz varsa, miktarı ne olursa olsun fark etmez, o şirkete ya da kişiye bir mektup yazın, borcunuzu kabul ettiğinizi bildirin, gerekiyorsa özür dileyin ve onlara bugünden geçerli olan bir ödeme plânı yapmakta olduğunuzu anlatın. Onlara mektupla birlikte bir miktar para gönderin. Yenilgiyi benimsemeyin. Eğer ayda on beş dolar göndermeye gücünüz yetmeyecekse, zarar yok. Beş dolar gönderin, eğer yapabileceğiniz ancak bu ise. Fakat onu mutlaka gönderin ve vaktinde gönderin. Fatura elli bin dolar ise de önemli değil. Kurs diyor ki, "Mucizelerde bir zorluk sıralaması yoktur." Sorunun şekli ya da büyüklüğü ne olursa olsun, mucize onunla başa çıkabilir. Mucizeler, bizim herhangi bir anda yeniden başlayabileceğimiz anlamına gelir. Sorun her ne olursa olsun, eğer zihnimizi erdemli durumuna geri döndürebilsek, evren bizim berbat ettiğimiz durumu temizlememize ve yeniden başlamanıza yardım edecektir. Pişman olmak, tövbe etmek, tekrar düşünmek demektir. Her alanda, bizim onu desteklediğimiz ölçüde evren bizi destekleyecektir.

Çoğumuzun paraya ilişkin bir hayli şeyi vardır -ona duyduğumuz yersiz ve uygunsuz ihtiyaçtan, onun hakkında taşıdığımız yersiz ve uygunsuz yargıya kadar. Çoğumuz, çocukluğumuzda para hakkında kuvvetli mesajlar almışızdır.

Bize gerek sözle, gerek sözsüz olarak, paranın fazlasıyla önemli ya da gayri-spiritüel veya kazanılması zor, ya da tüm kötülüklerin anası olduğu öğretilmiştir. Çoğumuz, eğer para sahibi olamazsak insanların bizi beğenmeyeceklerinden korkarız. Ya da eğer kazanırsak, bizden hoşlanmayacaklarından korkarız. Para, bizim bireysel ve toplumsal olarak, zihinsel alışkanlıklarımız konusunda bir kökten şifa ihtiyacında olduğumuz alanlardan biridir.

Dua ederiz: "Sevgili Tanrım, para hakkındaki tüm düşüncelerimi sana teslim ediyorum, tüm borçlarımı sana teslim ediyorum, servetimi sana teslim ediyorum. Bol bol alabilmem için benim zihnimi aç. Bolluk ve bereketini benim kanalımdan dünyaya hizmet edecek şekilde gönder. Amin."

5. O'NUN ELÇİSİ OLMAK

"Ve o bir Ses sizin işlevinizi tayin eder ve onu size aktarır; size, onu anlamanız, onun gereklerini yerine getirmeniz ve onunla ilişkili olarak yaptığınız her şeyde başarıya ulaşmanız için gerekli gücü verir."

Size verdiği armağanlar için Tanrı'ya teşekkür etmenin ya da onları çoğaltmanın, onları paylaşmaktan daha etkin bir başka yolu yoktur. Dünyada size, Tanrı adına kullanmaya istekli olduğunuz kadar güç verilir.

Mesleğinizi elçilik göreviniz gibi düşünün. İşinizi insanlığa hizmet yolunda bir sevgi ifadesi haline getirin. Dünyevi illüzyon içinde hepimiz farklı işlere sahibiz. Kimimiz sanatçı, kimimiz işadamı, kimimiz bilim adamıyız. Fakat tüm bunların ötesindeki gerçek dünyada hepimizin işi aynıdır: insan kalplerine elçilik görevimizi yapmak. Hepimiz burada Tanrı elçileri olarak bulunuyoruz.

Birkaç yıl önce, benim lisedeki tiyatro bölümüm ile özel

olarak yeniden buluşmak için Houston'a dönmüştüm. Öğretmenimiz emekli oluyordu ve onun eski öğrencileri ülkenin her köşesinden ona saygılarını sunmak için gelmişlerdi. Akşam yemeğinde, Mr. Pickett'in öğrencilerinden çoğunun başarılı oyuncular olduklarına epey dikkat çekildi. Ama onun öğrencilerinden birçoğu da başarılı kimseler olmuşlardı. O bize oyunculuk hakkındaki gerçekleri öğretmekle, hayat hakkındaki gerçekleri de öğretmiş bulunuyordu. Bir kez şunları bildiğinizde; 1. Kişisel sorunlarınızı sahne kapısında bırakın; 2. Metni dürüstçe, ciddiyetle, saygıyla ve başka şeyler ekleyip süslemeden yorumlayın; 3. Seyirci sayısına bakmaksızın, gösterinizi tam ve mükemmel bir şekilde yapın, o zaman güçlü bir profesyonel meslek sahibi olmak için bilinmesi gereken her şeyi bilmiş olursunuz. Herhangi bir şey hakkındaki asıl gerçeği bilmek, her şey hakkındaki gerçeği bilmektir. Elçilik hizmetinin ilkelerini öğrenmekle, başarının ilkelerini öğreniriz, bizim bu elçilik görevimiz her ne şekle bürünürse bürünsün.

Farkına vardığım şeylerden biri, benim aslında yalnızca tek mesleğim olduğu gerçeği idi. Benim pek çok işim oldu, fakat hepsinin bir tek ortak unsuru vardı: Ben. İşimin şekli esasen benim o sırada hayatımın neresinde olduğum ile ilgiliydi, ve her şekil iş bana "mesleğimi geliştirme" konusunda esaslı bir şey öğretti.

Tanrı elçileri olarak bizler, mesleklerimizin kendi iç derinliğimizi ve bizim için neyin gerçekten *önemli* olduğunu ifadelendirmesine izin veririz. Kendimizi-büyütmekten daha yüce bir amaç adına hareket ettiğimizi bilmek, bize hepimizin aradığı o sevinci verir. Her ne yaparsak, işimiz her ne ise o kurtuluş mesajını -Tanrı çocuğu masumdur ve biz, hepimiz Tanrı Çocuğu'yuz mesajını- öğretebileceğimiz bir vasıta işlevi görebilir. Tanrı Çocuğu'na gösterilen iyilik dünyayı değiştirir. Bunu mutlaka sözlerle öğretmemiz gerekmez, hatta daha çok sözsüz olarak öğretiriz. Pek çok insanın sorunu, anlatmaya çalıştığı şeyden çok, onu ne tarzda ifade ettiğine daha fazla önem vermesidir. Çünkü onlar neyi anlatmak iste-

diklerini *bilmezler*. Bu kuşak, bu kültür, bir öykü yazmak için can atan, fakat bunu tümüyle yanlış nedenlerle yapan insanlarla dolu. Öyle insanlarla karşılaştım ki, sahne ışıkları altında olmak istiyorlardı fakat eğer ışıklar onların üzerine çevrilmiş olsaydı ne söyleyeceklerini bilmeyeceklerdi. Bu hileli bir tavidir. Bu bizim müzik yapmanın doyumundan daha çok, plak doldurmak üzere kontrat yapmak istediğimiz anlamına gelir. Bizim yaratıcı bir çalışmadan alacağımız en büyük ödül, yaratıcı olmanın sevincidir. O ışık-dolu yerde, sevgide, Tanrı'da, ona her ne isim vermek istiyorsak orada olma sevincinden başka bir nedenle harcanan yaratıcı çaba dürüstlükten ve bütünlükten yoksun bir çabadır. O bizi sö-nükleştirir. O ilhamı bir satış malı haline indirger.

Birkaç yıl önce Kauai'yi ziyaret ettim. Arkadaşım ve ben, Napali kıyı şeridinde bir gemi yolculuğu yaptık. Gemi, Kaptan Zodiac olarak tanınan bir adamın filosundakilerden biriydi. Zodiac, orada denizle birleşen inanılmaz kara oluşumlarının adıydı. Adam o sahil şeridini öylesine tutkuyla seviyordu ki o sözcüğü kendine isim olarak almıştı. Bir gün biri ona dedi ki, sen bu kıyı şeridi ve onun tarihi hakkında bir hayli şey biliyorsun. Pek çok insan senin burada gördüklerini görmeye ve bildiklerini bilmeye bayılacak. Neden onları teknene alıp bir tur yaptırmıyorsun?

Kaptan Zodiac'ın gezileri Kauai'deki turistler için büyük bir hizmettir. O geziler neşe dağıtıyor, onlar kültürel titreşimi yükseltiyor. Ve tekne gezileri harika bir iş haline geldi. Kaptan Zodiac'ın şimdi pek çok teknesi var ve o çok başarılı. Onun işi, onun sevgisi çevresinde şekillenmiştir.

Mesele bizim para için mi, yoksa sevgi için mi çalıştığımızdır. Araştırmamız gereken şey hangisinin daha bereketli bir tutum olduğudur. Kaptan Zodiac örneğinde olduğu gibi, ve egonun iddialarının aksine, sevgi aslında iyi (kârlı) iştir.

Herhangi bir iş, bir elçilik, bir misyon haline gelebilir, o yeter ki sevgiye adanmış olsun. Mesleğiniz, üstüne Tanrı'nın yazı yazacağı boş bir tuval olabilir. Beceri ve yetenekleriniz her ne ise, Tanrı onları kullanabilir. Gizemli bir gücün bizi

yönetmesine izin verdiğimiz zaman, elçiliğimiz hem bizim, hem başkaları için sevinçli bir deneyim haline gelebilir. Biz sadece talimatları izleriz. Tanrı özünün içimizden doğru hareket etmesine, bizim yetenek ve kaynaklarımızı, O'nun dünyadaki işini yerine getirmek üzere kullanmasına izin veriyoruz demektir. Başarılı bir mesleğin anahtarı budur.

Başarı doğal olmayan bir şey değildir; o dünyadaki en doğal şeydir, çünkü o insanın Tanrı ile birlikte-yaratma eyleminin sonucudur. Hemingway, *Tarihi Değişen Bir Yortu* adlı eserinde yazarlıktan söz eder. O kendisinin bir öykü yazması ile öykünün kendi kendini yazması arasındaki farkı tarif eder. Kendini bir öykü yazarken bulduğunda, o gün için o işi bırakması gerektiğini bilir. Hayatımızın gizemli bir biçimde kendi kendini yazan bir öykü olması murat olunmuştur ve işimiz hayatımızın yaratıcı meyvesidir.

"Tanrım lütfen beni kullan," sözü, bereketli bir meslek için söyleyebileceğimiz en güçlü onaylamadır. Bu, mucize-yapıcısının duasıdır. Herkes büyük bir iş sahibi olmak ister. Onun size zaten, şimdiden verilmiş olduğunu kabul edin. Yaşamakta oluştunuz gerçeği, sizin atanmış olduğunuz bir işlevin bulunduğu anlamını taşır: bu, kalbinizi herkese ve her şeye açmaktır. Böylece, siz Tanrı'nın bir vasıtası haline gelirsiniz. Ne söyleyeceğiniz ya da ne yapacağınız konusunda tas çekmeyin, O size bildirecektir.

Ben tembel olduğumu düşünürdüm. Her zaman yorgundum. Aslında, hayatımın amacını keşfedinceye kadar tıkanmış haldeydim. Enerjimiz Tanrı ile birlikte-yaratma, sevginin önceden bulunmadığı yere sevgi aktarma isteği yönünde harekete geçirildiğinde, içimizin ta derinlerinden yeni bir enerji fışkırır.

Dünya size asla parlama izni vermez. Bu izni yalnızca sevgi verir. Bir kokteyl garsonluğu yaptığım, ve bir gece şöyle düşünerek işe geldiğim bir zamanı anımsıyorum, "Oh, anladım! Onlar burasını bir bar sanıyorlar!" Bir *Mucizeler Kursu* öğrencisi olarak durumu şimdi farklı görüyordum. "Bu bir bar değil ve ben de garson değilim. Bu sadece bir illüzyon.

Her iş bir ibadethanenin bir cephesini oluşturur ve ben Tanrı çocuklarına yardım etmek, düşünce-formlarını arındırmak için buradayım." Biz başkalarının öyle yapıp yapmadıklarına bakmaksızın kendi hayatımızı ciddiye alabiliriz. Gezegen üzerinde hiçbir iş diğerinden daha büyük bir potansiyel etkiye sahip değildir. Bizler, içinde yaşadığımız dünyayı sürekli etkilemekteyiz, varlığımızla, enerjimizle, başkalarıyla olan ilişki ve etkileşimlerimizle. Mesele, ne tür bir etki meydana getirmekte olduğumuzdur.

Bir zamanlar, oyuncu olmak isteyen fakat iş bulamayan bir arkadaşım vardı. Bu arada, o bir profesyonel yazara asistanlık ediyordu. Adam onun çalışmasına hayrandı ve onun kendisiyle birlikte ülkeyi dolaşmasını, kitap turları yapmasını, konferanslar düzenlemesini ve çeşitli şekillerde kendisine yardım etmesini istiyordu. Arkadaşım, bana söylediğine göre, her ne kadar onunla çalışmayı hoş ve keyif verici buluyorsa da, Los Angeles'den ayrılmak istemiyordu, çünkü burada herhangi bir sahne işi çıkacak olursa, el altında bulunması gerektiğini düşünüyordu.

"Senin oyunculuk mesleğin için kendi hayatının baş rolünü oynamaya başlamandan daha iyi hiçbir şey olamaz," dedim arkadaşıma. Çoğunlukla, insanların oyuncu olma arzuları onların bu sanat için gerçekten içsel bir çağrı almalarından dolayı değil fakat kendi yaşamlarında güzel bir şey yaratmayı ölesiye istemelerindendir. Meydana çıkın! Hevesli ve gayretli olun! Şimdi yaşadığınız yaşama biraz enerji katın! Eğer siz bu niteliği geliştirmek için önce bir yıldız olmayı bekleyip duruyorsanız, insanlar sizin yıldız niteliğinizden nasıl etkilenecekler?

Bir mucize-yapıcısı, yolculuğa çıkmak ile Los Angeles 'de kalmak arasında nasıl bir seçim yapardı? Biz kararlarımızı verirken, "Kutsal Ruh, bizim adımıza karar ver," diye başlarız. Hayatta daima bilemeyeceğimiz etkenler vardır. 'Biz kendi başımıza karar vermeyiz' fakat O'nun plânını gerçekleştirmeye en çok nasıl yardımcı olabileceğimizi sorarız. Bu tutumun bize verdiği ahlaki otorite bir yıldız niteliği ya-

ratır. Bizim alçak gönüllülüğümüz, hizmet etme arzumuz bizi yıldız yapar. Kendini beğenmişliğimiz değil.

Pek çok insanı ayartan bir ego düşüncesi, "Ben cam silmem," türünden direnmelerdir. Eski bir Zen geleneği vardır ki, öğrenciler hazırlık ve eğitimlerinin bir bölümü olarak, ustalarının mihraplarının tozunu alarak yıllarını harcarlar. Öğrenci, üstadının huzurunda bulunurken, ona hizmet ederken öğrenir ve zamanla üstadı aşacaktır. I Ching'in söylediği gibi, evren alçak gönüllü olanı doldurur, kibirli olanı biçer. Alçak gönüllülük içinde, her şeyin gelişip çiçek açmasına olanak veririz. Hâlâ bu sürecin içinde olduğumuzu itiraf etmekten utanmayız. Ego, bizi hedefe götüren süreçten çok, hedefin kendisi üzerinde durur. Bu aslında egonun bizi baltalama yoludur. Biz kibirleniriz, sertleşiriz ve böylece daha az çekici hale geliriz. Sahte gururda beğenilebilecek bir yan yoktur. Bu bizim iş bulmamıza ya da daha başarılı olmamıza yardım etmez.

Bizim işimiz, insanlar olarak, kendi büyümemize özen göstermekti.; sorumluluğumuza, dürüstlüğümüze, alçak gönüllülüğümüze dikkat etmektir. Başka bir hedefe ihtiyacımız yoktur. İşte o zaman varlığımızın çekirdeği hem içten hem dıştan büyüyerek hakiki bir güç haline gelir. Bizim elçiliğimiz, Tanrı'dan bizim aracılığıyla insanlara ulaşan bir direkt yaratma hattı haline gelir.

6. YENİ KALPLER, YENİ İŞLER

"Tanrı Çocuğu, sen iyiyi, güzeli ve kutsal olanı yaratman için yaratıldın. Bunu unutma."

Ego der ki, "Senin değerin senin kimlik kartlarına, senin için verilmiş tavsiye mektuplarına dayanır. Senin bir iş bulabilmek için önce belli bir konuda doktora yapman ya da bunun eşdeğeri unvanlara sahip olman gerekir." Fakat bizim kuşa-

ğımızın bazı en iyi ve en parlak üyeleri, eğitimlerini okuldan çok hayattan almışlardır. Bizim toplumumuzda öyle bir yetenekler kitlesi vardır ki bunlar her yerde bulunmuş, her şeyi yapmışlardır fakat bunun için gösterecekleri pek az tavsiye mektubu ya da kimlik kartı vardır. Kazanımlarımız esas itibarıyla içsel olmuştur.

Bizim elçiliklerimiz -bizim yeni mesleklerimiz- bu içsel kazanımları yansıtacaktır. Onlar aklın ve kalbin yeni bir bütünleşmesini ifade edecekler. Onlar, bireysel kaynaklarını genel bir şifa dalgasına katan insanların bilincini ifade edecekler. Bu meslekler, bizim kendimize özgü yeteneklerimizin bireysel yansımaları halinde yaratılacaktır. Biz bu işleri "bulmayacağız"; biz onları yaratacağız. Gazetelerdeki ilan sayfalarında dünya-kurtarıcılarının ya da mucize-yapıcılarının arandığını bildiren ilanlar bulunmayacak. Ama, yeni enerjilere yanıt olarak, yeni iş biçimleri ortaya çıkmaktadır.

Carl Jung, insanlara, çocukluklarında onlara özellikle çekici gelen peri masallarını ve mitleri yakından incelemelerini öğütlemiştir. Ben çocukken, "Yamalı Giysili Kız" adlı masala hayrandım. Bu masalda, ülkenin veliaht prensi evleneceği bir kız bulmak için geziye çıkmıştır. Bir kentte, Prens'in orada yaşayan bütün genç hanımlarla tanışması için büyük bir balo verilmektedir. Bir kız baloya gitmeyi çok istemektedir ama güzel bir balo giysisi dikmek için gerekli kumaşı satın alacak parası yoktur. Böylece o, yapabileceğini yapar. Diğer kızların dikiş masalarından topladığı artık parçaları birbirine ekleyerek yamalardan oluşmuş bir giysi diker.

Balo gecesı, partiye gelir ve diğer kızların giysilerinin ne kadar güzel olduğunu görünce utanır. Utancından bir dolaba saklanır. Prens baloya gelir ve bütün kızlarla dans eder; ancak, aradığını bulamadığı için belli bir noktada sıkılır. Oradan ayrılmaya karar verir. Fakat tam ayrılırken, bir dolap kapısına sıkışmış bir kumaş parçasına gözü takılır. Korumalarına kapıyı açmalarını emreder, ve orada yamalı giysili kızı keşfeder. Prens onunla dans eder, onu diğer bü-

tün kızlardan daha ilginç ve çekici bulur ve onunla evlenir.

Bir erişkin kişi olarak bu masal üzerinde düşündüğümde, onun bir çocuk olarak bana neden o kadar çok şey ifade ettiğini anladım. O, kendi hayatımdaki önemli bir temel modeli (arşetipi) gösteriyordu. Ben sonuçta, hayatın bana sunabileceği her şeyden bir parçacık tadacaktım. Bu benim herhangi bir konuda bir unvan kazanmamı asla sağlamayacaktı, fakat o bana bir tür kuşbakışı (genel) görüş kazandıracaktı. Bu vizyon, bu görüş gücü benim mesleğimin temelini oluşturacaktı. Aramızdaki pek çok insan yamalı giysili kız gibidir. Bizde birazcık ondan, birazcık bundan vardır. Ama siz hem her yerde olup her şeyi yaparken, bir yandan da herhangi bir alanda bir doktorluk payesi kazanamazsınız. Bizde olan her şeyi bir araya toplasanız bir akademik unvan etmez, fakat bizler anlatacak ilginç öyküleri, söyleyecek ilginç sözleri olan ilginç insanlarız. Yamalı giysi, bir genelcinin (generalist), bir sentezleyicinin bilinç halini temsil eder; diğer güzel giysiler ise bir uzmanın (specialist) bilinç halini temsil ederler. Sağlıklı bir toplumun işlev görmesinde, hem genelci (genel görüş sahibi), hem de uzman önemli bakış noktaları oluşturur.

Nihai olarak, dünyadaki etkinliğimizi yaratan şey bizim kimlik kartlarımız, unvanlarımız değil fakat bizim daha yüksek bir amaca olan adanmışlığımızdır. Geçmiş kazanımlarımız önemlidir, ama ancak onların önemli olduklarını düşünürsek. Bir akşam mükemmel bir yazar olan ve eserleri yayınlanan bir kız arkadaşım ile yemek yiyordum. Masadaki bir başka yayıncı arkadaşıma, Barbara'nın "The Healing Perspective" ya da "News From The Heartland" gibi önde gelen kadın dergilerinden birinde aylık köşe yazarlığı yapması gerektiğinden söz ettim. Barbara, duygusal alanda korkudan kurtulup sevgiye geçişin oluşturacağı bir kişisel ya da toplumsal şifa hakkında her ay ilginç şeyler yazabilirdi. Onun yazılarının insanlara umut vereceğini hissetmiştim.

Fakat yayıncı arkadaşımız farklı bir açıdan baktı. "Barbara bunu yapamaz" dedi, "Hiçbir dergi onun yazılarını ya-

yınlamaz. Onun akademik unvanı yok. O bir otorite değil. Onlar onu resmen kabul edilmiş bir ses olarak görmezler."

Barbara'ya dönüp onun kulaklarını görünmez pamuk tıkaçlarla örtmek istedim. Yayıncının sözlerini işitmesini, onun o sınırlı düşüncesine inanmasını istemedim. Barbara'nın zihnini mucizelere kapatmasını istemedim.

Yıllar önce bir gece geç saatte, daha önce çok zaman yaptığım gibi, bir fincan kahve içiyordum. "Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi bir dostum, "Bu seni bütün gece uyanık tutmuyor mu?" O geceden itibaren kahve beni bütün gece uyanık tutmaya başladı. O zamana kadar kafein ve uykusuzluk arasında bilinçli bir bağlantı kurmuş değildim, ve böylece deneyimimde böyle bir bağlantıyı asla yaşamamıştım. Aynı şekilde, akademik unvan yoksunluğu ile fırsat yoksunluğu arasında bir otomatik bağlantı bulunmaması gerekirdi.

Tanrı'ya hizmet arzusu, bunu gerçekleştirecek vasıtayı da yaratır. Bizim gücümüz, geçmiş kazanımlarımızda ya da bağlantılarımızda yatmaz. Bizim gücümüz, yapmış ve hatta yapmakta olduklarımızda da yatmaz. Bizim gücümüz, neden yeryüzünde bulunduğumuz hakkında sahip olduğumuz bereklilikte yatar. Eğer böyle düşünürsek bizler önemli oyuncular olacağız. Ve gelecek yılların önemli oyuncularını, kendilerini dünyanın şifaya kavuşturulmasına katkıda bulunmak üzere burada bulunan kimseler olarak gören insanlar olacak. Başka her şey buna kıyasla önemsizdir. Hangi okula gitmiş olduğunuz önem taşımaz; hatta, hiç okula gitmemiş olmanız bile önemli değildir. Tanrı, incecik, belli belirsiz bir yeniden-başlayışı dahi kullanabilir. O en küçük yetenekleri bile kullanabilir. Tanrı'ya sunduğumuz armağan her ne olursa olsun, bu ne kadar mütevazı bir armağan gibi görünürse görünsün, O bunu kendi adına yapılmış muazzam bir işe dönüştürebilir. Bizim O'na en büyük armağanımız kendimizi O'na adayışımızdır. O güç noktasından kapılar açılır. Meslekler çiçek açar. Biz şifa veririz ve çevremizdeki dünya şifa verir.

7. HEDEFLER

"Tanrı bugün sahip bulunduğum tek hedeftir."

Hedef-saptama son zamanlarda çok popüler bir yol olmuştur. Bu, bir zihni arzulanan bir sonuç üzerinde odaklama sürecidir. Bu aslında, dünyanın yapmasını istediğimiz şeyi dünyaya yaptırmaya çalışmanın bir başka yoludur. Bu bir ruhsal teslimiyet değildir.

Mucizeler Kursu, "Büyü ve mucizeler" arasındaki farkı inceliyor. Büyü, zihnimizi arzuladığımız bir tezahür (sonuç) üzerinde odaklamak, Tanrı'ya alışveriş listemizi vermek ve O'nun bizim için yapmasını istediğimiz şeyi O'na bildirmektir. Mucizeler ise bizim Tanrı'ya, O'nun için ne yapabileceğimizi sormaktır.

Mucizeler bizim zihniyetimizi "almak"tan çevirip "vermeye" yöneltir. Alma arzusu, bizim aslında yeterince sahip olmadığımız şeklindeki çekirdek inancı yansıtır. İçimizde kıtlık olduğuna inandığımız sürece, çevremizde kıtlık oluşturmaya devam edeceğiz, çünkü o bizim temel düşüncemizdir. Her ne elde edersek edelim, asla yeterli olmayacaktır.

Arzumuz almak yerine vermek olduğunda, çekirdek inancımız, bizim başkalarına da verecek kadar alabildiğine bolluk ve berekete sahip olduğumuzdur. Bilinçaltı zihin, ipucunu çekirdek inançlarımızdan alır ve onları yansıtacak durumlar oluşturur. Bizim vermeye istekli oluşumuz, evreni de bize vermeye yöneltir.

Mucize-yapıcısının amacı, her hal ve koşulda iç huzurudur. *Mucizeler Kursu* bize, 'bizi neyin mutlu edeceğini bilmediğimizi, sadece bildiğimizi sandığımızı' söylüyor. Hepimiz bizi mutlu edeceğini düşündüğümüz şeylere sahip olmuşuzdur ama onlar bizi mutlu etmemiştir. Eğer kahverengi bir Mercedes Benz için onaylamalar yazmışsak, bilinçaltı zihnin gücü öyle büyüktür ki belki bunu gerçekleştirecektir. Burada mesele şu ki, ona sahip olduktan sonra dahi, ille de mutlu ol-

mayabiliriz. Mucizeyi esas alan zihin hali, bizzat mutluluğu bizim hedefimiz haline getirir ve onun neye benzeyeceğini bildiğimiz düşüncesini terk eder. Bugünden sonraki bir ay ya da bir yıl içinde nelerin olacağını asla bilemeyiz. Eğer şimdi istediğimiz şeye sahip olsaydık, belki de bu yüzden daha sonra daha kötü durumda olacaktık.

Diyelim ki bir iş görüşmesine gidiyorsunuz. O işi çok istiyorsunuz ve biri çıkıp size, o işi aldığınızı kendi kendinize onaylamanız (telkin etmeniz), bunu hedefiniz haline getirmeniz gerektiğini söyleyebilir. Halbuki bir mucize-yapıcısı tek hedef olarak bizim iç huzurumuzu görür. Onun yaptığı, zihni, iç huzurumuza katkıda bulunacak etkenler üzerinde odaklamak ve diğer her şeyi bilinçli hesaplarımızın dışında bırakmaktır. Zihin de fiziksel göz gibi, bir seferde birçok izlenime boğulduğundan, idrakimizi bir noktaya odaklayan bir içsel sansür mekanizması devreye girer. O bizim neye dikkat edip, neye etmeyeceğimizi seçer.

Huzur ve barış dışında herhangi bir şeyi hedefimiz haline getirmemiz duygusal bakımdan kendi-kendini-yıkıcıdır. Hedefimiz eğer o işi almak ise ve eğer alırsak, pekâlâ, fakat eğer alamazsak, kendimizi çöküntüye uğramış hissedeceğiz. Eğer hedefimiz huzur olursa, ve işi alırsak çok âlâ, fakat alamazsak, yine de huzur içinde kalırız.

Kurs, bize, bir durumun başlangıcında bir hedef saptamanın önemli olduğunu, yoksa durumun karmakarışık bir şekilde geliyormuş gibi görüneceğini söyler. Eğer hedefimiz huzur ise biz her ne olursa olsun duygusal istikrara, dengeye programlanmışız demektir. Zihin, durumu huzurlu bir perspektiften seyredecektir. Eğer istediğimiz işi almamışsak, bu o kadar önem taşımayacaktır. Gerçekten anlayacağız ki daha iyi bir şey kısa bir zamanda gelmek üzere yoldadır veya aslında bu zaten bizim için mükemmel bir iş değildi. Tanrı 'ya inanıp güveneceğiz. Mucize bizim o iman halini gerçekten *hissedişimizdir*. O bizim acılarımızın üstüne çekilen olumlu bir duygusal macundan ibaret olmayacaktır. Duygularımız düşüncelerimizden akıp gelir, yoksa bunun tersi

değil.

Belli hedefler koymanın getirdiği sorunlardan biri de, bunların sınırlayıcı olmalarıdır. Biz belki sadece iyi bir şey isterken, Tanrı' ın iradesi bize büyük bir şeyler vermek yolunda olabilir. Tanrı'nın omzu üzerinden bakmamız sadece O'nun bizi mutlu etme kudretine müdahale etmek olur. Tanrı'nın isteğinin, iradesinin bizi mutlu etmek olduğunu bir kez gerçekten anladığımızda, artık O'nun iradesinin yerine gelmesini dilemekter başka bir şey isteme ihtiyacı duymayız.

Bir gün New York'da bir konferans verirken, genç bir adam ayağa kalktı ve bana "onaylamalar" (kendi kendimize yaptığımız sözlü ve yazılı telkinler) hakkında bir soru sordu. O sıralarda "Hill Street Blues" popüler bir TV şovu idi. "Gece uyumadan önce elli defa, 'Hill Street Blues'da sürekli bir rolüm var, Hill Street Blues'da sürekli bir rolüm var,' diye yazıyorum. Bunu yapmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Ona dedim ki, "Gece yatağa girmeden önce o onaylamaları elli kez yazabilirsiniz, ve sizin Hill Street Blues'da bir rol bulma şansınız yüksek olabilir, çünkü zihin o denli güçlüdür. Ama biliyor musunuz, bir yıl sonra önemli bir yönetmen büyük bir sinema filminde önde gelen bir rol için sizi isteyebilir ve sizi alamayabilir, çünkü siz Hill Street Blues'da ufak bir rol için kontratla bağlanmış bulunmaktasınızdır!"

Tanrı'ya ne yapması gerektiğini söyleme ihtiyacımızın altında yatan şey bizim güven eksikliğimizdir. İşleri Tanrı'nın ellerine bırakmaktan korkuyoruz, çünkü O'nun o işleri nasıl yürüteceğini bilmiyoruz Onun dosyamızı kaybedeceğinden korkuyoruz. Eğer bir hedef saptayacaksak, bu hedef şu olsun: Tanrı'nın sevgi yerine korku olduğu inancından kurtulmak, şifa bulmak. Kurs'tan şunu anımsayalım, "bizim mutluluğumuz ve işlevimiz birdir." Eğer hedefimiz Tanrı ise, bu hedefimizin mutluluk olduğunu söylemekle aynı şeydir. Tanrı'nın ayrıntıları hesaplayamayacağına ya da onları gerçekleştirecek yolları sağlayamayacağına inanmanın gereği yoktur.

8. TANRI'NIN PLÂNI

"Yalnızca Tanrı'nın kurtarma plâni işleyecektir."

Bazen çalışırken bir tavır takınırız, çünkü işin bizden aşağıda olduğunu düşünürüz ya da bizim değil de başkalarının patron olmaları gerçeğine içerleriz. Kalabalığın en tepesine yükselmek için acele ederiz. Fark etmeyiz ki biz sevgi yaydıkça doğal olarak yükseliriz. Belki en hızlı biçimde değil, fakat burada kaplumbağa ile tavşanın öyküsünü anımsayın. Kaplumbağa, yavaş yavaş ama durmaksızın yürüyerek, hedefe hızlı tavşandan daha önce ulaşmıştır.

"Tanrı'nın iradesi yerine gelsin," ile "Olabileceğimin en iyisi olayım," sözü aynı anlamdadır. Kişisel konumumuz büyüdükçe, daha çok sorumluluk gerektiren bir enerji içine doğru büyürüz. İnsanlar bizi işe almak, bizimle çalışmak *isteyeceklerdir*. İlerleyişimiz hızlanacaktır. Başarımız çabasız gerçekleşecektir. Olaylar sanki kendiliğinden oluşacaktır. Sizin büyük bir geçmişiniz olabilir, fakat eğer yaşılanmış bir kişiliğe sahipseniz, yolun bir yerinde, gidiş sizin için zorlaşacaktır. İyi bir geçmiş size önemli bir iş görüşmesi sağlayabilir ama işverenler sizden hoşlanmadıkça siz o işi alamazsınız.

Bugünün psikolojik yöneliminin çoğu kırılıgandır. Kırılıgandır, çünkü herkes çok fazla çaba harcıyor, koşullarını çok zorluyor; hepimiz çok fazla çaba harcıyoruz, çünkü harcamak zorunda olduğumuzu düşünüyoruz. Teslimiyet yolu, Tanrı'nın heykeltraş ve bizim de kil olmamıza izin vermek gibi bir şeydir. Lisedeyken almış olduğum heykeltraşlık derslerinde, çamura her gün su serperdik, yoksa o işlenemeyecek kadar katılaşırdı. Bizim de Tanrı'ya karşı işte böyle olmamız gerekir: nemli kil gibi işlenebilir, şekle girebilir, uysal. Eğer bir şeyi elde etmeye katı bir biçimde tutkunsak, hatta, işlerin bizim düşündüğümüz gibi yürümesi gerektiğini düşünüyorsak, biz o zaman rahat ve gevşek halde değiliz

demektir. O zaman da biz spontane içgörülere (sezgiye ve il-hama) açık olamayız.

Bir yere niçin gittiğimizi asla tam olarak bilemeyiz. İş ilişkileri olduğunu düşündüğüm, ama kişisel ilişkilere dönüşen temaslarım olmuştur; ve bunun aksini de yaşamışımdır. Tanrı'nın dünyasında sürüp giden tek bir iş vardır: O'nun, sevgiyi sergileyecek öğretmenlerinin hazırlanması. Kurs'a göre, Kutsal Ruh, O'na verilen herhangi bir durumu, o durumun kapsadığı herkesi ilgilendiren bir sevgi dersi olarak kullanır. Ancak, belli bir durumun belli bir biçimde sonuçlanması gerektiği yolundaki tutkulu isteğimizden vazgeçmeye gönüllü olmamız gerekir. Biz belli bir projeyi, örneğin, para kazanma vasıtası olarak görebiliriz, ve sonra bu olmazsa düş kırıklığına uğrarız. Karmaşaya düşeriz, çünkü gösterdiğimiz çabalarda Kutsal Ruh'un rehberliğini izlemekte olduğumuzu düşünmekteyizdir. Fakat o belli projenin ardındaki gerçek amaç, tamamen para kazanmanın dışında bir amaç olabilir. Biz o sırada Kutsal Ruh'un bizi neden öyle yönlendirdiğini her zaman bilmeyiz. Mucize-yapıcısının işlevi, ona gelen talimatlara, Tanrı'ya hizmet arzusu içinde uymaktır. Bu hareketimizin maddi ve manevi karşılığı bize Tanrı'nın uygun göndüğü zamanda ve tarzda ulaşacaktır.

Hayatta sonuçları daima kontrol etmeye çalışmamızın nedenlerinden biri, evrenin, kendi haline bırakıldığında karmaşaya varacağını düşünmemizdir. Fakat Tanrı nihai ve en yüce düzendir. O, tüm boyutlarda, tüm hayat için sürekli eylem halinde genişleyen sevgi prensibidir. O'nun gücü bütünüyle kişisel-olmayandır. O kimi insanları diğerlerinden daha çok sevmez. O bir bilgisayar gibi çalışır. Tanrı'ya güvenmek yerçekimine güvenmek gibidir.

Bunlar hatırlanması gereken önemli noktalardır:

1. Tanrı'nın plânı etkinlikle yürür.
2. Sizinki yürümez.

Kurs'ta bildirildiği gibi, "O'nun plânına hiçbir şey eklemem gerekmez. Ama o plânı almak için, kendi plânımı onun

yerine geçirmemeye istekli olmalıyım. Ve bu yeter. Bir şeyler eklemek, istenen pek az şeyi de alıp götürür." Tanrı'nın amaçlarının yeryüzünde nasıl gerçekleştirileceğini düşünüp hesaplamak bizim işimiz değildir. Bu yardım değil, müdahale olur. Bizim işimiz, kalbimizi ve zihnimizi O'nun içimizdeki ruhu (özü) ile öyle derin bir biçimde uyumlamaktır ki, böylece hayatımız O'nun iradesine kendiliğinden uyan O'nun aleti haline gelsin. İlgörüler oluşsun. Durumlar vites değıştirsın. İyiliğin açılıp gelişmesini kendi bilincimizle, bireysel irade-mizle kontrol etme konusundaki çabalarımız, iyiliğin, insa-nın dik kafalılığıyla biraz daha az lekelenmiş bir türünden daha öte bir iyiliği üretmeyecektir.

Kendi vizyonumuza göre yaşamanın, koşullarımıza göre yaşamaktan daha güçlü olduğu yolunda sözler işitmişimdir. Bir vizyona tutunmak, o vizyonun gerçekleşeceği koşulları harekete geçirir. Vizyon içeriktir; maddi koşullar ise form-dan ibarettir. Siyasi hizmet için adaylığını koyan bir arkada-şım var. Yıllardan beri siyaset içinde bulunduğundan, siyasi başarısının iyi bir siyasetçi olmasına dayandığını düşünme eğilimindedir. Fakat toplumsal düzenimizdeki çürüme, kıs-men, bizim liderlerden çok, o kadar fazla sayıda siyasetçi ta-rafından yönetiliyor olmamızdan kaynaklanmaktadır. Lyn-don Johnson büyük bir siyasetçiydi, ama onun liderlik niteli-ği pek yoktu. John Kennedy büyük bir liderdi, ama pek siya-setçi değildi. Amerika için, olumlu bir vizyonun kuvveti, ulu-sumuzun şifa bulmasını o kadar çaresizcesine isteyen tüm insanlar üzerindeki etkisi sayesinde, ehil bir liderin seçilme-sine geleneksel siyasi oyunlardan çok daha fazla katkıda bu-lunacaktır. O gönüllerimizi etkileyecektir.

Arkadaşıma, başarılı bir kampanyanın anahtarının, o kampanyayı Kutsal Ruh'a temsil etmek ve onu barışın bir vasıtası olarak kullanmasını dilemek olduğunu anlattım. Ar-kadaşım, bu sözlerin kulağa çok etkileyici geldiğini fakat na-sıl uygulanacağını düşünüp bulması gerektiğini söyledi. Ona, herhangi bir şey düşünüp bulması gerekmediğini söyle-dim. "Bütün yapman gereken sadece istekli ve gönüllü ol-

maktır," dedim, "ve Kutsal Ruh davet edildiği yere gelir. O zaman parlak olacaksın. Karizmatik olacaksın. Mesajını tasarlarmaya kalkma; Tanrı'dan, senin söylemeni dilediği şeyi sor. Geri çekil ve bırak yolu O gösterecek."

Her siyasi konuşma ve girişimden önce yapacağı sessiz bir dua, arkadaşımın enerjilerini gerçek ile uyum içine sokacaktı. Bir seferinde, bir siyasi kampanya toplantısında ona eşlik etmiştim. Arabayla toplantı salonuna giderken, orada bulunacak belli insanlar hakkında bazı anlaşılabilir yargılarda bulundu. Binaya girerken, "Algılarının, görüşünün şifa bulması için dua et," dedim ona, "Senin hedefin bizi şefkatli bir topluma götürmektir, fakat sen sende olmayan bir şeyi veremezsin. Bu toplantıdaki insanlara karşı şefkatli olmakla işe başla. Senin zihninin şifa buldukça, onun başka insanlar üzerindeki etkisi otomatik olarak gerçekleşecektir. Ne söyleyeceğin hakkında düşünmen bile gerekmeyecek. Mükemmel sözler kendiliğinden gelecek, çünkü zihnini sevgi yönetecek." Arkadaşımın, Tanrı'nın onun kampanyasını yürütmesine izin vermesi işte bu anlama geliyordu.

Ve herhangi bir iş için de bu böyledir. Bir toplantı ya da iş görüşmesi veya oturma öncesinde şu duayı söylemeye çalışın:

"Sevgili Tanrım, bu durumu Sana teslim ediyorum. O Senin amaçların için kullanılsın. Ben sadece kalbimin sevgi almak ve sevgi vermek için açık olmasını diliyorum. Tüm sonuçlar Senin iradene göre gelişip açılsın. Amin." Her ne yaparsanız, Tanrı için yapın.

Biz, O'nun bizden yapmamızı istediği her türlü iş için yeterince güçlüyüz. Hazır olup olmadığınız konusunda tasalanmayın, der Kurs, fakat O'nun hazır bulunduğunun sürekli biçimde farkında olun. İş yapmakta olan siz değilsiniz, fakat içinizdeki ruhtur, tanrısal özdür. Bunu unutmak korku doğurur. *Mucizeler Kursu* der ki, korkunun mevcudiyeti, bizim sadece kendi gücümüze dayandığımızın kesin işaretidir. "Eğer siz kendi kişisel gücünüze güveniyorsanız, vesveseli, endişeli ve korkulu olmak için her türlü nedeniniz var de-

mektir." Hiçbirimiz kendi başımıza mucizeler yaratma kapasitesine sahip değiliz. 'Kendi gücümüz değil fakat içimizdeki güç ile ise yapamayacağımız hiçbir şey yoktur.'

9. SATIŞTAN HİZMETE GEÇMEK

"Sevgi daima artırıp çoğaltır."

Satma arzusu tarafından harekete geçirildiğimiz zaman sadece kendimizi gözetmekteyiz. Hizmet arzusu tarafından harekete geçirildiğimizde ise başkalarını gözetmekteyiz. Mucizeler bizi satış zihniyetinden hizmet zihniyetine geçirir. Bilinç âleminde biz ancak verdiklerimize sahip olabildiğimize göre, bir hizmet zihniyeti çok daha bereketli (kârlı) bir tutum demektir.

Kültürümüzde egemen olan düşünce sistemi bencil değerlerle süslenmiştir ve o değerleri terk etmek ise, söylenmesi yapılmasından çok daha kolay olan bir şeydir. Saf bir kalbe ulaşmak için yapılan yolculuk büyük ölçüde kafa karıştırıcı olabilir. Biz yıllar boyunca güç, para ve prestij için çalışmış olabiliriz. Şimdi ise birdenbire, tüm bunların ölmekte olan bir dünyanın değerleri olduğunu öğreniyoruz. Artık bizi harekete geçirecek güdüyü nerede arayıp bulacağımızı bilemiyoruz. Eğer zengin olmak için çalışmıyorsak, öyleyse ne için çalışıyoruz? Gün boyu ne yapmamız gerekiyor? Sadece evde oturup televizyon izlemek mi?

Kesinlikle hayır, fakat böyle düşünmek birçok insanın geçici olarak yaşadığı bir dönem, bir aşamadır -eski dünyanın değerlerinin artık üzerimizdeki etkisini yitirdiği fakat yeni değerlerin henüz ruhumuzu yakalamadığı bir dönemdir bu. Ama, bu değerler giderek ruhumuza hâkim olacaklar. Bir zaman gelecek, Tanrı'ya giden yolda çok geçmeden, dünyanın, eğer ona bir şans verirsek, pek güzel yürüyebileceğini idrak ettiğimizde, bu bize heyecan vermeye başlayacaktır.

Bu bizi harekete geçiren yeni güdümüz olacaktır. Haber, işlerin ne kadar berbat olduğu değildir, Haber, onların ne kadar iyi olabileceğidir. Ve bizim kendi faaliyetimiz, Cennet'in yer yüzünde gerçekleşmesi sürecinin bir kısmını oluşturabilir. Sevginin tüm yaraları iyileştirdiği bir dünyanın yaratılmasında kullanıldığımızı hissetmekten daha güçlü bir güdü mevcut değildir.

Artık kendi egomuz için bir hırs taşımayız, daha çok, şifa bulmuş bir dünya vizyonu ile ilhamlanmışızdır. İlham bizim enerjimizi yeniden düzenler. O bizim içimizde yeni bir gücün ve yönün kaynağı olur. Biz artık kendimizi hasım güçlerle kuşatılmış bir halde, göğsümüze bastırdığımız bir futbol topunu bitiş çizgisine kadar taşımaya çalışıyormuşuz gibi hissetmeyiz. Bunun yerine, meleklerin bu konuda bizi arkamızdan itip desteklediklerini ve ilerlediğimiz yolu bizim için açıp düzelttiklerini hissederiz.

Gönül saflığı bizi yoksullaştıracak değildir. Yoksulluğun ruhsal bir erdem gibi yüceltilmesi ruha değil, egoya aittir. Katkıda bulunma ve hizmet etme güdüsüyle hareket eden bir kişi öyle bir manevi otorite düzeyine yükselir ki dünyevi başarılar bunun doğal sonucu olarak gerçekleşir.

Tüm yeteneklerinizi dünyaya hizmet yolunda kullanın. Eğer resim yapmak istiyorsanız, bir bağış beklemeyin. Kasabanızdaki kasvetli, sevimsiz bir duvarı boyayın. O duvarı kimin göreceğini asla bilemezsiniz. Yapmak istediğiniz her ne ise, onu ait olduğunuz toplumun hizmetine verin. Los Angeles'de verdiğim derslerde, iş bulamamaktan yakınan oyuncular dinlemekten usanmıştım. "Hastanelere, huzur evlerine, akıl hastalarının bakıldığı kurumlara gidi ", dedim onlara, "Oyunculuk mesleğinden önce de oyunculuk vardı. Eğer oynamak istiyorsanız, *oynayın*." Beni dinleyen bazı insanlar Mucize Oyuncuları adı altında bir grup kurdular ve onlar bunu gerçekten başardılar.

"Bunu yapmak istemiyorum, çünkü bunu yaparak hayatımı kazananamam," sözü evrene gönderilen pek cılız bir ışıdır. Ben *Mucizeler Kursu* üzerinde, onun benim için bir

gelir kaynağı olmasından önce, iki yıl boyunca dersler verdim. Ben dersler vermeye başladığımda, bunun benim mesleğim haline geleceğini hiç düşünmemiştim. Bazı şeyler vardır ki onları, yapılması doğru olduğundan gayri bir neden bulunmaksızın yaparsınız. "Karşılığında para alamam da yapacağım, çünkü o bir hizmet olacaktır," düşüncesi çok güçlü bir ışıdır. Bu, evrene sizin çok ciddi olduğunuzu anlatır. Ve siz evren hakkında ciddileştiginizde, evren de sizin hakkınızda ciddileşir.

Ben derslerimi ilan etme, bu konuda reklam yapma ihtiyacını pek duymadım. Öyle düşündüm ki eğer insanları ıtenlikle ilgilendirecekse, insanların bundan haberleri olacaktır. Reklam yapmanın kötü olduğunu söylemiyorum, reklamın ardındaki güdü, insanları kullanmak değil de onları haberdar etmek olduğu sürece. Arnold Patent der ki, eğer gerçekten söyleyeceğiniz bir şey varsa, onu gerçekten ısitme ihtiyacında olan biri mutlaka vardır. Bir dinleyici kitlesi oluşturmaktan daha gerekli olan, insanlar bir kez buraya geldiklerinde onlara vermeyi plânladığımız mesajı ulaştırmaktır. Üç kişiye hizmet etmek, üç yüz kişiye hizmet etmek kadar önemlidir. Küçük bir izleyici topluluğu ile nasıl meşgul olacağımızı açıklığa kavuşturduktan sonra, eğer bu hareket dünyaya hizmet edecekse, daha büyük bir izleyici topluluğu kendiliğinden gelişecektir. Bizim gücümüz, yaptığımız işin daha güzel bir dünya yaratmada oynayabileceği rol hakkındaki görüşümüzün berraklığında yatmaktadır. Mucize, bizim mesleğimizi, ne kadar küçük de olsa, evrenin şifa bulması yolundaki katkımız olarak düşünmektir.

Egonun dünyası sınırlı kaynaklara dayandırılmıştır fakat Tanrı'nın dünyası öyle değildir. Gerçek dünya olan Tanrı'nın dünyasında ne kadar çok verirsek o kadar çoğuna sahip oluruz. Dünya pastasından bir dilim almamız, başkalarına kalanın azaldığı anlamına gelmez ve bir başkasının bir dilim pasta alması bizim için daha az kaldığı anlamına gelmez. Şu halde, bizim ne işte ne de bir başka alanda rekabete girmemiz gerekmez. Başkalarına karşı göstereceğimiz cö-

mertlik, bizim dünyayı olumlu biçimde deneyimlememizin anahtarını oluşturur. Herkesin güzel olması için yeterli yer vardır. Herkesin başarılı olması için yeterli yer vardır. Herkesin zengin olması için yeterli yer vardır. Bu olanakların gerçekleşmesini engelleyen yalnızca bizim düşünce tarzımızdır.

Herhangi bir alanda, kazanımı sizinkinden fazla olan kimseler sizden sadece yarım adım ilerdedirler. Onları kutsayın ve onların yeteneklerini övün, ve kendinizinkini de kutsayın ve övün. Dünya onların ve sizin katkılarınız olmadan daha az zengin olurdu. Herkes için yer vardır; aslında herkese ihtiyaç vardır.

Bizim şifa bulmamızla dünya şifa bulur. Sevgiden başka bir amaçla herhangi bir şey yapmak Tanrı'dan ayrılışı yeniden canlandırmak ve bu ayrılığı sürdürmek olur. Her bir kişi insanlık bilincinin bedeninde bir hücredir. Şu anda Mesih'in bedeni sanki kansere tutulmuştur. Kanserde, normal çalışan bir hücre, artık bütüne katkıda bulunmak üzere çalışmak istemediğine karar verir. Kanın ya da karaciğerin destek sisteminin bir parçası olmak yerine, hücre kendi başına kendi hükümlanlığını kurar. Bu da organizmayı yok etme tehditi taşıyan bir habis tümördür.

İnsanlık bedeni için de bu böyledir. Herkes kendi başına buyruk bir yol tutturmuş: *benim* mesleğim, *benim* dükkânım, *benim* param. Biz esastaki karşılıklı ilişkimizi, iç içeliğimizi gözden kaybetmişiz ve unutkanlık bizi yok etme tehditi taşıyor. "Benim" zihniyeti egodur. Bu, ayrılığa inanmaktır. Bu kozmik hastalıktır. Sahip olduklarımızı alıp, onları bütün'e şifa vermeye adanmak hem bizim hem de dünyanın kurtuluşudur. O zaman, adanmışlığımız bizim işimiz ve işimiz ise adanmışlığımız haline gelir.

BÖLÜM 8

Beden

"Beden sevgi tarafından yapılmamıştır. Ama sevgi onu mahkûm etmez ve onu sevgiyle kullanabilir; Tanrı Çocuğu'nun yapmış olduğuna saygı göstererek ve onu Tanrı Çocuğu'nu illüzyonlardan kurtarmak için kullanarak."

1. BEDENİN AMACI

"Bırakın, bedenin amacı şifa bulmak olsun."

Bedenler dünyasında hepimiz birbirimizden ayrıyız. Ruh (öz) dünyasında hepimiz biriz. Kurs'un öğretilerine göre, iki kişi arasındaki ayrılığı, farkındalığımızı, "bedenle özdeşleşme-den", 'ruhla özdeşleşmeye' çevirerek şifaya kavuşturabiliriz. Bu, zihin kadar bedeni de şifalandırır.

Biz bedenlerimiz olduğundan dolayı ayrı olduğumuzu düşünürüz, aslında ise, ayrı olduğumuzu düşündüğümüz içindir ki bedenlerimiz var. Kurs, bedenin "görmek ve bütünsel bir fikrin küçük bir parçasının çevresindeki minik bir parmaklık" olduğunu söylüyor. Fakat bu, bedenin kötü olduğu anlamına gelmez. Şekiller (form) dünyasındaki her şey gibi, zihin ona ya korkulu ya da sevecen amaçlar yükler. Ego-nun bedeni kullanımı ayrılık illüzyonunu sürdürmektir: 'Ego bedeni saldırı, zevk ve gurur için kullanır. Kutsal Ruh'un kullanımı ise illüzyonu şifaya kavuşturmaktır: "Bu anlamda beden gerçekten Tanrı'nın bir tapınağı haline gelir; ona verilen işlevi yönetmek üzere, onun içinde Tanrı'nın sesi yer alır."

Bedenin kutsallığı, onun iletişim potansiyelinde yatar. Kutsal Ruh'a verildiğinde, beden, "Birleşme (komünyon) hakkında, birleşmenin gerçekleşmesine değin değeri olan güzel bir ders" haline gelir. 'Kutsal Ruh, ellerimizi, ayaklarımızı, seslerimizi Kendisine vermemizi ister ki dünyayı kurtarma yolunda onları alet olarak kullanabilsin.' Bedeni kendi kendisinin amacı değil de, dünyanın değişimine katkıda bu-

lunabilecek bir araç gibi görmek, bedeni sağlıklı bir biçimde algılamaktır. Bedeni bir araç değil de bir amaç gibi görmek, ona bencilce ve sevgisizce amaçlar atfetmek, bedenin taşıması asla murat edilmemiş bir yükü ona yüklemektir. Bu, bedende hastalığa yol açan sağlıklı bir düşüncedir.

Bu dünyada yaşarken biz kendimizi bedenler olarak görmeyi öğrendik. Bir bireysel beden, evrenin geri kalan kısmına kıyasla, fiziksel bakımdan küçük ve incinmeye açıktır; ve böylece, biz kendimizi beden olarak düşündüğümüz için, kendimizi küçük ve incinmeye açık hissederiz. Bizim bedenden çok daha öte bir şey olduğumuzun, bizim Tanrı'nın zihnindeki ruhlar (özler) olduğumuzun idraki içinde yaşamak bizim farkındalık düzeyimizi yükseltecek ve bizi sıradan fiziksel yasaların sınırlamalarının dışına çıkaracaktır. İdrakimizin bu düzelişi, bu Kefaret, bizim şifamızdır. Hastalanan beden değil, zihindir. Kurs'ta işaret edildiği gibi, bedenin sağlığı ya da hastalığı "tümüyle, zihnin onu nasıl algıladığına ve onu hangi amaçla kullandığına bağlıdır." Şifaya ihtiyacı olan beden değil zihindir ve tek şifa sevgiye dönüşür.

Bedenlerimiz bizim düşüncelerimizi yansıttığımız boş tuvalerdir. Hastalık materyalize olmuş sevgisiz düşüncüdür. Bu demek değildir ki bir hastalığa tutulmuş kişiler sevgisizce düşünüyorlardı da, geriye kalanlarımız düşünmüyorlardı. Büyük ermişlerin ölümcül hastalıklara yakalandıkları olmuştur. Hastalığı meydana getiren sevgisizlik bütün sistemi etkiler; o, bir baştan bir başa ırkın ortak bilinci içine örülmüştür. Hastalığı hangi ruhun tezahür ettireceği birçok etkene bağlıdır.

Diyelim ki masum bir çocuk çevresel-kaynaklı kanserden öldü. Burada sevgisizlik nasıl sorun olmuştur? Sevgisiz düşüncenin mutlaka o çocukta bulunması gerekmez, fakat o yıllar boyunca çevreye sevgi ve saygı göstermeden, onun zehirli maddelerle kirlenmesine izin vererek yaşamış olan birçoğumuzdadır. Çocuğun fiziksel hastalığı, dolaylı olarak, bir başkasının zihnindeki hastalığın sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bizim sevgi dolu düşüncelerimiz insanları ve durum-

ları, hayal bile edemeyeceğimiz ölçüde etkiler -hatalarımız da öyle. Zihnimiz kafatasımızın sınırında son bulmadığına göre -bir zihnin bitip bir diğerinin başladığı bir yer bulunmadığına göre- demek oluyor ki bizim sevgimiz herkese ulaşır, korkumuz da öyle.

Bedenlerimizle ilgili sağlıklı bir idrak ve yaklaşım, onları Kutsal Ruh'a teslim etmek ve onların dünyaya sevgiyi ifade edecek vasıtalar olarak kullanılmalarını dilemektir. Kurs diyor ki, "Beden sadece sizin fiziksel dünyadaki deneyiminizin bir parçasıdır... O, yeteneklerin geliştirilmesi için bir çerçeveden başka bir şey değildir ve bu yeteneklerin ne için kullanıldıklarından tamamen bağımsızdır." *Mucizeler Kursu* bu konuda ayrıca, "Sağlık, bedeni sevgisizce kullanmaktan vazgeçmenin sonucunda ortaya çıkar" diyor. Bedenin sevgi sunma dışında herhangi bir amaçla kullanımı hastalıklı bir düşünmedir. Bu bizim doğal biliş halimize ters düşer ve bizim hem fiziksel hem zihinsel halimize yansıyan çatışmalara yol açar.

2. SAĞLIK VE ŞİFA

"Beden kendi sağlığının kaynağı değildir."

Bir dostum bana, bizim günahlarımız *yüzünden* değil, günahlarımız *tarafından* cezalandırıldığımızı söylemişti. Hastalık, Tanrı'nın bizim için verdiği bir hükmün değil, bizim kendimiz için verdiğimiz bir hükmün işaretidir. Eğer hastalığımızı Tanrı'nın yarattığını düşünecek olsaydık, şifa için nasıl O'na yönelebilirdik? Önceden saptamış olduğumuz gibi, Tanrı iyi olan her şeydir. O sadece sevgi yaratır, şu halde O hastalık yaratmamıştır. Hastalık bir illüzyondur ve aslında mevcut değildir. O bizim dünyevi rüyamızın bir parçasıdır, bizim kendi yarattığımız bir karabasandır. Tanrı'ya duamız, bizi bu rüyadan uyandırmasıdır.

Herhangi birimiz uyandığımızda, tüm dünya Cennet'e biraz daha yaklaşmış olur. Biz şifa dilerken, sadece kendi sağlığımız için değil fakat daha çok, hastalık fikrinin Tanrı Çocuğu'nun zihninden silinmesi için dilekte bulunuyoruz. *Mucizeler Kursu*'nda gösterildiği gibi, "Eğer zihin bedeni iyileştirebiliyor fakat beden zihni iyileştiremiyorsa, o zaman zihin bedenden daha güçlü demektir." Bağışlama en büyük şifacı olduğu gibi, nihai koruyucu (önleyici) ilahtır da. Biz bedeni, onun bizim gerçek kimliğimiz olmadığını hatırlamak suretiyle şifalandırabiliriz. Bizler ruhlarız, bedenler değil; bizler ebediyen sağlıklıyız ve hasta olmaya muktedir değiliz. Bunlar sadece hakkımızdaki gerçeğin beyanıdır ve bizi özgürlüğe kavuşturacak olan ise daima gerçektir.

Hastalık, Tanrı'dan ayrılığın işaretidir ve şifa da O'na geri dönüşümüzün işaretidir. Tanrı'ya dönüş ise sadece sevgiye dönüştür. Dr. Deepak Chopra, *Kuantum Şifa* adlı kitabında, sevgi ile fiziksel şifa arasındaki bağlantı hakkında güçlü bir öykü anlatıyor:

1970'de Ohio Üniversitesi'nde kalp hastalıklarıyla ilgili olarak yapılan bir çalışmada, tavşanların atardamarlarını tıkamak üzere çok toksik, yüksek kolesterolü bir beslenme programı uygulandı; bu deneyin amacı, bu beslenmenin insan atardamarlarında meydana getirdiği etkileri tavşanlarda oluşturmaktı. Deneye tabi tutulan tüm tavşan gruplarında, yalnız garip bir şekilde % 60 daha az rahatsızlık belirtisi gösteren bir grup dışında, tutarlı sonuçlar alınmaya başlandı. Tavşanların fizyolojisinde, bu beslenme programına karşı gösterilen bu yüksek tahammülün nedenini açıklayabilecek bir şey yoktu; bir rastlantı sonucu keşfedildi ki bu tavşanları beslemekle sorumlu olan öğrenci onları sevip okşamaktan hoşlanıyordu. O, her bir tavşanı beslemeden önce birkaç dakika sevgiyle elinde tutuyor ve okşuyordu; şaşırtıcı olan şu ki, sadece bu hareket, hayvanların toksik diyeti yenmelerini sağlıyordu. Bir grubu tarafsızca beslemek ve diğer grupları severek beslemek suretiyle tekrarlanan deneylerde benzer sonuç-

lar ortaya çıktı. Bir kez daha tekrar edelim, böyle bir bağışıklığa neden olan mekanizma tümüyle bilinmeyen bir mekanizmadır -evrimin, bir tavşanın zihnine, bir insanın okşayışları ile harekete geçirilmesi gereken bir bağışıklık tepkisi yerleştirmiş olması çok şaşırtıcı bir durumdur.

İncelemeler göstermiştir ki, destekleme gruplarına, onların toplantılarına katılan kanser hastaları, ortalama olarak, katılmayanlardan iki misli daha uzun yaşıyorlar. Bu "psiko-bağışıklık sağlayıcı etken" nedir ki şimdiye kadar bilim onun varlığını bilmekte, fakat onu nasıl tanımlayacağını bilememektedir? O etken sevgidir, ya da Tanrı.

Tanrı, eğer biz onu fiziksel ifadeden kopuk, havada kalmış bir kavram olarak görüyorsak, o zaman hiçbir pratik değere (uygulamaya) sahip değildir. O ancak yeryüzünde ifade edildiği, O'nun sevgisi -tavşanları okşayan öğrenci örneğinde olduğu gibi- insanlar kanalıyla aktığı veya -destekleme gruplarında olduğu gibi- daha çok şefkat ve anlayışa yer açıldığı zaman, beşeri karanlığın perdesinden içeri nüfuz edebilir.

Son birkaç yıl içinde, kanser, AIDS ve diğer ölümcül hastalıklara tutulmuş birçok insana danışmanlık ettim. 1987'de arkadaşım Louise Hay'e, birlikte, kâra yönelik olmayan ve fiziksel kriz içinde bulunan insanlara yardım etmeye adanmış, "Los Angeles Yaşam Merkezi" adı altında bir organizasyon kurmamızı teklif ettim. Bu merkezin kuruluşundan sonra, 1989'da New York City'de, "Manhattan Yaşam Merkezi"ni açtık. Merkez'in misyonu, amansız hastalıklarla ve kederle uğraşmakta olan insanlara tıbbi olmayan ve ücretsiz destek hizmeti vermek olarak belirtilmişti. Böylece her iki kıyıda da (Los Angeles ve New York City), insanların, hastalık ve kederin ortasında sevgi gücünü harekete geçirdiklerinde meydana gelen mucizeleri gördük.

"Şifa bulmak için hastalık tanrısına değil, Sevgi Tanrısı'na yönelin," diyor Kurs, "Çünkü şifa, O'nun görülüp kabul edilmesidir." Geleneksel Batı tıp modelinde, bir şifacının, ya-

ni doktorun işi hastalığa saldırmaktır. Ama, eğer nihai sorunu oluşturan şey bizzat bu saldırı bilinci ise, o nasıl nihai çare olabilir? Bir mucize-yapıcısının işi ise hastalığa saldırmak değil, doğal şifa güçlerini harekete geçirmektir. Gözlerimizi hastalıktan ayırıp, onun ötesinde yatan sevgiye çeviririz. Hiçbir hastalık bizim sevmeye kapasitemizi zayıflatamaz.

Bu ilaç almanın yanlış olduğu anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır. *Mucizeler Kursu* bize, Kutsal Ruh'un bizim hayatlarımıza şimdi bulunduğumuz bilinç düzeyimizde girdiğini hatırlatıyor. Çoğumuz beyaz gömlekli doktorun bize vermekte olduğu hapları alarak iyileştirmeye inanırız. Bu nedenle der Kurs, biz hapları almalıyız. Fakat şifa haplardan gelmez. O bizim inancımızdan gelir.

Kanser araştırmaları göstermiştir ki, geleneksel tıbbi tedaviyi seçen hastalar ile, daha holistik (fiziksel, ruhsal ve enerjisel şifayı bir arada yürüten şifa) bir yol izleyen hastalar arasında iyileşme oranı aşağı yukarı eşittir. Bu çok anlamlı bir şeydir, çünkü vakaların hiçbirinde iyileşmeler tedavi şekillerinin sonucu değildir. Hastanın iyileşme gücünü faaliyete geçiren şey, onun o tedavi ile kurduğu zihinsel ve duygusal etkileşimdir.

Ölümcül hastalıklarla uğraşan insanlar için oluşturduğum destekleme gruplarında, tüm oturumlar boyunca hastalıktan sadece gruba kabul sırasında söz edilmiştir. Grup toplantılarına devam edişimiz hastalığımıza yakınlaşmak için değil, içimizde yatan şifa gücüne yakınlaşmak içindir. Biz hastayken karşılaştığımız sorunların çoğu, şu ya da bu şekilde, henüz sağlıklıyken karşılaşmakta olduğumuz sorunların aynısıdır, fakat şimdiye dek onlarla meşgul olmamışızdır. Hayat biz hastayken de devam eder. O sadece daha yoğunlaşmış, keskinleşmiştir. Biz temelde, hastalığı da hayatta diğer her şeyi ele aldığımız gibi ele alma eğilimindeyizdir. Hastalığı, bizim Tanrı'yı bulma kapasitemizin önüne dikilmiş bir engel gibi görme yanlışlığına düşmemeliyiz, tam tersine, onu Tanrı'nın kollarına atılacağımız bir sıçrama tahtası gibi kullanmalıyız.

3. SAĞLIKLI DÜŞÜNME

"Öyleyse şifa, Tanrı'nın yasaları ile uyum halinde düşünmek suretiyle bilgiye ulaşmanın bir yoludur."

Her birimizin içinde bir şifa gücü vardır, zihinlerimizde bir tanrısal hekim oturmaktadır ve o, varlığımızın her bir hücre-siyle iletişim halindedir. Bu güç, bağışıklık sistemini yöneten zekâdır. Onun varlığı, bir parmağımızı kestiğimiz ya da bacağımızı kırdığımız zaman bizim için apaçık belli olur.

Bu "tanrısal zekâ" nedir ve o nasıl aktive edilir? 'Kefaret, zihnin tüm yaratıcı gücünü serbest hale geçirir.' "İsa kurtarır" demek, "sevgi zihni şifalandırır" demektir. İsa, cüzzamlı adamı nasıl iyileştirdi? Onu bağışlayarak. O illüzyonun ortasında duruyordu, ama yine de sadece gerçeği gördü, Tanrı'nın yarattığı gibi. O, idrakin düzeltilmesi yoluyla şifalandırdı. Cüzzamlı adamın önünde durduğu zaman o, cüzzamı görmedi. O algı ve idrakini fiziksel duyuların ötesine, Kutsal Ruh'un görüşüyle görülen realiteye doğru genişletti. Cüzzamlının içinde Tanrı Çocuğu vardır -mükemmel, değiştirilemez, değişmez olan. Ruh, tanrısal öz ebediyen sağlıklıdır. O hastalanamaz ve ölemez.

İsa yalnızca Tanrı'nın gördüğü gibi gördü. O kendisi için Kefaret'i kabul etmiştir. İsa cüzzama *inanmıyordu*. Bütün zihinler bağlantılı olduğundan, onun huzurunda bulunan cüzzamlı da artık cüzzamlı olduğuna inanmadı. Ve böylece cüzzam iyileşti.

Mucizeler Kursu'nda, Kutsal Ruh'un kişisel sembollerinden biri olarak İsa der ki, "Sizin zihniniz ve benimki birleştiklerinde, ortaya çıkan ışık egoyu yok eder." Hasta olduğumuzda Kutsal Ruh'tan bize şifa vermesini istemek, O'ndan, içimizde hastalığa neden olan düşünceleri şifaya kavuşturmasını istemektir.

Birkaç yıl önce, *Mucizeler Kursu* üzerine dersler vermeye henüz başlamıştım ki, art arda üç trafik kazası geçirdim,

bu kazalarda çevre yolunda arabama arkadan çarpıldı. Kazaların her birinde, dünyevi tehlikelerin etkilerine açık, maruz olmadığımı hatırlayarak o deneyimi derhal teslimiyetle karşıladım ve hiçbir biçimde zarar görmedim ve incinmedim.

Son kazadan iki hafta sonra, soğuk algınlığı ile ciddi bir boğaz ağrısına yakalandım. Bir Cuma günü öğleden sonra idi, ertesi sabah Kurs üzerine bir ders verecektim ve kendimi berbat hissediyordum. İşten sonra kız arkadaşım Sarah ile bir şeyler içmek üzere sözleşmiştik. Kendimi çok kötü hissettiğim için randevuyu iptal ederek eve gidip yatmak istedim, fakat Sarah'ın bürosuna telefon ettiğimde onun o gün dönmemek üzere çıktığını söylediler. Kafeye gitmekten başka çarem kalmamıştı ve oraya doğru araba sürerken dikkatimi boğazıma şifa vermeye yönelttim. Çaresizlik içinde, bana reçete yazacak bir doktor bulabilmeyi istiyordum, çünkü geçmişte Erytromicin adlı bir antibiyotik bu boğaz ağrılarımı daima iyileştirmişti. Los Angeles'de henüz yeni olduğumdan, bir doktor tanıımıyordum. Kurs öğretilisine başvurdum. Bu nasıl olmuştu, diye kendi kendime sordum. Düşüncelerim ne zaman doğrudan saptı? Nerede yanlış bir algılamada bulunmuştum? Sorar sormaz yanıtını aldım ve o beni bir yıldırım gibi çarptı. Her ne kadar kaza ile ilgili prensipleri uygulamışsam da, hemen ardından "bir iğvaya kapılmıştım." Nasıl? O üç kazadan sonra, tanıdığım herkes hatırimi sormaya gelmişti. Ellerini üzerime koymuşlar, boynumu, sırtımı hafif hafif ovmuşlar, bir doktora görünüp görünmediğimi sormuşlar ve bana şefkat göstermişlerdi. *Bu ilgi hoş bir duygu vermişti. Hasta olmam, insanların beni daha çok sevmelerini sağlamıştı.* Onlara tam güvenle "iyiyim" diyeceğim yerde, "iyiyim" sözcüğü biraz çekingen biçimde çıkmıştı; boynumu ovmaktan vâzgeçerlerse diye. Sevgi ve ilgi ödülünü alabilmek için, bedensel incinebilirliğim fikrini benimsemiş, onunla bağdaşmıştım.

"Günahım," yani sevgisiz idrakim için ağır bir bedel ödedim. Yanlış bir idraki benimsemiştim: Kendimi ruhtan çok, bir beden gibi görmüştüm ve bu da seven değil, daha çok

sevgisiz bir özdeşleşmeydi. Bir an için bile olsa, incinip yaralanabilir olduğuma inanmayı seçişim beni böyle yapmıştı. İşte boğaz ağrımın nedeni.

Tamam, diye düşündüm, anladım! "Tanrım" dedim, "bunun nasıl olduğunu tümüyle anladım. Zihnimi hata yaptığım noktaya geri döndürüyor ve hatamı telafi ediyorum. Geri dönüyorum ve idrakimin şifa bulmasını ve yanlış düşüncelerimin etkilerinden kurtulmayı diliyorum. Amin." Bir kırmızı ışıktaki durduğum sırada gözlerimi kapadım ve dua ettim, ve gözlerimi açtığımda boğaz ağrısından tamamen kurtulacağımı umdum.

Dua bittiğinde gözlerimi açtım. Boğazım hâlâ ağrıyordu. Bunu beklemiyordum. Şimdi öncekinden de sıkıntılı bir halde, arkadaşım ile buluşacağım kafeye girdim ve barda bir yere oturdum. İçeri girdiğimde, barın öteki ucunda oturan bir adam dikkatimi çekti, flörtçü bir tavırla bana bakıyordu. Asla tipim değildi. Şöyle söyler gibi ona baktım, "Bir kez daha bana bakarsan ahbap, kendini ölmüş bil."

"Size yardım edebilir miyim?" dedi barmen.

"Evet," diye kısık bir sesle fısıldadım, "biraz konyak, bal ve süt istiyorum."

Barmen istediğim şeylerle dönerken, barın öbür ucundaki adam seyrediyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu bana.

Bu adamla konuşmak istemiyordum. Onun çekip gitmesini istiyordum. Fakat Kurs bir kez kanınıza işlemişse, artık suçluluk duygusuna kapılmaksızın kötü düşünceler taşıyamazsınız. "O senin kardeşin, Marianne," dedim kendi kendime, "O, Tanrı'nın masum bir çocuğu. İyi davran."

Yumuşamıştım. Bir sıcak toddy yapmak istiyorum," dedim, "Boğazım çok ağrıyor."

"Pekâlâ, her şeyden önce sıcak toddy böyle yapılmaz," dedi, "ve ikinci olarak, size gerekli olan bu değil zaten. Büyük olasılıkla sizin biraz penisiline ihtiyacınız var."

"Bu doğru," dedim, "Erytromicin bunu hemen tedavi

eder. Fakat Los Angeles'e yeni taşındım ve bunu bana yazacak bir doktor tanımıyorum."

Adam kalktı ve benim oturduğum yere doğru yürüdü. Tezgahın üstüne bir kredi kartı bıraktı ve barmene işaret etti. "Gelin, bitişikteki yere gidelim," dedi bana. "Size bir miktar Erytromicin bulabilirim."

Acaba deli mi diye ona baktım fakat aynı zamanda kredi kartında Dr. yazılı olduğuna da dikkat ettim. "Bitişikteki yer neresi?" diye sordum.

"BirThrifty eczanesi."

Ve böylece, bitişikteki Thrifty'ye girdik ve doktor olan yeni arkadaşım istediğim ilacın reçetesini yazdı. Ağzıma bir hap attıktan sonra coştum.

"Anlamıyorsunuz," dedim ona, "bu bir mucize! Şifa bulmak için dua ettim ve düşüncelerimi düzelttim, fakat Kutsal Ruh bana bir anda şifa veremezdi, çünkü henüz onu alacak kadar ilerlemiş değilim -bu benim inanç sistemim için fazla tehdit edici olacaktı. Böylece, O benim anlayış düzeyime inmek zorunda kaldı, ve siz oradaydınız. Ama, eğer size kalbimi açmamış olsaydım bu mucizeyi göremeyecektim, çünkü ona açık olmayacaktım!"

Bana iş kartını verdi. "Genç bayan, işte telefon numaram," dedi, "Ben psikiyatristim ve son yirmi beş yıl içinde bir antibiyotik reçetesi yazmadım. Fakat bana güvenin, bana bir telefon etmelisiniz."

O iyi niyetli doktora söylediğim gibi, idrak bozukluğumun düzelmesi için dua etmiştim -Kefaret'i kabul etmiştim-fakat şifa ancak benim alış düzeyime uygun biçimde gerçekleşebilirdi ve öyle de oldu. Kurs bize diyor ki, Kutsal Ruh korku karşısında kenara çekilir. Çoğumuz, eğer İsa'nın ismini duyar duymaz kırık bacağımızın kaynadığını görseydik, bu şifa bizi, almış olduğumuz yaranın neden olduğundan daha büyük bir bunalıma sokardı. Bunun nedeni, eğer böyle bir şey mümkünse, o zaman demek olur ki tüm dünya bizim düşündüğümüzden başka bir şeydir. Dünya hakkında -onun

üzerinde bir tür sözde kontrole sahipmişiz gibi deneyimledik-
ğimiz- sınırlı anlayışımızı terk etmek bizim için bir kırık ba-
caktan daha tehdit edici bir şeydir. *Mucizeler Kursu* der ki,
kimi insanlar düşüncelerini değiştirmektense ölmeyi yeğler-
ler. Kutsal Ruh, kendi gücünü bizim kabul edebileceğimiz
vasıtalar kullanarak ifade etmenin yollarını bulur. Tıp da iş-
te böyle bir vasıtaadır.

İsimsiz Alkolikler Bildirgesi'nde, "Her sorun kendi çözü-
münü beraberinde getirir" diye bir söz vardır. Kriz kendi çö-
zümünü beraberinde getirir, yani o bizi diz üstü çökmeye ve
en alçak gönüllü düşüncelere sevk eder. Eğer başlangıçta bu
yerde olsaydık -eğer Tanrı'nın gücüne kendimizinkinin önün-
de yer verseydik, sevgiyi tüm kişisel hırslarımızın önüne koy-
saydık- o zaman sorunlarımız gelişip büyümezlerdi.

AIDS gibi, milyonlarca insanı acı dolu girdabı içine çe-
ken bir salgın hastalık toplumsal olarak yaşanan büyük bir
kederdir. Fakat bu aynı zamanda, onun milyonlarca insanı
diz üstü çöktürmesi de demektir. Aramızda yeterli sayıda in-
san bu noktaya vardığı anda, sevgi kritik kütle noktasına
ulaşır ulaşmaz, ya da Kurs'un dediği gibi, yeterli sayıda in-
san mucizeye-yönelik bir zihin haline sahip olur olmaz, bi-
linçte ani bir açılış olacak -bir vecit hali, ani bir şifa gerçekte-
şecek. Öyle olacak ki sanki milyonlarcamız o kırmızı ışıktaki
durdurulup, kendi sevgisizliğimizin farkına vararak, şifa
bulmayı dileyeceğiz. AIDS'in tedavisi sonunda bulunduğu za-
man, birkaç bilim adamına ödüller vereceğiz; fakat çoğumuz,
milyonlarca duanın bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğu-
nu bileceğiz.

4. ZİHNİ KURTARMAK, BEDENİ KURTARMAK

"Sadece tanrısal mağfiretin tedavi ettiği söylenebilir."

Hastalık deneyimi gerçek bir dinsel yaşama çağrısıdır. O anlamda, bu birçok insan için, başlarına gelebilecek en iyi şeylerden biridir.

Hastalıkla ilgili sorunlardan biri, bizim o sırada en çok ruh üzerinde konsantre olmamız gerekirken, bizi beden üzerinde aşırı konsantre olmaya kuvvetle teşvik etmesidir. Bunu tersine çevirmek bir spiritüel disipline gerek gösterir. Spiritüel uygulama, zihinsel ve duygusal egzersizdir ve onun işleyişi, fiziksel egzersizde olduğundan farklı değildir. Spiritüel çalışmayla biz zihinsel kas yapımızı güçlendirmeye çalışırız. *Mucizeler Kursu*, bu konuda çok az sonuç alındığını, çünkü zihinlerimizin dispiinden yoksun olduğunu söylüyor. Sevecen, sadık bir perspektiften düşünmek üzere zihnimizi eğitmek, bizim bağışıklık sistemimize verebileceğimiz destektir ve zihnimize arz edebileceğimiz en büyük meydan okuyuşlardan biridir.

Hayatlarımızı değiştirmek zor olabilir. Değişim çağrısı, bir fiziksel hastalık teşhisi konulmuş kişi için ise mutlak bir zorunluluktur. Sağlığa zararlı yiyecekler yerken, şimdi artık sağlıklı besinler yemek zorundayızdır. Sigara, içki içen ya da çok az uyurken şimdi bu alışkanlıkları değiştirmek zorundayızdır. Ve zihnimizin içgüdüsel biçimde korku, paranoya ve saldırı yönünde hareket ettiği yerlerde, şimdi zihnimizi farklı şekilde düşünmesi için eğitmek amacıyla mümkün olan her şeyi yapmak zorundayızdır.

Beden-zihin bağlantısı Batı bilimi için yeni olabilir fakat bu Doğu tıbbi için, ya da din ve felsefe alanlarında yeni bir şey değildir. Bedenin kendine özgü bir zekâsı vardır. Deepak Chöpra'nın *Kuantum Şifa*'da yazdığı gibi, "Hayatın kendisi, her yerde kimyasal maddeler üzerine binmiş giden zekâdır. Biz binici ile atın aynı olduğunu düşünme yanılgısına düşmeyelim." Batıya ait geleneksel şifa modelinde biz, atın sürücüsüyle herhangi bir konuşma yapmayı hesaba katmadan, atı yeni bir yönde hareket ettirmeye çalışıyoruz. Bir spiritüel, holistik şifa anlayışı, sadece bedenin değil, zihnin ve ruhun tedavisini de içerir. Chöpra'nın yazdığı gibi, "Biz dün-

ya görüşünde nihayet dramatik bir dönüm noktasına vardık. Bilim tarihinde ilk kez, zihnin üzerinde durabileceği gözle görülebilir bir yapı iskelesi var. Bundan önce, bilim bizlerin her nasılsa düşünmeyi öğrenmiş fiziksel makineler olduğunu beyan ediyordu. Şimdi farkına varılıyor ki bizler bir fiziksel makine yaratmayı öğrenmiş düşünceleriz."

Sevgi bizim hastalık hakkındaki düşünce tarzımızı değiştirir. Hastalık ayrılıktan kaynaklanır, diyor *Mucizeler Kursu*, ve şifa da birleşmekten kaynaklanır. Kuşkusuz, insanlar kanserlerinden ya da AIDS'lerinden nefret ederler, fakat hasta bir kişinin ihtiyacı olan en son şey, kendinde nefret edeceği bir şeyin mevcudiyetidir. Şifa, bizim hastalıkla olan ilişkimize artık değişmiş, dönüşüme uğramış bir idrakle yaklaşmamızdan, bizim soruna korku yerine sevgiyle karşılık vermemizden kaynaklanır. Bir çocuk, kesilen parmağını annesine gösterdiği zaman, kadın "kötü bir kesik" demez; o, kesilmiş parmağı öper, ona sevgi yağdırır, şifa sürecini bilinç-dışı, içgüdüsel bir biçimde harekete geçirir. Kritik hastalıklarla ilgili olarak da neden farklı düşünmemiz gereksin? Kanser, AIDS ve diğer ciddi hastalıklar psişik bir feryadın fiziksel tezahürleridir, ve onların mesajı, "Benden nefret et," değil, "Beni sev"dir.

Ben haykırarak olursam, karşımdaki kişi iki yoldan biriyle tepki verebilir. O da haykırabilir, bağırarak susmamı isteyebilir, fakat bu benim daha çok haykırmama yol açacaktır. Ya da, o benim duygularıma önem verdiğini, beni sevdiğini ve ben böyle hissettiğim için üzüldüğünü söyleyebilir ki bu da benim sakinleşmeme yol açacaktır. Bunlar kritik hastalıklarda yapılacak iki seçimdir. Hastalığa saldırmak bir tedavi değildir. Hastalığa saldırmak, onun daha yüksek sesle haykırmasına neden olur. Şifa, bizim hastalığımızla iletişim kurup, onun bize ne söylemek istediğini anlamaya çalışmamızla gelir. Doktor, hastalığın konuştuğu kimyasal alfabeyi anlamaya çalışır. Metafizikçi ise hastalığın ne anlatmaya çalıştığını anlamayı gözetir.

Lusifer'in, "düşüşünden" önce, Cennet'teki en güzel me-

Sevgiye Dönüş

lek olduğu kabul edilir. *Yıldız Savaşları* 'nda, Darth Vader' in eskiden iyi bir insan olduğu ortaya çıkar. Hastalık korkuya dönüşmüş sevgidir -bizi desteklemesi murat olunan kendi enerjimiz bizim aleyhimize dönmüştür. Enerji yok edilemez. İşimiz, hastalığı öldürmek değil fakat onun enerjisini geldiği yöne geri çevirmektir -korkuyu yeniden sevgiye dönüştürmektir.

Kritik hastalıkların tedavisinde, imgeleme (gözünde canlandırma) tekniği yaygın bir hale gelmiştir. İnsanlar çoğu zaman, tehlikeli hücreleri ya da virüsü yok etmeye hazırlanan bir PAC görevlisi ya da makineli tüfek taşıyan bir asker imgeliyorlar. Fakat biz daha sevecen bir yaklaşım benimseyebiliriz. Darth Vader'in çirkin maskesi altında gerçek bir yüreğe sahip gerçek bir insan yatmaktadır. Örneğin AIDS, "Darth Vader Giysileri İçindeki Melekler" (Angels-In-Darth Vader-Suits) olarak düşünülebilir.

İşte önerilebilecek birkaç yüksek imgeleme şekli: AIDS virüsünü, Darth Vader olarak gözünüzde canlandırın ve sonra onun giysisinin fermuarını açıp içteki meleğin ortaya çıkmasına izin verin. Kanseri hücrelerini ya da AIDS virüsünü bütün o yaralı dehşeti içinde görün ve sonra, altın renkli bir ışığın ya da bir meleğin o hücreyi sarıp, onu karanlıktan ışığa dönüştürdüğünü imgeleyin. Daha önce söylemiş olduğumuz gibi, bir haykırış en iyi yanıtı sevgiye verir. O zaman sükûnet bulur. O zaman durur.

Ben, çalışmalarımda ilginç bir mektup yazma tekniği kullanıyorum; burada, insanlar AIDS'e ya da kansere, veya kendilerinde olabilecek herhangi bir hastalığa bir mektup yazıp, hissettikleri her şeyi ona anlatıyorlar. Mektup, örneğin, şöyle başlıyor:

Sevgili Kanseri,

Bunlar benim samimi duygularım:

.....
.....

Ed

Ve sonra, Kanser'den Ed'e bir mektup yazıyoruz.

Sevgili Ed,

Bunlar da benim samimi duygularım:

.....
.....

Kanser

Aşağıdaki mektup benim AIDS seminerlerimden birinde yazılmıştı:

Sevgili AIDS,

Ben senden nefret ediyordum. Karmaşa içine düşmüştüm ve ölüm ve hastalık fikrini kabul etmeye korkuyordum. Ben gazetelere, televizyona, doktorlara ve onların bana her gün empoze etmeye çalıştıkları korkuya inanıyordum. Ancak, üç buçuk yıldan sonra bugün görüyorum ki ölmüş değilim, ve bütün bu tıbbi sorunlarla bile, bugün her zamankinden daha canlıyım. Hayatımda senin görünmen sayesinde ben büyüdüm. Yaşamak için bana bir neden verdin, ve seni bunun için seviyorum. Arkadaşlarım ya hastalar ya da ölmüş bulunuyorlar. Fakat ben onlar değilim. Ben ben'im. Ve ben, bir zamanlar düşmanım olup da şimdi benim kuvvetim haline gelmiş olan bir şey tarafından tehdit edilmiş ya da ondan korkmuş hissetmiyorum kendimi.

Steve

Sevgili Steve,

Eğer onların söyledikleri gibi, seni almaya gelmiş olsaydım, şimdiye kadar ölmüş olmaz mıydın? Ben seni öldürme, sana zarar verme ya da seni hasta etme gücüne sahip değilim. Benim beynim, kaba kuvvetim ya da büyük zarar verebilecek bir gücüm yoktur. Ben yalnızca bir virüsüm. Sen, Tanrı'ya vermen gereken gücü bana veriyorsun. Ben de ala-

Sevgiye Dönüş

bildiğimi alıyorum, çünkü ben de, en az senin istemediğin kadar, ölmek istemiyorum. Evet, ben senin korkularınla beslenip yaşıyorum. Fakat ben senin iç huzurundan, sükûnetinden, imanından ve yaşama arzundan dolayı ölürüm.

Sevgiler,
AIDS virüsü

Sevgili AIDS,

Genç yaşta ölmekten öylesine korkuyorum ki. Hastaneye gitmekten, o iğnelerin, bütün o şeylerin bana batırılmasından çok korkuyorum. Acıdan çok korkuyorum. Neden bunu bana ve dostlarıma yapmak zorundasın? Biz sana, seni kızdıracak ve bizi incitmek istetecek ne yaptık? Eğer bize söylemeye çalıştığın bir şey varsa, bunu farklı bir tarzda söyleyemez misin? Ben dostlarımı özlüyorum. Neden onları öldürmek zorundaydın?

Bazen sana o kadar çok kıızıyorum ki, fakat şu anda kızgın değilim. Yalnızca üzgünüm. Karmaşa içindeyim. Seni sakinleştirmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar beni kendi halime bıraktın, fakat niçin ve ne kadar süreyle? John öyle nazik bir insandır ki. Onun acı çekmesi neden gerekiyor? Eğer istediğin sevgi ise seni sevebiliriz. Eğer herhangi bir kuşkun varsa, bu hastalığı kuşatan sevgiye bak. Lütfen çabuk yanıt ver. Bize ne istediğini anlat. Çok fazla vaktimiz olmadığını hissediyorum fakat dinlemeye ve öğrenmeye istekliyim. Teşekkür ederim.

Carl

Sevgili Carl,

Ben de bunu senin anladığından daha iyi anlıyor değilim. Sana ve sevdiklerine herhangi bir zarar vermek istemiyorum. Ben sadece var olmaya çalışıyorum, tıpkı senin gibi, bildiğim en iyi yoldan bunu yapıyorum. Bu ne yazık ki sonuçta insanları incitiyor. Ben de tıpkı senin istediğin gibi sadece sevgi istiyorum. Ben haykırıyorum ama kimse beni işi-

tir görünmüyor. Eğer birbirimizi dinlemeye ve birbirimizle konuşmaya çalışsak, belki birbirimize zarar vermeden barış içinde birlikte var olmanın bir yolunu bulabiliriz. Şimdi, senin içinde, beni buraya getirmiş olan her ne ise onunla uğraşacağın yerde, beni yok etmek istediğini hissediyorum. Lütfen benden nefret etme ve beni yok etmeye çalışma. Beni sev.

Birbirimizle konuşalım ve birbirimizi dinleyelim ve barış içinde yaşamaya çalışalım. Teşekkürler.

AIDS

Sevgili HIV,

On bir yıl önce, sen kasabamıza ansızın geldin ve o zamandan beri her şey değişti. Birçokları senin yüzünden bu dünyadan ayrıldılar. Onları gerçekten çok özledim. Senin yüzünden çok acı ve ıstırap çekiliyor. Bilinçli olarak hiç kimse seni istemiyordu. Ben şahsen seninle zaten çok uzun bir zamandan beri uğraşmaktayım. 87 ve 88'de beni neredeyse alıp götürüyordun. Düşündüm ki, şimdi 1991'de olduğumuzu ve senin ve benim hâlâ ortalıkta dolaştığımızı belki bilmek istersin. Artık bu pis oyuna bir son verip dost olmanın vakti gelmedi mi? Geçmiş geride bırakalım ve geleceğe doğru birlikte ilerleyelim. Seni sevmek için elimden geldiğince uğraştım fakat bazen bunu yapmakta gerçekten zorlandım. Lütfen barışıp dost olalım.

Her zaman sevgiyle,

Paul

Sevgili Paul,

Pekâlâ,

Sevgiler

HIV

Sevgiye Dönüş

Sevgili AIDS,

Gerçekten çok kızgıyım! Henüz 26 yaşımıdayken neden senin hakkında ve ölüm hakkında tasa çekmek zorundayım? Bilmek istiyorum, acaba sınıf arkadaşlarımdan yeniden bir araya gelecekleri onuncu yıl toplantısına kadar yaşayacak mıyım, fakat hayır -bu belki fazla olur. Ayrıca, her soğuk algınlığında ve uyku düzenim her değiştiğinde, bu acaba sonumun geldiğinin bir işareti mi diye endişelenmekten bıktım usandım. Başkaları farkına varacak diye tasalanmaktan yoruldum. Bedenimden çık git. Seni burada istemiyorum! Hepsi bu kadar.

Russ

Sevgili Russ,

Sen ve ben, her ikimiz de nasıl bir araya geldiğimizi bilmiyoruz, fakat işte burada, birlikteyiz. Ben gitmekten memnun olurdum fakat bu kapı bana açık değil. Hey, ben birçok insana, senin çağında asla üzerinde düşünmedikleri bir hayat ve ölüm dersi verdim! Benimle birlikte çalış, bu işin içinden çıkacağız.

AIDS

Sevgili AIDS,

Ben, diğer birçok insan gibi, hem fiziksel hem zihinsel bakımdan o kadar çok acı çektim, o kadar çok değişimden geçtim ki. Şimdi, evet, içimde kızgın ve üzgün olan büyük bir bölüm var. Bu büyük bir karabasan gibi geliyor insana. Evet, bu hastalığa neden olacak bir şey yapmış olmalıyım. Fakat böylesine cezalandırılmak nasıl bir gönül yarası açıyor, bilsen. Şunu söylemeliyim ki bu çılgın hastalık yüzünden geçirdiğim tüm acıları sevmiyorum, ve onun beni içine soktuğu zihinsel ıstıraptan hoşlanmıyorum. Fakat her gün dua ediyorum.

Peter

Sevgili Peter,

Ben senin bedenindeyim ve evet, ben bir virüsüm ve sana bir hayli rahatsızlık verdim. Fakat seni temin ederim ki, senin zihin gücün bir fark yaratabilir. Biliyor musun, eğer öyle olmasaydı, sen burada olmazdın. Evet, senin hayatını bazı bakımlardan değiştirdim, ama bazı bakımlardan da olumlu yönde değiştirdim. Senin zihnin benden çok daha güçlüdür.

AIDS

Sevgili AIDS,

Ben kararsızlıktan nefret ediyorum. Fakat hayatta arkama yediğim bu tekme için ve çevremdeki diğer insanlara minnettarım. Sen, benim daima sahip olduğum kuvveti bulmamı ve çevremdeki insanların gösterebildikleri sevgiyi görmemi sağladın. Sen bize, her günümüzün değerini bilmeyi ve benim sahip olduğum kuvveti takdir etmeyi öğrettin. Biliyorum, durmadan kuvvetten söz ediyorum. Fakat bu doğru, AIDS bana kuvvet verdi. Çünkü siz hayattaki en büyük korkunuzun gerçekleştiğini, ama yine de hâlâ yolunuza devam edebildiğinizi gördüğünüz zaman, artık korkunun bir kuvveti kalmaz. Kendi kendime işkence etmekten ve olmadığım şey yüzünden kendimden nefret etmekten vazgeçmeme ve kendimi olduğum halimle sevmeme yardım ettiğin için sana teşekkür ederim.

Andrew

Sevgili Andrew,

Bir şey değil.

AIDS

Sevgili AIDS virüsü,

Cehenneme git. Sen ailemden pırıl pırıl bir insanı alıp

götürdün. Onu özlüyorum, onu seviyorum ve bunu ona asla söylemedim. Hayatımızın baharında bize neden saldırdın? Bizi böylesine bir intikamla niçin vurdun? Neden olduğun azaptan nefret ediyorum, fakat bir biçimde, sen Leo'nun ve ailesinin içlerindeki en iyi olan tarafı ortaya çıkardın.

Inez

Sevgili Inez,

Ben en kötüyü ya da en iyiyi ortaya çıkarmış değilim. Ben sadece ben'im. Ve benimle nasıl yaşadığınız ise sizlere kalmış bir şeydir.

AIDS

Ciddi bir hastalıkla uğraşanlara, hastalıkları ile "konuşacakları" bir günlük tutmalarını öneririm. Hastalığı yeniden sahiplenmemiz gereken kendi sevgimiz olarak görmek, hastalığı kurtulmak zorunda olduğumuz kötü ve çirkin bir şey gibi görmekten daha olumlu bir şifa yaklaşımıdır. Enerji yok edilemez. Ancak, o mucizevi bir biçimde dönüşüme uğratılabilir. Mucize, bizim kendi düşüncelerimizden, korku ve tehlike hakkındaki inancımızı terk ederek, onun yerine umut ve sevgi üzerine kurulmuş bir dünya görüşünü kucaklama kararımızdan kaynaklanır. Gerçekten kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur, denemenin hiçbir riski yoktur. "Kefaret öylesine yumuşak ve şefkatlidir ki onun tüm gücüyle size yardım etmek ve sizi desteklemek üzere koşup gelmesi için sadece bir fısıldamanız yeter." Biz, bize düşeni yaptığımızda, Tanrı da kendi payına düşeni yapar.

5. İLİŞKİLERDE BEDENİN ROLÜ

"Beden sizi kardeşinizden ayırmaz, eğer ayırdığını düşünüyorsanız, siz zihnen hastasınız."

Bizim gerçek kimliğimiz bedenimizde değil, ruhumuzda yatar. "İçimizdeki Mesih bir bedende ikamet etmez," der Kurs. Ne de başka kişilerin bedenleri onların gerçek kimliğidir. Beden bizleri ayırır gibi görünen illüzyonsal bir duvardır, o bizi birbirimizden ve Tanrı'dan ayrı olduğumuza ikna etmeye çalışan egonun kullandığı başlıca aygıttır.

Kurs, bedeni, "dünya rüyası içindeki ana figür" olarak tanımlar. Bedenlerin konuştuğu, hareket ettiği, acı çektiği ve öldüğü insanlık öyküsü, Tanrı'nın yaratımının önünde bir gerçekdışı perde oluşturuyor. O, "Mesih'in yüzünü gizliyor." Kardeşim yalan söylemiş olabilir fakat kardeşim o yalan değildir. Kardeşlerim savaşılabirler fakat onlar sevgiyle birleşmiş olarak kalırlar.

"Zihinler birleşiktir," diyor Kurs, "ama bedenler değil." Beden kendi başına hiçbir şeydir. O bağışlayamaz, göremez ve iletişim kuramaz. "Eğer bedeni görmeyi seçerseniz, siz bir ayrılıklar dünyası, birbirleriyle ilintisiz şeyler ve hiçbir anlam taşımayan olaylar görürsünüz."

"Kendinizi bir bedenle özdeşleştirdiğiniz zaman, daima depresyon yaşarsınız" diyor Kurs. Bir başka kişiyi bedenle özdeşleştirmek de aynı endişeye yol açacaktır. Bedenin depresyon yaratacak biçimde kullanılabileceği bir yol da sevgisiz cinsel ilişkidir. Cinsel dürtülerimiz, üstüne sevgimizi ya da korkumuzu yansıttığımız tuvaler haline gelir. Cinsel ilişki Kutsal Ruh düzeyinden kaynaklandığında, çiftler arasındaki iletişim derinlik kazanır. O ego düzeyinden kaynaklandığında ise iletişimin yerine geçirilmiş bir şey olur. Kutsal Ruh, cinsel ilişkiyi bizi şifalandırmak üzere kullanır; ego ise bizi yaralamak için kullanır. Bazen cinsel ilişkinin bir başka kişiyle aramızdaki bağı perçinleyeceğini düşünmüşüzdür, ama aksine, o öncekine kıyasla daha çok illüzyona ve endişeye neden olmuştur. Cinsel ilişki ancak ruhsal birleşme için bir araç olduğu zaman gerçekten sevgi ifade eder, bizi bir başka kişiyle birleştirir. O zaman, o kutsal bir eylemdir.

Kutsallık, sevecen bir amacın mevcudiyeti demektir, ve o anlamda, beden ve onun donanımları kutsal bir ifade olabi-

lir. Spiritüel yolda arayış içinde olan birçokları, bedene ilişkin her şeyden kaçınma gereksinimi duymuşlardır. Fakat bu da aslında fiziksel şeylere aşırı bağımlılık kadar ego-merkezli olabilir. Sevinci yaymak ve sevgi iletişimi kurmak üzere kullanılan her şey Tanrı'nın kurtarma plânına dahildir.

Ben yirmi yaşlarındayken, takım elbise giymiş bir erkekle ilk randevuma çıkmıştım. O güne kadar, ben evimden blucinden başka bir şey giyen bir erkek tarafından alınmamıştım hiç. Kapıyı açıp da karşımda takım elbise ve güzel bir palto giymiş yakışıklı bir erkek gördüğümde, aklıma gelen ilk düşünce onun belki de bir mafya üyesi olduğuydu!

Onunla çıktım ve bütün akşam boyunca onun gardırobu hakkında çelişkili düşüncelerle uğraştım. Bu adama, sık kostümü yüzünden şaşkınlaştığımı söyleyemezdim elbette! O bir İtalyan'dı ve bu benim bir Avrupalı erkeğin kadınlara karşı gösterdiği duyarlılığa ilk kez maruz kalışımdı. Yıllar sonra, bu adamın bana ne öğrettiğini hatırlayacaktım.

Biz düzenli olarak çıkmaya başladık, ve böylesine üstüme düşen ve bana özen gösteren başka bir kimse tanımamıştım. Birlikte çıktığımız akşamları büyük bir olay gibi ele alıyordu. Bir tiyatro oyunu ya da bir film görmek ister miydim? Bir restorana gitmek ister miydim, veya başka bir şey? O nasıl giyinmeliydi? Onun için mavi ya da beyaz gömlek giymesinin ne denli önem taşıdığını görmek beni öylesine şaşırtıyordu. Başlangıçta bu beni tedirgin etti, altmışlı yıllara ait zihniyetimle bu tür düşünceleri yersiz buluyordum. Fakat en sonunda gördüm ki onun asıl istediği şey beni mutlu etmekti. Onun giyinme tarzı, beni hoşnut etmenin, bana ne kadar önem verdiğini göstermenin bir yoluydu.

O ilişkiden yıllar sonra bir erkek arkadaşımla bir giysi mağazasını dolaşıyorduk. O, baktığı iki ceketten hangisini alacağı konusunda karar veremiyordu. Ben hangisini beğendiğimi söylediğimde, bana sanki annesiymişim gibi davrandı -benim fikrimin onun kararını etkilemeyeceğini bana kanıtlamak istedi. Ona dedim ki, "Seninle benim aramızdaki fark bu. Eğer ben bir giysi almak isteseydim, onu senin beğenmen

benim onu alma eğilimimi artırırdı. Eğer seni hoşnut etme, hayatını daha zevkli hale getirme arzusu duyurmuyorsa bana, seninle olan ilişkimizin ne anlamı olurdu?"

Form dünyasında, makyajın, giysilerin ya da herhangi bir şeyin tek maksadı bir başka kişiyi baştan çıkarmak değil, dünyaya güzellik ve zevk şeklinde bir ışık katmaktır. Eşyanın anlamı, dünyaya mutluluk katmak için onları ne ölçüde kullandığımızdadır. Giysiler ve diğer kişisel etkilerin başka herhangi sanat formundan bir farkı yoktur. Eğer onları sevgiyle algılasak, onlar çevremizdeki dünyanın titreşimlerini yükseltir ve enerjisini artırır.

Bu narsislik ya da gösteriş değildir. Bir kız ya da erkek arkadaşınızın ya da eşinizin kıyafetinizi beğenip beğenmediğine aldırış etmemek -işte bu narsisliktir. Benim makyajsız olmamı tercih eden ve bu konuda çok hoşgörüsüz olan erkek arkadaşlarım olmuştur; yine, her zaman makyajlı gezmemi isteyen erkek arkadaşlarım olmuştur. Benim için değişikliğin ne tür bir erkekle çıktığımla hiç ilgisi yoktu, fakat bu "onun ne istediği umurumda değil"den, "onu neyin mutlu edeceği benim için çok önemli"ye bir geçişle ilgiliydi. Cinsel devrimin ilk bölümünde, kadınların, onları erkeklere boyun eğmeye zorlayan baskıcı kalıpları kırmaları gerekiyordu. İkinci bölümde ise bireyselliği geliştirmenin, onu daha yüksek bir kimliğe teslim etmedikçe bir anlam taşımadığının farkına varılması gerekiyordu. Ve en yüksek kimlik, başkaları ile olan ilişkimizdir. Bireyin yalnızca kendisi için yaşadığı bir hayat özgürlüğe kavuşmak değildir fakat sadece tutsaklığın bir başka şeklidir. Bizler bedenler olmadığımıza göre, yalıtılmış bir durumda değiliz. Öyleymişiz gibi yaşamak sadece ıstıraba yol açabilir.

6. GÖSTERİŞ, KILO VE YAŞ

"Bedenin gözü yalnızca şekli görür."

Gösteriş nedir? Amerikalılar'ı para dayandıramadıkları ve aslında hiç gereksinimleri olmayan ürünlere her yıl milyarlarca dolar harcatan, ve genç kadınları incelme gayretleri içinde tehlikeli hastalık hallerine düşüren, saçları, başları, kiloları, görünüşleri, cinsel çekicilikleri ile ilgili o ego-çıkışlı nevrotik saplantı nedir? Bunlar ruh realitesini dışlayan bir kültürel yönelimin kaçınılmaz sonuçlarıdır. İdrakimizde, bedeni bir araç olmaktan çok bir amaç gibi görerek, onun üzerinde konsantre olmak korku doğurur. Yeterince iyi, yeterince çekici olmadığımız korkusu. Bizi beğenmeyecekleri korkusu. Hayatta kazanamayacağımız korkusu. Bu acı verici girdaptan kurtulmanın yolu yoktur, ta ki kendimizi bedenle özdeşleştirmek yerine, asla beden olmadığımız, aslında içimizdeki sevgi olduğumuz ve bizim değerimizi tayin edecek olanın ise yalnızca sevgi olduğu idrakine geçelim. Zihinlerimiz ışıkla dolduğu zaman, karanlığa yer olmaz. Aslında kim ve ne olduğumuzu anladığımızda, acıya ve karmaşaya yer kalmaz.

Yirmili yaşlarımdayken kilo sorunum vardı -şişman sayılacak bir durumda değildim ama beni dertlendirmeye yetiyordu. Sorun, bir türlü atamadığım altı-yedi kilo idi. Ne zaman perhize girsem, sonuçta kilo alıyordum. Bu psikolojik bakımdan anlaşılabilir bir şeydi, çünkü biri bize Eyfel Kulesi'ni hiç düşünmememizi söylerse, artık hep onu düşüneceğiz demektir. Yemek yemeyi düşünmemeye karar vermek, benim yemek yeme fikrine daha çok saplanmama yol açıyordu sadece. Yoksun bırakma yöntemi, kilo vermek için berbat bir yöntemdir. Sorun ile ilgili olarak dua ediyor ve yanıt olarak şu öğüdü alıyordum. "İstediğin her şeyi ye." Bu bana tamamen çılgınca geliyordu. "Fakat eğer kendime bunu söylersem," diyordum, "o zaman yemeye başlayacağım ve asla durmayacağım." İçimdeki rehber şöyle yanıt veriyordu, "Evet, başlangıçta bunu yapacaksın. Yıllardan beri kendine yaptığın tüm o baskıları telafi edeceksin. Sonra buna doycaksın. O zaman doğal ritimlerine geri döneceksin. Sonra şifa bulacaksın."

Böylece, oluruna bıraktım. Muazzam ölçüde kilo vermiş bir kadınla karşılaştım ve o bana, bunu onun adına yapmasını Tanrı'dan istediğini söyledi. "Tanrı'dan kilo kaybetmemi sağlamasını istemedim," dedi kadın. "Sadece beni sırtımdaki maymundan kurtarmasını istedim. Şişman olup olmadığım umurumda değildi. Tanrı'dan, eğer benim şişman olmamı istiyorsa, şişman halimle kendimi rahat hissetmemi sağlamasını istedim. Sadece bu cehennemden kurtulmak istiyordum."

Kilomu umursamamaya karar verdim. Kilo verme saplantımın dehşetine daha fazla dayanamayacaktım. *Mucizeler Kursu*'nun bir öğrencisi olduktan sonra, kaç kilo geldiğimin önemi olmadığını fark etmeye başladım. Bütün önemi olan, sevgi idi. Eğer zihnimi onun üzerinde daha çok yoğunlaştırabilseydim, o zaman sorunlarım kendiliğinden kaybolacaktı. Doğu dinlerinde çoğu zaman şöyle söylenir, "Tanrı'ya yönel, o zaman sen olmayan her ne varsa dökülüp gidecektir." Kurs uygulamalarım üzerinde daha çok yoğunlaştıkça, kilom üzerinde o kadar düşünmez oldum. Hepsi bu. Sonra bir gün aynaya baktığımda, kilolar gitmişti.

Farkına vardım ki kilolarım bedenimle değil, zihnimle ilgiliymiş. İnsanlardan müthiş korkuyordum ve onlardan korunmak için etrafıma -bilinçdışı olarak- bir duvar örmüştüm. Ancak, insanlardan, aslında benim onlara vermediğim sevgiden ötürü korkuyordum. Egomon kilolarla ilgili maksadı, beni insanlardan ayrı tutmaktı ve ben o maksattan vazgeçinceye kadar o fazla kiloları asla bırakmayacaktım. Bilinçaltı zihnim sadece verilen talimatları izliyordu. Ben enerjimi, duvarın ötesine erişmek için kullanmaya başlayınca, Mesih'in zihnime girmesine izin verdiğimde, duvar da mucizevi bir biçimde kayboldu.

Kurs'ta, bedenin önemli olmadığını öğrendikten sonra, neden idman yapmamızın ve sağlıklı beslenmemizin gerekli olduğunu anlayamamıştım. Şunu öğrendim ki, egzersiz yaptığımda, gerçekten de, yapmadığım zamanlara göre bedenimi daha az düşünüyordum. Egzersiz yapmadığım zaman

Sevgiye Dönüş

kaba kalçalar, kalın bel gibi düşüncelerden kendimi alamıyordum. Aynı şekilde, sağlıklı gıda bizi beden içinde en hafif ve en enerjik halde tutar. Ağır, sağlıklı gıda ise bizi bedene bağlar. Biz ruha daha iyi özen gösterme yolu olarak bedene özen gösteririz.

Bugünkü mevcudiyetimizde, yaşlanan bir beden bizim acılı ve üzüntülü düşüncelerimizin ağırlığını yansıtır. Beden içinde daha hafif hareket etmeye başladığımızda ve zihnimiz bedene ait düşüncelerle sürekli meşgul olmaktan vazgeçerse, yaşlanma farklı bir deneyim haline gelir. Bir kitapta, Meriem Ana'nın, elli yaşının üstünde yaşamasına rağmen hiç yaşlanmadığını okumuştum. Neden öyle olduğunu söyleyebilirim. Eğer zihnimizi yalnızca sevgi ve şefkatin doldurduğu bir hale ulaşabilseydik ve geçmiş ile gelecek omuzlarımızda bir yük gibi oturmasaydı, yaşlanma bir gençleşme süreci haline gelirdi. Zamanın tek maksadı bizim şekle, form'a olan takıntımızdan devamlı olarak kurtulmayı öğrenmemiz olduğuna göre, spiritüel bakımdan bizim yaşlandıkça gençleşmemiz gerekir. O zaman beden mükemmel hayata bir sıçrayış yapar, sağlıklı bir alet haline gelir ve sevinç verir.

Kültürel nevrozumuzun bir bölümü de yaşlanmaktan nefret etmektir. Diğer her şey gibi, yaş da olduğu gibi kabul edildiği zaman dönüşüm geçirir. Çoğumuz yaşlanmayı çok ürkütücü, çok itici ve cinsellikten çok uzak bir şey olarak düşünürüz, halbuki bunlar yalnızca bizim düşüncelerimizdir. Paris sokaklarında yürürken, ellilerindeki, altmışlarındaki Fransız kadınları çevrelerine olgun bir cinsellik yayarlar. Burada ise biz o yaşlardaki kadınların çoktan 'unlarını ele-yip, eleklerini duvara astıklarını' düşünme eğilimindeyizdir.

Zihnimizi değiştirmeye başlayalım. Hatırlayalım ki, ne kadar uzun yaşarsak o kadar daha çok biliriz ve ne kadar daha çok bilirsek o kadar güzeliz. Dikkatimizi toplumumuzdaki daha yaşlı kişilere çevirmek suretiyle, biz aktif olarak, yaşlanma deneyimi için yeni bir bağlam yaratabiliriz. Ego, ufa-lan bir beden ufa-lan bir kişi olduğunu iddia eder. Yaşlanmış Amerikalılar'a olan tavrımızda soğuk ve umursamaz bir

kültürü yansıtıyoruz. Çin'de büyükler saygı görür ve kutsanırlar, ki Çinliler'in o kadar uzun süre sağlıklı ve üretici yurttaşlar olarak yaşayabilmelerinin nedeni kısmen budur. Amerika'da gençliğin daha iyi olduğu hakkında bir düşünce-miz vardır, ve bu böyledir de. Bu, nesnel bir gerçek olduğu için değil fakat bu düşünceyi hepimiz taşıyıp bir deneyim olarak tezahür ettirdiğimiz için böyledir.

Hastalık, bağımlılık ya da fiziksel sakatlık her ne ise, o bedende değil, zihindedir ve ancak orada şifalandırılabilir. Bize verilen en büyük güç, diyor Kurs, zihnimizi değiştirebilme gücüdür. Bizim duygusal halimizi fiziksel durumumuz belirlemez. İç huzuru deneyimi yalnızca zihinden gelir. "Zihinsel sükûnet" diyor, *Mucizeler Kursu*, "açıkça bir içsel meseledir."

7. ŞİFANIN ANLAMI

"Unutmayın ki, tüm dünya Tanrı Çocuğu'nun şifa bulması içindir."

Biz şifa hakkında düşünürken genellikle fiziksel iyileşmeyi düşünürüz, fakat *Mucizeler Kursu*, sağlığı "iç huzuru" olarak tanımlıyor. Kritik hastalıklar yaşayan insanlar vardır ki huzur içindedirler, ve mükemmel derecede sağlıklı olan ama duygusal bakımdan işkence çeken insanlar da vardır.

Jerry Jampolsky, *Yalnızca Sevgiyi Öğret* adlı kitabında, tutum ve davranışlar yoluyla uygulanan şifanın prensiplerini ortaya koyuyor. O, fiziksel koşullar her ne olursa olsun iç huzuru duymanın mümkün olduğunu öğretiyor. Hastalığımızı Tanrı'ya teslim etmekle biz, her şeyin farkındalığımıza daha çok sevgi getirmek üzere Kutsal Ruh tarafından kullanılabileceğini bilerek, o deneyimi tümüyle O'na teslim etmiş oluruz.

Birçok insan, hastalığından bir "uyanış çağrısı" olarak

söz etmiştir. Bu, uyanmak ve hayatı deneyimlemek -uyanmak ve her sabahı kutlamak, uyanmak ve dostların, ailenin kadrini bilmek demektir. Kritik hastalıkları olan insanları dinledim, ancak hastalık teşhisleri konulduktan sonra yaşamaya başladıklarını söylüyorlardı. Bu neden böyledir? Çünkü bize ne zaman bir kritik hastalık teşhisi konulsa, daha ilk beş dakikada kişisel ve önemsiz yükümüzün büyük bir bölümünü atmış oluruz. Neden bu kadar küstahça davranıyorum? Neden bu kadar katı görünmeye çalışıyorum? Neden o kadar çok insanı yargılıyorum? Beni çevreleyen tüm sevgi ve güzelliğe neden değer vermiyorum? Neden varlığımın en basit ve en önemli unsurundan, yüreğimdeki sevgiden kaçınıyorum?

İllüzyonlarımızı bırakmak başlı başına bir şifadır. Her birimizin içinde bir öz vardır -bu bizim özümüz, gerçek varlığımızdır. O, Tanrı'nın bizim içimizdeki yeridir. O özü bulmamız Tanrı'ya geri dönüşümüzdür. O bizim hayatımızın amacıdır ve bizim en acı verici deneyimlerimiz bile o amaca hizmet edebilir.

Yıllar boyunca birçok cenaze ve anma töreninde bir konuşmacı olarak görev aldım. Görmüş olduğum en etkileyici manzaralardan bazıları, inkâr edilemeyecek ya da bir kenara itilemeyecek bir çıplak gerçekle karşılaşan insanların kederli yüzleri olmuştur. Sevdiğimiz biri artık bizimle olmadığı zaman, kederimiz bizi yeni tekâmül fırsatlarına açar. Gözyaşları büyük bir yumuşatıcı etken olabilir.

Geçenlerde, AIDS'den ölen genç bir adamın cenazesinde bulundum. Arkadaşları tarafından gönülden seviliyordu ve birçok kişi tören boyunca ağladı. Törenin sonuna doğru, onun en yakın arkadaşları ayağa kalkıp, onunla birlikte sık sık söyledikleri bir şarkıyı söylediler. Birçoğu şarkıyı söylerken hıçkırmamak için kendisini zor tuttu. Onların yüzlerine yansıyan katıksız keder öylesine şaşırtıcı bir güzellikteydi; onları seyrederken düşünüyordum, aralarında oyuncu olanlar, büyük olasılıkla, asla böylesine sahipsiz bir oyunculuk sergilememişlerdi.

Bir başka zaman, hunharca katledilmiş genç bir kadının cenazesinde görevliydim. Kadın evliydi ve üç yaşında bir bebeğin annesiydi. Kilisede oturmuş beni dinlerken kocasının yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Ona dedim ki, "Michael, hepimiz biliyoruz ki sen asla önceki gibi olmayacaksın. Önünde iki seçenek var: Ya sertleşecek ya da yumuşayacaksın. Bu olaydan sonra, ya Tanrı dahil artık hiç kimseye güvenilemeyeceği sonucunu çıkaracaksın ya da gönül acının seni o ölçüde yumuşatmasına izin vereceksin -gözyaşlarının kalbini kuşatan duvarı öylesine eritmesine izin vereceksin- ki, eşi az bulunur bir derinliğe ve duyarlılığa sahip bir insan haline geleceksin."

Sonra salondaki kadınlara hitap ettim, "Bu küçük erkek çocuk annesini kaybetti. Artık bu çocuğu bir kadının şefkatli kolları kucaklamıyor. Bu durumu düzeltmeden bırakmayın. Şimdi gönlünüzden karar verin, onu ziyaret etmeye, babasını ziyaret etmeye, durumu elden geldiğince derleyip toparlamaya, bu andan itibaren erişkin kadınlar olarak sorumluluk almaya karar verin. Bu sorumluluğu ciddiye alın ki en azından bu durum içinde, bu karanlığın getirmiş olduğu kişisel büyüme o karanlığı defedebilsin."

Ne gariptir ki, o cenaze töreninden sonra kentin öbür ucundaki bir evlenme törenine gitmem gerekiyordu. Tören sırasında güveyin gözleri ile az önce karısını gömmüş olan genç adamın gözlerindeki benzerliğe dikkat ettim. Kuşkusuz, güvey yasta değildi ve mutluydu. Aynılık olarak görünen şey, onun gözlerindeki saf, katıksız, yapaylıktan uzak sevgi idi. Sadece yalınlık, açıklık ve sevgi vardı o gözlerde.

Şifa, sevgiye bir dönüştür. Hastalık ve ölüm, yitirdiğimiz insanı ve hayatı ne denli sevdiğimiz hakkında çoğu zaman çok acı verici derslerdir, ama yine de derslerdir. Bazen kalbimizin önündeki duvarı parçalayıp yıkmak için bizim kalbimizi parçalayan bir bıçak gerekir.

Bir gece Los Angeles'da verdiğim dersi izleyen bir meditasyon sırasında, iki arkadaşımın salonun arka tarafında ağladıklarını fark ettim. Onlar AIDS'li bir ortak dostlarının

yaklaşan ölümü yüzünden derin bir keder içindeydiler. Onları o denli büyük bir acı içinde görmek beni üzdü. Şunu fark ettim ki acı çekmek, başkalarının acılarını da bir röntgen ışını gibi görebilmenizi sağlıyordu.

"Bu yük kaldırılamaz mı?" diye sordum Tanrı'ya. Bizler hepimiz o vakte kadar bu hastalıktan dolayı çok keder görmüştük, pek çok ıstırap ve pek çok ölüm. "Bu yetmez mi? Bunlar son bulamaz mı?"

Bundan sonra çarpıcı bir şey yaşadım. Bana, yaklaşık on yıl önceki kendi yaşadığım "ruhun karanlık gecesi" hatırlatıldı. Ben çekmekte olduğum acı sayesinde derin bir biçimde ve sonuçta olumlu yönde değişim geçirmemiş miydim? Eğer ruhum bu deneyimi kendi hakkımda daha büyük bir farkındalığa ulaşmanın bir yolu olarak kullanabilmişse, diğer insanların da aynı şeyi yapıyor olmadıklarını nasıl bilebilirdim? Yargılamak benim işim değildi -işim, mümkün olan her yoldan yardım etmektir, doğru, ama her şeydeki en yüce bilgelikten kuşku duymak değil. Acı çeken bir kişiye verebileceğimiz en büyük armağan, bu karanlığın ötesinde bir ışık bulunduğu düşüncesini zihnimizde tutmaktır. Herhangi bir durumda, dışta olup bitenler sadece bir buzdağının tepesinden ibarettir. Dersler, gerçek değişimler, büyüme fırsatları - bunlar fiziksel gözlerin göremeyeceği şeylerdir. Onlar ruhsal su düzeyinin altında kalırlar, fakat onlar oradadırlar. Ve onlar, ruhun yolculuğunun, bizim fiziksel duyularımızın perspektifinden görebildiğimizden çok daha engin bir tablosunu temsil ederler. Büyümek, her zaman canımızın istediği şeyleri elde etmek değildir. O, bizlerin daima olma potansiyeline sahip bulunduğumuz erkekler ve kadınlar haline gelmemizdir. Seven, saf, dürüst, berrak.

Daha uzun bir yaşamın mutlaka daha iyi bir yaşam olması gerekmez. Sağlıklı bir yaşamı belirleyen şey fiziksel durum değildir. Yaşam, sevginin mevcudiyetinden, ölüm ise onun yokluğundan ibarettir. Fiziksel ölüm asla gerçek ölüm değildir. Şimdi biz, fiziksel olanın ötesinde yaşamın var olduğunu idrak edecek kadar yeterince büyüdük. Bu yaşamı

buldukça, biz insanoğlu ve Tanrı Çocukları olarak, asıl kimliğimiz olmaya doğru büyürüz.

8. ÖLÜM VE TEKRARDOĞUŞ

"Ölüm yoktur, Tanrı Çocuğu özgürdür."

Mucizeler Kursu der ki, doğum bir başlangıç değil fakat bir devamdır ve ölüm bir son değil fakat bir devamdır. Hayat sonsuza dek devam eder. O hep vardı ve hep var olacak. Fiziksel bedenlenme, hayatın alabildiği formlardan yalnızca bir tanesidir.

Mucizeler Kursu, diğer metafizik öğretilerde de bulunan Büyük Işınlar kavramından söz ediyor. Büyük Işınlar, fiziksel duyularımızın henüz algılayamadıkları daha süptil düzeylerde, bizim her birimizin içinden yayınlanan enerji hatlarıdır. Bizim fiziksel duyularımız, mevcut inanç sistemimizi yansıtmaktadır; inanç sistemimiz genişledikçe duyularımız da birlikte gelişecektir. Bir zaman gelecek, biz Büyük Işınlar'ı fiziksel olarak algılayacağız. Aura gören insanlar, buna şimdiden başlıyorlar. Buda, İsa ve diğer aydınlanmış üstatlar genelde başlarının etrafında bir hale ile, ya da kalplerinden yayınlanan ışıkla tasvir edilmişlerdir.

Bu ışık ve enerji hatları bizim yaşam gücümüzdür. Beden yalnızca geçici bir kafestir. Bunu henüz idrak edemediğimizden, beden ölümünü kişinin ölümü olarak düşünüyoruz. Öyle değildir. Bir zamanlar insanlar dünyanın düz olduğunu düşünürlerdi ve ufka ulaşan gemilerin dünyadan aşağı düştüklerine inanırlardı. Gün gelecek, bizim ölüm hakkındaki mevcut idrakimiz de bunun kadar garip, cahilce ve modası geçmiş görünecek. Beden öldüğünde ruh ölmez. Fiziksel ölüm, üstümüzdeki bir takım elbisenin çıkartılması gibidir.

Ego için realite, ancak fiziksel olarak algılayabildiklerimizdir. Fakat var olduğunu bildiğimiz birçok şey çıplak gözle

görülmez -ne atomlar, ne protonlar, ne virüsler, ne de hücreler. Bilim adamları şimdi, algılanan tüm realitenin ötesinde yatan bir'liği fark etmeye başlıyorlar. Bu bir'lik, Tanrı'dır ve bizim varlığımız onda yatar.

Fiziksel bedenlenme bir derslane deneyimidir ve ruhlar öğrenmeleri gerekeni öğrenmek üzere dershaneye girerler. Bu tıpkı, televizyonda bir kanala ayarlanmaya benzer. Diyelim ki hepimiz 4. Kanal'a ayarlanmışız. Birileri öldüğünde, onlar artık 4. Kanal'da değildirler, fakat bu onların artık yayın yapmadıkları anlamına gelmez. Onlar şimdi 7. ya da 8. kanaldadırlar. Kablo sistemi mevcuttur, bizim o yayını alacak kablo donanımımız bulunsun ya da bulunmasın. Bizi, fiziksel olarak algılayamadığımız bir şeyin mevcut olmaması gerektiğine inandırmayı istemek, sadece egonun küstahlığıdır.

İnsanlar, ölmekte olan bir kişinin başının tepesinden çıkan bir ışık gördükleri hakkında beyanlarda bulunmuşlardır. Birçok kimse, fiziksel bedenin geçici olarak terk edildiği "ölüme-yakın deneyimler" geçirmiştir. Bir zamanlar büyük bir uçak kazası geçirmiş bir kadınla tanıştım. O, bedenindeki kanın yarıdan fazlasını kaybetmişti ve bacakları neredeyse kopmuş haldeydi. Geçirdiği deneyimi bana anlatırken dedi ki, "Öldüm ve sonra geri döndüm. Harikulade bir anne sevgisiyle kucaklanmışım gibi çok çekici ve sıcak bir duygu yaşadım. Fakat bir seçim yapabileceğimi biliyordum. Babamı düşündüm, ölümümün onun için dayanılmaz olacağını biliyordum, böylece mücadele verdim ve geri döndüm.

"Artık cenazelerde asla ağlamıyorum," dedi. "Burada, geride kalan insanlar için ağlayabilirim, fakat geçirdiğim deneyimden biliyorum ki ölen insanlar harikulade bir yere gidiyorlar."

Bir kez, Büyük Işıklar fiziksel duyularımız tarafından algılandıklarında, beden bizim gerçek benliğimizin yanında bir gölgeden ibaret gibi görünecektir. Bir kimsenin öldüğünü işittiğimizde, bu sadece bir gölgenin kalktığı anlamına gelecektir. Ölüm asla bir ilişkinin sonu gibi görünmeyecektir.

İsa, "Ölüm son düşman olacak," dediği zaman o bunu, 'bizim düşman olarak göreceğimiz en son şey olacak' anlamında söylemişti. Sorun, gerçekten de ölüm değildir fakat bizim ölüm hakkında ne düşündüğümüzdür. Hepimiz ölebiliriz. Kimimiz 9:30, kimimiz 10:07 seferi ile gidebiliriz, fakat hepimiz yolcuyuzdur. Ölümün ne anlama geldiği hakkındaki düşüncelerimizin şifaya kavuşturulmasını kabul etmek, bizim, bedeni esas alan anlayıştan, ruhu esas alan anlayışa doğru geçireceğimiz değişimin temelini oluşturur.

Hayat asla bitmeyen bir kitap gibidir. Kitabın bölümleri sona erebilir ama kitap asla. Bir fiziksel bedenlenmenin (enkarnasyonun) sonu bir bölümün sonu gibidir; bir düzeyde, bu bir başka bölümün başlangıcını hazırlar. Bir zamanlar bir dostumun şöyle söylediğini işitmiştim, "Babamla olan ilişkim ancak onun ölümünden sonra düzeldi."

Mucizeler Kursu, fiziksel bedenin ölümüyle birlikte iletişimin son bulmadığını söylüyor. Gerçek iletişim, fiziksel olarak söylenen ve işitilenlerden daha öte bir şeye dayanmaktadır. Bir kimse öldüğünde, onunla öncekinden farklı bir biçimde konuşmamız gerekir; burada, kendimizi ebedi bir yaşam-gücü olasılığına açık tutarak, zihnimizi fizik-ötesi bir söyleşi yeteneği geliştirmek üzere yönlendiririz.

Mektup-yazmak böyle bir iletişimi besleyebilir. Önce, ölmüş olan kişiye bir mektup yazarız ve sonra ondan bize bir mektup yazarız. Böyle alıştırmaların amacı nedir? Bunlar, normalde egonun dikkate almamıza izin vereceğinden daha büyük olanakları kabul edebilecek şekilde zihni genişletirler. Kederlileri destekleme gruplarındaki insanlar çoğu zaman bana, ölmüş olan birini rüyalarında gördüklerini söylemişlerdir. "Ölü" kişi rüyada belirlediği zaman, rüyayı gören, "Sen burada olamazsın. Sen öldün," demiştir. O noktada, görünen kişi, "Oh," demiştir ve rüya sona ermiştir. Burada, rüyanın devamına izin vermekten kaçınılmıştır.

Mektup yazma ya da başka bir şekilde iletişim kurma veya ölüm-ötesi yaşam olasılığına açık olmamızı sağlayacak başka bir deneyim, bizim kendi kendimize empoze etmiş ol-

duğumuz zihinsel sınırları zorlayarak genişletir. O zaman rüyalarımız ve diğer duygusal deneyimlerimiz bizim inanmayı reddedişimizin oluşturduğu tutsaklıktan kurtulurlar. Bazen bir kimse öldüğünde, "Bu olamaz" deriz, "Bu gerçek gibi gelmiyor bana. O hâlâ buradaymış gibi geliyor." Gerçekten de oradadırlar: Her ne kadar dünyanın ego sesleri "Bu yalnızca senin hayalin" dese de, gerçek aslında ölümün "sadece bizim hayalimizden ibaret olduğu"dur. Gerçek, Tanrı'nın yarattığı haliyle, ölümün mevcut olmadığıdır ve kalbimizin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliriz.

Tekrardoğuşa (yeniden bedenlenmeye) ne diyeceğiz? Aşağıdaki yazı, Kurs'un 'Öğretmenin Elkitabı'nın "Tekrardoğuş" bölümünden alınmıştır:

"Nihai anlamda, tekrardoğuş olanaksızdır. Ne geçmiş, ne de gelecek vardır, ne de bir beden içinde bir ya da birçok kez doğma fikrinin bir anlamı vardır. Öyleyse tekrardoğuş gerçek anlamda doğru olamaz... Eğer bu kavram hayatın ezelili-ebedi doğasının görülüp kabul edilmesini güçlendirmek için kullanılıyorsa, o zaman gerçekten yararlıdır... Ancak, diğer birçok inanç gibi, o da acı bir biçimde kötüye kullanılabilir. Böyle bir kötüye kullanış, en azından, geçmişle aşırı meşgul olmayı ve belki geçmişle gururlanmayı gündeme getirebilir. En kötüsü de o, şimdi'de bir atalete neden olabilir... Şimdi'yi geçmişe bağlı görmenin daima bir riski vardır. Hayat ile bedenin aynı şey olmadığı fikrini güçlendirecek herhangi düşünce ise daima hayır vardır."

Öyleyse, teknik bakımdan, tam düşündüğümüz gibi bir tekrardoğuş mevcut değildir; çünkü bir doğrusal (lineer) zaman mevcut değildir. Eğer geçmiş ya da gelecek hayatlarımız varsa, onların hepsi birden yaşanmaktadır. Yine de anımsatılması yararlı olur ki bizim herhangi bir fiziksel yaşam süremizden ayrı bir hayatımız vardır. *Mucizeler Kursu*'nun bu konuda bir doktrini yoktur. Kurs'un ileri düzeyde-

ki bir öğrencisi tekrardoğuşa inanabilir de, inanmayabilir de. 'Tek önemli ve anlamlı soru, o kavramın yararlı olup olmadığıdır.' Bize, herhangi bir fikir ve onun hayatımızdaki kullanımı hakkında düşünürken İçimizdeki Öğretmen'in rehberliğine başvurmamız söylenilmiştir.

Aydınlanmış bir dünyada biz yine de bedeni bırakabiliriz. Fakat o zaman ölüm çok farklı bir biçimde deneyimlenecek. *Mucizeler Kursu*'nun bir uzantısı olan "Dua Şarkısı"nda şöyle yazıyor:

"Ölüm işte böyle olmalıdır; sevinç ve huzur duygusuyla, sessizce yapılan bir seçim, çünkü beden Tanrı'ya giden yolda Tanrı Çocuğu'na yardım etmesi için şefkatle kullanılmıştır. Öyleyse, verdiği tüm hizmetler için bedene teşekkür ederiz. Ama aynı zamanda, sınırlılıklar dünyasında yürüme ve -en çok sevgi dolu anlarda berrak biçimde görünen- Mesih'e gizli formu içinde ulaşma ihtiyacı sona erdiği için de minnettarız. Şimdi, bakabilmeyi yeniden öğrendiğimiz ışık altında artık O'nu perdesiz olarak görebiliriz.

Biz ona ölüm diyoruz fakat o özgürlüktür. O, bedenin arzusu dışında, acı-verici ve zorla uygulanır görünen biçimlerde değil fakat kurtuluşa eriştiren nazik ve şefkatli bir karşılayış halinde gelir. Eğer gerçek şifa vuku bulmuşsa, sevinçle yapılan ve sevinçle tamamlanan bir uğraş sonunda dinlenmemizi sağlamak üzere ölümün geliş biçimi işte budur. Şimdi huzur içinde, verdiğimiz armağanların bizim için saklanmış olduklarını görmenin zor olmadığı daha özgür bir havaya, daha yumuşak bir iklime geçeriz. Çünkü Mesih bizim için şimdi daha berraktır; içimizdeki O'nun vizyonu daha kalıcıdır; O'nun sesi, Tanrı kelâmı, daha kesin biçimde bizim kendi sözümüzdür.

Daha yüce bir duaya bu yumuşak geçiş, dünyevi davranışlar hakkındaki bu şefkatli bağışlama ancak şükrederek, minnettarlıkla alınabilir."

Bir zamanlar, insanların ölümünün kutlandığı ve doğumlarında yas tutulduğu eski bir Japon dini hakkında bir şeyler okumuştum. Onlar, doğumu sonsuz bir ruhun sonlu bir odak içine zorla sığdırılması, ölümü ise tüm sınırlardan kurtuluş ve Tanrı'nın inayetinin bize sunduğu tüm olanakları yaşamak için özgürleşmek olarak görüyorlardı.

Hayat, bedenın yaşamından çok daha öte bir şeydir; o sonsuz genişlikte bir enerji alanıdır, sayısız boyutlarda süren bir sevgidir, fiziksel formdan bağımsız olan bir psikolojik ve ruhsal deneyimdir. Biz ezelden beri hayatta olageldik. Biz ebediyen hayatta olacağız. Fakat beden hayatı önemli bir eğitimidir. O, bizim dünyayı Cehennem'den kurtarma fırsatımızdır. "Sevgili Tanrım, Cennet'te olduğu gibi, yeryüzünde de Senin iraden olsun."

BÖLÜM 9

Cennet

*"Cennet buradadır. Başka bir yer yoktur.
Cennet şimdidir. Başka bir zaman yoktur."*

1. MUTLU OLMA KARARI

"Cennet, benim vermem gereken bir karardır."

"Tanrı'nın iradesi (isteği) bizim şimdi mutlu olmamızdır." Tanrı'nın iradesinin yerine gelmesini dilerken, biz zihnimize, hayattaki güzelliğe odaklanmayı, yas tutmak yerine kutlamak için tüm nedenleri görmeyi öğretiyoruz.

Genelde bizi neyin mutlu edeceğini düşünüp kararlaştırır ve sonra onları gerçekleştirmeye çalışırız. Fakat mutluluk koşullara bağlı değildir. Öyle insanlar vardır ki mutlu olmak için dünyada her şeye sahip oldukları halde mutlu değildirler. Ciddi sorunları olduğu halde mutlu olan insanlar da vardır. Mutluluğun anahtarı, mutlu olmaya karar vermektir.

Son birkaç yıl içinde, "duygularımızı serbest bırakma" hakkında bir sürü konuşmalar oldu. Bu önemli bir kavramdır fakat ego bunu kendi amaçları yönünde kullanabilir. Çoğu zaman biri, "duygularını hisset" dediğinde, o olumsuz duygularımızı hissetmeyi kastetmektedir: "Acını hisset", "öfkeni hisset", "utancını hisset". Fakat bizim olumsuz duygularımızı hissetmek için ne kadar desteğe ihtiyacımız varsa, olumlu duygularımızı hissetmek için de o kadar desteğe ihtiyacımız vardır. Ego her türlü samimi ve gerçek duygunun deneyimlenmesine direnç gösterir. Sevgimizi hissetmek için, doyum halimizi, mutluluğumuzu hissetmek için de desteğe ihtiyacımız vardır.

Ego mutsuzluğa karşı gizli bir savaş sürdürür. Üniversitedeyken koltuğumun altında Rus şairlerinin kitapları ile

dolaştığımı ve entelektüel yığıtliğime yakışır bir sofistike ve alaycı hoşnutsuzluk olarak duyumsadığım bir ruh hali geliştirmeye çalıştığımı hatırlarım. Bu halimin, insanın durumunu anladığımı gösterdiğini hissederdim. Sonunda idrak ettim ki benim bu alaycı tavrım insanın bulunduğu durum hakkında pek az bir anlayışı sergilemektedir, çünkü o durumun en önemli veçhesi bizim daima seçim halinde olduğumuzdur. Biz her şeyi, insanları ve olayları daima farklı şekillerde algılamayı seçebiliriz.

"Bardağı yarı yarıya boş ya da yarı yarıya dolu görmek sizin seçiminizdir," diye bir söz vardır. Siz hayatınızdaki yanlış olan üzerinde ya da doğru olan üzerinde odaklanabilirsiniz. Fakat her neyin üzerinde odaklanırsanız, o odaklandığınız şeyin giderek daha çoğuna sahip olursunuz. Yaratma, düşüncenin bir uzanımıdır. Yoksunluk düşünün, yoksunluk bulursunuz. Bolluk ve bereket düşünün, daha çoğunu alırsınız.

"Ama, her şey yolunda gidiyormuş gibi davranırsam, kendime karşı dürüst olmuş olmuyorum," diyen sesler işitebiliyorum. Fakat olumsuz benliğimiz bizim dürüst benliğimiz değildir; o daha çok, sahtekâr yanımızdır. Bizim olumsuz duygularımızla temasta olmaya ihtiyacımız vardır fakat sadece onları serbest bırakmak ve altlarında yatan sevgiyi hissetmek için.

Olumlu duygular hissetmek ya da olumlu düşünceler düşünmek o kadar da zor değildir. Sorun, bizim onlara direnişimizdir. Onlar kendimizi suçlu hissetmemize neden olurlar. Egoya göre, bizim doğal mirasımıza sahip çıkmamızdan daha büyük bir suç yoktur. Eğer zenginsem, der ego, bir başkası yoksul olacaktır. Eğer ben başarılı olursam, bir başkasının hisleri incinebilir. Ben kim oluyorum bütün bunlara sahip olacak? Ben bir tehdit oluşturacağım ve insanlar beni artık sevmeyecekler. Bunlar egonun bilincimize kustuğu savlardan bazılarıdır. Kurs, bizi gizli bir inancın tehlikesinden sakınmamız için uyarıyor. Pek çoğumuzun taşıdığı bu gizli inanç, fazla mutlu olmanın yanlış olduğu inancıdır.

Egonun dinsel dogması hiç de yardımcı olmamıştır. İstirap yüceltilmiş, insanlar yeniden-dirilişten çok, çarmıha-geriliş üzerinde odaklanmışlardır. Fakat yeniden-diriliş olmadıkça, çarmıha-geriliş anlamsız bir simgedir. Çarmıha-geriliş korkunun enerji kalıbıdır, kapalı bir kalbin tezahürüdür. Yeniden-diriliş ise o kalıbın tersidir ve düşüncenin korkudan sevgiye çevrilmesiyle gerçekleştirilir.

Çarmıha-gerilişe bakın, der *Mucizeler Kursu*, fakat ona takılıp kalmayın. "Kutsanmış olanlar onlardır ki görmedikleri halde iman ederler," der İsa. Her şey yolunda giderken iman etmek kolaydır. Fakat herkesin hayatında, görüş mesafesinin az olduğu hallerde inişe geçen bir pilot gibi, aletle uçmak zorunda kaldığı zamanlar olur. O pilot, iniş yerinin orada olduğunu bilir fakat onu göremez. O, kendisinin yerine kaptanlık yapmaları için aygıtlarına güvenmek zorundadır. Durum bizim olmasını istediğimiz gibi olmadığında, işte bizim için de böyledir. Biz biliriz ki hayat daima daha büyük bir hayra doğru yol almakta olan bir süreçtir. Ancak, bazen bunu göremeyiz. O zamanlarda biz, ruhsal radarımızın bizim adımıza kaptanlık yapmasına güveniriz. Mutlu bir sona varılacağına güveniriz. İmanımızla ve güvenimiz yoluyla, bunun kanıtlanmasını niyaz ederiz.

Yeniden-diriliş aktif bir çağrıyla gerçekleştirilir. O, karanlığın ortasında ışığı görme kararını temsil eder. Yahudi bilgelik kitabı Talmud'da, Yahudiler'e karanlık zamanlarda nasıl davranacakları anlatılır. "En karanlık gecede," der Talmud, "çoktan sabah olmuş gibi davranın."

Tanrı her derdin çaresini anında sağlar. Zaman yalnızca bir düşüncedir. O, imanımızın ya da imansızlığımızın fiziksel yansımasıdır. Eğer bir yaranın iyileşmesinin zamana bağlı olduğunu düşünüyorsak, iyileşme vakit alacaktır. Biz eğer Tanrı iradesini şimdiden yerine gelmiş gibi kabul edersek, tüm yaraların derhal iyileştiğini deneyimleriz. Kurs'ta zikredildiği gibi, "Bir anda gerçekleşen sonuçları sağlayan ancak sonsuz sabırdır." Evren bizi her şekilde desteklemek üzere yaratılmıştır. Tanrı, bize olan sonsuz özenini sürekli

şekilde göstermektedir. Tek sorun şu ki biz O'nunla hemfikir değiliz. Biz kendimizi, O'nun bizi sevdiği gibi sevmiyoruz ve böylece, hak kazanmış olduğumuz mucizelerin önünü tıkıyoruz.

Dünya mükemmel olmadığını öğretmiştir bize. Aslında bize, tam mutluluğu hak ettiğimizi düşünmenin küstahlık olduğu öğretilmiştir. Bizim saplanıp kaldığımız nokta işte budur. Hayatımıza, "liyakatı olan" bir kişinin hak etmiş olması gereken -sevgi, başarı, mutluluk gibi- herhangi bir şey girecek olursa, bilinçaltı zihnimiz bunun bizim için mümkün olmayacağına karar verir. Ve böylece, onları baltalarız. Bizim kendi kendimize yaptığımız haksızlığı pek az kimse bize yapmıştır. Bizim elimizdeki şekeri fırlatıp attığımız gibi, kimse o şekeri bizim elimizden kapmamıştır. Sevinci kabul edememiştir, çünkü o bizim kim olduğumuz hakkındaki görüşümüzle bağdaşmamaktadır.

Egonun bizim değerimiz hakkındaki yetersiz ve kusurlu değerlendirmesinin karşısında Tanrı'nın yarattığı gerçek durmaktadır. İçimizde parlamakta olan ışıktan daha parlak bir ışık yoktur. O ışığı görsek de görmesek de fark etmez. O oradadır, çünkü Tanrı onu oraya koymuştur.

Mutlu olmak yalnızca hakkımız değil, aynı zamanda, bizim sorumluluğumuzdur da. Tanrı hiçbirimize sadece bize ait olan bir mutluluk sağlamaz. Tanrı bize mutluluğu gönderdiği zaman, dünyada O'nun adına daha dik ve sağlam durbilelim diye bunu yapar.

Mutluluk, bizim Tanrı iradesini kabul ettiğimizin bir işaretidir. Somurtmak gülümsemekten bir hayli daha kolaydır. Alaycı ve olumsuz olmak kolaydır. Aslında bu, dünyaya yardım etmemenin bir mazeretidir. Her ne zaman biri bana, "Marianne, dünyadaki açlık için çok üzülüyorum," derse, ona şöyle diyorum, "Onları doyuran örgütlerden birine ayda beş dolar veriyor musun?" Bunu soruşumun nedeni, sorunların çözümü için katkıda bulunanların, kenarda durup da hiçbir şey yapmayanlar kadar çaresizlik çeker görünmediklerine dikkat etmiş olmamdır. Umut, umut verici çözümlere katı-

lımdan doğar. Bizler mutluluk nedenlerini fark etmeyi ve onları yaratmayı seçtiğimiz ölçüde mutlu oluruz. İyimserlik ve mutluluk ruhsal çalışmanın sonuçlarıdır.

Mucizeler Kursu şunu bildiriyor, "Sevgi iyi-kabulün, gönül-açıışın hizmetindedir, zamanın değil." Cennet sadece bizim onu kabulümüzü bekler. O bizim "daha sonra" deneyimleyebileceğimiz bir şey değildir. "Daha sonra" sadece bir düşüncedir. "Sevinin" diyor İsa, "çünkü ben dünyayı yendim." O, Tanrı-gücü önünde dünyanın bir gücü olmadığını idrak etmişti ki bunu hepimiz idrak edebiliriz. Dünya gerçek değildir. O ancak bir illüzyondur. Tanrı tek gerçek, tek güç olarak sevgiyi yaratmıştır. Ve bu böyledir.

2. BİZİM PARLAMA KAPASİTEMİZ

"Elinizi uzatıp Cennet'e erişebilirsiniz."

Tanrı'nın gözünde hepimiz mükemmeliz ve kendimizi parlak bir biçimde ifade etme konusunda sonsuz bir kapasiteye sahibiz. Sınırsız potansiyel yerine sınırsız kapasite diyorum, çünkü potansiyel tehlikeli bir kavram olabilir. Biz onu kendimize eziyet etmek, şimdi yerine gelecekte yaşamak, ve ne olabilecek iken ne olduğumuzu düşünüp sürekli kıyaslama yapmak suretiyle kendimiz için bir umutsuzluk hali oluşturmakta kullanabiliriz. Biz mükemmel üstatlar olmadıkça, potansiyelimizin tanımına uygun bir biçimde yaşamamız olanaksızdır. Potansiyelimiz, daima daha sonra yaşayabileceğimiz bir şey olarak kalacaktır.

Potansiyel, bizi kişisel güçsüzlüğe bağlayabilecek bir kavramdır. İnsan kapasitesi üzerinde odaklanılmadıkça, insan potansiyeli üzerinde odaklanmak yetersiz kalacaktır. Kapasite şimdi'de ifade edilir. O, an'da olandır. Onun anahtarı, içimizde var olanda değil fakat daha çok, içimizde olanı sahiplenmeye istekli oluşumuzdadır. Şimdi yapmaya mukte-

dir olduğumuz şeylere kendimizi açmadan önce, halen yapmakta olduğumuz işte mükemmel hale gelmeyi ya da doktorluk payesi kazanmayı veya aydınlanmış bir üstat olmayı beklemenin bir anlamı yoktur. Elbette bugün, yarın olabileceğimiz kadar mükemmel değiliz, ama bugün herhangi bir hareket yapmadan, yarının vaatlerine nasıl ulaşabiliriz? Geçmişte, yapabileceğim yaşam seçimleri karşısında öylesine karmaşaya düştüğüm için hiç kımıldamadan hayatımın yıllarını geçirdiğimi hatırlıyorum. Tüm olanaklar karşısında felç olmuştum. Hangi yolun beni "potansiyelimi" gerçekleştirme yönünde götüreceğini hesaplayamıyordum; bu muhteşem nevrotik mit bugün tezahür ettirebileceğim her şeyin önüne dikiliyordu. Böylece, kımıldamaktan öylesine korkuyordum. Ve korku, kuşkusuz, varlığa en büyük ihaneti edendir. "Potansiyellerini hayata geçiren" insanlarla, bunu yapmayanlar arasındaki fark, onlardaki potansiyelin ölçüsünde değil fakat onların şimdi'de yaşamak için kendilerine verdikleri izin ölçüsündedir.

Bizler erişkin kuşağız. Erişkin bedenlerimiz, erişkin sorumluluklarımız ve erişkin mesleklerimiz var. Çoğumuzda eksik olana gelince, kendimize hayatta parlama, tamamen çiçek açma ve yeterince iyi olmadığımızdan korkmaksızın kendimizi güçlü bir biçimde şimdi'de gösterme bağlamında bir erişkinliktir. Güçlü bir gelecek için beklentide olmak, onun asla gerçekleşmemesini güvence altına almanın bir yoludur. Büyümekte olan, henüz erişkin olmayan bir kişi, gelecekte olacakları düşler. Erişkin bir kişi ise bugünde sevinç bulur.

Bir zamanlar bir terapistim vardı; o bana, sorunumun A noktasından dosdoğru X, Y, Z noktasına ulaşmak istemek olduğunu söylemişti. O, bir ayağımı diğerinin önüne atarak A noktasından B noktasına geçme yeteneğinde değilmişim gibi görüldüğüme işaret etmişti. Aslında, olduğunuz yerde Z noktası üzerine düş kurmak, B noktasına hareket etmekten çok daha kolaydır. Oskar ödülünü kabul konuşmanızı hazırlamak, bir oyunculuk okuluna gitmekten daha kolaydır.

Biz son derece iyi yapabileceğimizi bilmediğimiz bir şeyi yapmaktan çoğu zaman korkarız. Fakat bizim yüksek hedefimize ulaşmamız ancak uygulama yaparak mümkün olur. Birkaç yıl önce Joan Baez ile yapılan bir söyleşide, Bob Dylan'ın ilk şarkılarının o kadar harikulade olmadığını okuduğumda, bunun beni ne kadar özgürleştirici olduğunu anımsıyorum. Bizde şu, Zeus'un alınından mükemmel haliyle fırlayıp çıkan dahi imajı vardır. Bir zamanlar birinden, benim kent dışında olduğum sırada yerime Kurs üzerine ders vermesini istediğimde, o benim kadar iyi ders veremeyeceğini hissettiğini söyledi. "Elbette veremezsin," dedim, "Ben bunu yıllardan beri yapıyorum. Fakat bu işi yapmaya başlamadıkça, bu işte nasıl ustalaşabilirsin?" Bence, insanların bugün geçmişte olduğu kadar hobileri olmaması, bir konuda olağanüstü yetenek sahibi olmadıkça herhangi bir şeyi yapmaya katlanamayışlarından dolayıdır. Çocukluğumda yıllarca piyano çalıştıktan sonra, bir zaman önce yine piyano dersleri almaya başladım. Ben Chopin değilim, fakat sadece, müzik çalmanın üzerimde çok sağaltıcı bir etki yaptığını gördüm. Çok açıkça gördüm ki hayatı bir virtüöz olarak yaşamak için, yaptığınız her şeyde virtüöz olmak zorunda değilsiniz. Hayatı bir virtüöz olarak yaşamak şarkı söylemektir - ille de iyi şarkı söylemek değil.

Çoğumuz, bir düzeyde, kendimizi gemini ısırın, kapıyı zorlayan, birinin kapıyı açması ve bizi koşturmak üzere salıvermesi için dua eden yarış atları gibi hissederiz. Pek çok zaptolunmuş enerji, kilit altında tutulan pek çok yeteneğin zorlayışını hissederiz. Biz kalbimizin derinliklerinden, büyük şeyler yapmak üzere doğmuş olduğumuzu biliriz, ve hayatımızı boşa harcamaktan, ta derinlerde yerleşmiş müthiş bir korku duyarız. Fakat bizi özgürlüğe kavuşturacak tek kişi kendimiziz. Çoğumuz bunu biliriz. O kilitli kapının kendi korkumuz olduğunu fark ederiz. Fakat şimdiye dek öğrenmişizdir ki, bir düzeyde, ilerlemekten duyduğumuz dehşet o kadar büyüktür ki özgürlüğe kavuşmamız için bir mucize gerekmektedir.

Ego bizim büyük bir potansiyelle doğup, büyük bir potansiyelle ölmemizi isterdi. Bu doğum ve ölüm arasında, durmadan artan eza ve cefa vardır. Bir mucize, bizi şimdi dolu dolu yaşamamız, gücümüzü serbest hale geçirmemiz ve kendi görkemimize sahip çıkmamız için özgürleştirir. Tanrı Çocuğu geçmişi bıraktığı, geleceği bıraktığı ve böylece, bugün her kim ise o olmak üzere kendisini serbest kıldığı zaman, kendisini Cennet'e yükseltmiş olur. 'Cehennem, egonun yaşanılan an'ı dönüştürdüğü şeydir.' Cennet ise tümüyle farklı bir husustur.

3. SPİRİTÜEL UYGULAMA

"Eğitilmemiş bir zihin hiçbir şeyi başaramaz."

Sevgi kristallerden ve gökkuşaklarından daha fazla bir şey gerektirir, o disiplin ve uygulama gerektirir. O bir kalite garanti belgesinin verdiği tatlı bir duygudan ibaret değildir. O farklı bir oluş haline kendini köklü bir biçimde adamaktır; o, hayata verilen öyle bir zihinsel yanıttır ki dünyevi düşünce tarzına tamamen ters düşer. Cennet, egonun sesine meydan okumak, ona karşı koymak üzere yapılan bilinçli bir seçimdir. Kutsal Ruh ile ne kadar çok zaman geçirirsek, sevgi üzerinde odaklanma kapasitemiz o kadar artar. *Mucizeler Kursu* bize diyor ki, sabahları (Alıştırma Kitabı'ndan uygulamalar yaparak, ciddiyetle meditasyon yaparak veya dua ederek) O 'nunla beş dakika geçirildiğinde, bu O'nun gün boyunca bizim düşünce-formlarımızdan sorumlu olmasını güvence altına alır. Bu bizim O'nunla, İsimsiz Alkolikler Bildirgesi'nde "bilinçli temas" dedikleri şeyi kurma sorumluluğunu üstlendiğimiz anlamına gelir. Nasıl fiziksel kas yapımızı güçlendirmek için jimnastik yapıyorsak, öylece, zihinsel yapımızı geliştirmek için de meditasyon yapar ve dua ederiz. Kurs, çok az başarı kaydettiğimizi, çünkü zihinlerimizin disiplinsiz ol-

duğunu söylüyor: Biz içgüdüsel olarak, sevecen değil, paranoid ya da yargılayıcı, korkulu reaksiyonlara giriyoruz. Kurs bizim 'zihinsel dağınıklığa kendimizi aşırı kaptırdığımızı' söylüyor. Meditasyon zihni disipline sokar.

Meditasyon yaptığımız zaman, beynimiz gerçekten farklı beyin dalgaları yayınlar. O zaman, normal bilinç halindeyken olduğundan daha derin düzeyde bilgi/haber alırız. *Mucizeler Kursu*'na göre, "Alıştırma Kitabı" Kurs'un en hayati noktasıdır, çünkü 'o alışırmalar zihinlerimizi metnin önerdiği esaslar yönünde düşünmek üzere eğitmektedir. Bizi değiştiren, *ne* düşündüğümüz değil, *nasıl* düşündüğümüzdür.' Mucizenin prensipleri, bizim "sorun-çözme dağarcığımızda zihinsel alışkanlıklar" haline gelirler.

Spiritüel büyüme demek, metafizik konularda daha karmaşık hale gelinmesi değil, fakat bu çok temel prensiplerin bizim düşünce sistemimize daha derin bir biçimde nüfuz etmeye başlamalarıyla, daha sade hale gelinmesi demektir. Meditasyon, sessiz ve sakin bir dinleyiş hali içinde Tanrı ile birlikte geçirilen zamandır. Bu, Kutsal Ruh'un zihnimize girme ve tanrısal simyasını icra etme fırsatı bulduğu bir zamandır. Bunun sonucu olarak değişen sadece bizim yaptıklarımız değil, aynı zamanda kendi kimlik bilincimizdir.

Mucizeler Kursu'nun Alıştırma Kitabı'nda -ki bu kitap 365 günlük bir psikolojik alışırmalar dizisinden oluşmaktadır- bize, korkuya dayalı düşünce sistemini terk ederek, onun yerine sevgiye dayalı bir düşünce sistemini kabul etmemiz için özel bir öğretim programı verilmiştir. Her gün için, üzerinde gözlerimiz kapalı olarak belli bir süre odaklanacağımız belli bir düşünce verilir. Kitabın giriş bölümünde, bize bu alışırmalardan hoşlanmak zorunda olmadığımız, hatta onlara olumsuz tepki bile duyabileceğimiz, fakat onları yapmamız gerektiği söylenir. Bizim tavrımız onların istenen sonucu verme yetkinliğini herhangi bir biçimde etkilemez. Eğer jimnastik salonunda ağırlıklar kaldırırıyorsam, bu deneyimi sevebilir ya da ondan nefret edebilirim, bu gerçekten fark etmez. Bedenimi etkileyecek olan şey sadece, o ağırlık-

ları kaldırıp kaldırmadığımdır. Meditasyon için de böyledir. Fiziksel egzersizlerde olduğu gibi, meditasyonun etkileri de birikimle belli olur. Jimnastik salonuna gidip de bir saat çalıştığımızda, o saatin sonunda bedenimizde gerçekten herhangi bir değişme görmeyiz. Ama, bir ay boyunca her gün gidip çalışırsak, o zaman değişimi kesinlikle görürüz. Meditasyon için de böyledir. Ve bazen değişikliği görebilen, bizden çok başkaları olur. Enerjimizin niteliğinin, zihnimizin gözle görülmeyen yayınlarının çevremizi ve oradaki insanları ne kadar çok etkilediğinin farkında bile olmayabiliriz. Fakat başkaları olabilir. Ve onlar buna göre karşılık verirler.

Spiritüel uygulama kişisel gücün gelişimini destekler. Spiritüel bakımdan güçlü kimseler mutlaka çok şey yapan kimseler değildirler, onlar çevrelerinde çok şeyin yapıldığı kimselerdir. Gandi, İngilizler'in Hindistan'ı terk etmelerini sağladı, fakat o etrafta koşuşturup duran bir adam değildi. Kuvvetli güçler onun çevresinde dönüyorlardı. Başkan Kennedy bir başka örnektir. Yasama konusunda nispeten az şey başarmıştır fakat o, hiç olmazsa bir Amerikan kuşağının bilincinde değişim yaratan, insanların içindeki o gözle görülmeyen gücü serbest hale geçirmiştir. Varlığımızın en yüksek düzeyinde, biz bir şey *yapmayız*. Tanrı gücü bizim vasıtamızla iş görürken, biz sakın bir durumda bulunuruz. Meditasyon derin bir gevşeme, rahatlama halidir. Egonun hırçın, telaşlı sesi ve onun kurduğu boş hayaller, hepsi yanıp kül olur gider.

Her birimizin içinde Tanrı'nın sesini bize ileten bir direkt radyo hattı vardır. Sorun şu ki radyo parazitlerle dolu halde. Tanrı ile geçirdiğimiz sakın zamanlarımızda o parazitler eriyip kaybolur. Tanrı'nın o küçük, sakın sesini duyarız. Cennet'te işittiğimiz tek ses odur. Orada mutlu oluşumuzun nedeni de budur.

4. IŞIĞI GÖRMEK

"Işığın Çocuğu, ışığın senin içinde olduğunu biliyorsun."

Yalnızca içimizdeki ışık gerçektir. Biz, ışıktan korktuğumuz kadar kendi içimizdeki karanlıktan korkmayız. Karanlık aşına olduğumuz bir şeydir. Onu biliriz. "Ama, ne unutuş (nisyan), ne de cehennem sizce Cennet kadar kabul edilemez değildir." Işık, gerçekten yeterince iyi olduğumuz düşüncesi, ego için öylesine bir tehdit oluşturur ki o buna karşı savaşmak üzere en büyük silahlarını ortaya çıkartır.

Tanıdığım biri bana bir ortak dostumuzdan şöyle söz etti, "Onun bayağı bir ruhu var." Ona dedim ki, "Hayır, onun bayağı bir kişiliği var. Onun ruhu benim gördüğüm en parlak olanlardan biridir. Onun bayağı-ruhlu oluşu, sadece ışığa karşı savunmada oluşudur. Eğer o kendi ışığını engellemese ve tüm sevgisini gerçekten ifade etmeyi seçse, egosunu alt edebilir. Onun bayağılığı, onun ışığa karşı kuşandığı koruyucu bir zırhtır."

Bizim ışığa karşı savunmamız, daima kendimize ya da başkalarına yansıttığımız bir suçluluk biçimidir. Tanrı bizi sonsuzca sevebilir, evren bizi durmadan destekleyebilir, fakat biz Tanrı'nın bize karşı olan sevgisi, beğenisi ve evrenin merhametli tutumu ile hemfikir olmadıkça, hakkımız olan mucizeleri kısıtılmış halde tutmak için gücümüz dahilinde olan her şeyi yapacağız. Kendimizden nefret niçin? Görmüş olduğumuz gibi, ego, zihnimizin kendi kendine saldırmadaki bitip tükenmez gereksinimidir. Peki, biz bundan nasıl kurtulabiliriz? Tanrı'nın iradesini bizim irademiz, bizim isteğimiz olarak kabul etmekle. Tanrı'nın iradesi bizim mutlu olmamızdır. Tanrı'nın iradesi bizim kendimizi bağışlamamızdır. Tanrı'nın iradesi, Cennet'teki yerimizi şimdiden bulmamızdır.

Aslında yeterince iyi olduğumuzu ve söyleyeceğimiz şeyin doğru ve geçerli olduğunu öğreten, bizim kendini beğen-

mişliğimiz değil, bizim alçak gönüllülüğümüzdür. Diğer insanları tutarlı bir biçimde desteklemeyi, ruhen beslemeyi bizim için zorlaştıran şey kendimize karşı duyduğumuz nefretir, çünkü başkalarını desteklemek kendimizi desteklemek olur. Ben halka hitap ederken, dinleyiciler arasında benim kazanmamı isteyenlerle, arkalarına yaslanıp da, "Oh, öyle mi? Göster bakalım," sinyali verenler arasında çok belirgin bir duygu farklılığı vardır. Birinci grup beni parlamaya davet etmekte, ikinci grup ise parlamama meydan okumaktadır. Peki, hayat yeterince meydan okumuyor mu? İnsanın iyiliği o kadar hafif mi çekiyor?

Sevginin sonsuz bir kaynak olduğunu -yani herkes için her türlü sevginin bol bol bulunduğunu ve yalnızca başkalarına verdiğimiz ölçüde ona sahip olabileceğimizi- bildiğimiz zaman, diğer insanları karalamaktan vazgeçer, onun yerine onları kutsamaya başlarız. Yıllar önce çok genç bir kızla bir evde birlikte yaşıyordum. Bir gün eve geldiğimde, onun ve beş-altı kız arkadaşının, ünlü model Christie Brinkley'in bir posterinin etrafında oturduklarını gördüm. Buna inanmak her ne kadar zor ise de, kızlar, Christie Brinkley'in o kadar da güzel olmadığı, veya olsa bile belki de o kadar zeki olmadığı kararına varmak için uğraşıp duruyorlardı. Onlara, aslında onların ona benzemeyi fazlasıyla istediklerinden, ama bunun mümkün olmadığını düşündüklerinden ona karşı savunmaya geçtiklerini nezaketle ifade ettim. "Sizin de güzel olmak istemeniz pekâlâdır," dedim, "Aslında bu iyidir ve siz kendi tarzınızda güzel olabilirsiniz. Bunu yapmanın yolu onun güzelliğini kutsamak, övmek ve buna izin vermektir ki kendinize de bu yolda izin vermiş olarsınız. Christie Brinkley'in güzel olması, sizin olmadığınız ya da olamayacağınız anlamına gelmez. Herkes için yeterince güzellik vardır. O sadece bir fikirdir. Her kim olsa ona sahip olabilir. Christie Brinkley'in sahip olduğu şeyi kutsadıkça, sizin de o şeye sahip olma şansınızı kat kat artırmış olursunuz."

Herhangi bir alanda başarıya ulaşan bir kişi, ancak başkalarının da aynı şeye sahip olması için daha büyük olasılık-

lar yaratmaktadır. Sınırlı kaynaklar düşüncesine sınırsız tutunmak, cehenneme tutunmanın bir yoludur.

Biz sadece tanrısal düşünceler düşünmeyi öğrenmeliyiz. Melekler, Tanrı'nın düşünceleridir ve Cennet'te insanlar da melekler gibi düşünürler. Melekler yolu aydınlatırlar. Melekler hiç kimseden hiçbir şeyi kıskanıp esirgemezler; melekler tahrip etmez, melekler yarışmaz, melekler yüreklerini kısıtlamaz, melekler korkmazlar. Ve işte onlar bu yüzden şarkı söyler ve onlar bu sayede uçarlar. Bizler, kuşkusuz, kılık değiştirmiş melekleriz.

5. DÜNYANIN SONU

"Dünyanın sonu onun helâk olması değildir, fakat onun Cennet'e dönüşmesidir."

Bizim bildiğimiz dünyanın ne denli türlü acılar ve ıstıraplar içinde olduğunu düşünürseniz, onun son bulması öyle dehşet verici bir şey olmayacaktır. O "son günler"de biz dünyadaki dehşetten, dış uzaya doğru süzülerek yol alan taşıtlarla değil fakat iç uzaya doğru süzülen taşıtlarla kurtulacağız. O taşıtlar, Kutsal Ruh'un rehberlik ettiği, şifa bulmuş zihinlerimizdir.

Cennet neye benzer? Çoğumuzun yalnızca bir anlık, gelip geçici izlenimlerimiz vardır, fakat o izlenimler bizim tekrar oraya geri dönmeyi sürekli umut etmemiz için yeterli olmuştur. Kurs diyor ki, hepimizin hatırladığı, daima bize işaret veren, dönmemiz için bize çağrıda bulunan "kadim bir melodi" vardır. Cennet bizim yuvamızdır. Geldiğimiz yer orasıdır. O bizim doğal halimizdir.

Hepimizin yeryüzündeysen -özellikle annemizin ya da bir başkasının göğsündeysen- Cennet'te olduğumuzu hissettiğimiz anlar olmuştur. Yargılamaktan tümüyle vazgeçmenin getirdiği bir iç huzuru duygusu vardır. Başkalarını de-

giştirme ihtiyacı hissetmeyiz ve olduğumuzdan farklı olma ihtiyacı da duymayız. Her ne sebeple olursa olsun, bir kişideki bütünsel güzelliği görebiliriz ve onların da bizdeki güzelliği görebildiklerini hissederiz.

Dünya, böyle bir deneyim için tek geçerli çerçeve olarak özel ilişkileri görür, ister romantik, ister başka türlü olsun. Bu bizim başta gelen nevrozumuzdur, bizim en acı verici kurntumuzdur. Biz sevgi için bedene bakıp dururuz fakat sevgi orada değildir. Biz 'bulamayacağımız bir şeyi -Cennet'in anahtarını elinde tutan o bir kişiyi, o bir durumu- bulmak üzere sonu gelmez bir arayışa koyuluruz.' Fakat Cennet bizim içimizdedir. Onun, sonuç olarak, bir başkasının düşünceleriyle hiçbir ilgisi yoktur; onun bizim düşünmeyi seçtiğimiz düşüncelerimizle ise her türlü ilgisi vardır, sadece bir tek kişi hakkında değil, fakat bütün insanlar hakkında. Böylece, insanları, herkesi her koşulda bağışlamak bizim Cennet'e gitmek için biletimizdir, yuvaya tek dönüş yolumuzdur.

Hedefimiz Tanrı'dır. Ondan geri hiçbir hedef bize mutluluk ve sevinç getirmeyecektir. Sevinç ve mutluluk bizim hakkımızdır. Biz acının dönüşüme uğraticı gücünün nispeten farkındayız; ama sevincin dönüştürücü, yüceltici gücü hakkında pek az şey biliyoruz, çünkü sevinç hakkında çok az şey biliyoruz.

Sevinçten söz etmek basitlik ve safdillik değildir. Kimse bunun kolay olduğunu söylemiyor; biz yalnızca onun hedefimiz olduğunu onaylıyoruz. Görmüş olduğumuz gibi, cehennem tanıyıp tasdik etmedikçe, Cennet'e ulaşmanın yolu yoktur -cehennemin nihai gerçekliğini değil, biz bu illüzyon içinde kaldığımız sürece onun bizim için bir realite olduğunu görüp kabul etmedikçe. Bu illüzyon hakikaten çok güçlüdür. *Mucizeler Kursu*, ışığa ulaşmak için karanlığın duygusalca inkârını ya da bastırılmasını önermiyor. Karanlığın ışığa kavuşturulması psikoterapatik bir süreçle gerçekleşir -aksi yoldan değil. Aydınlanmış dünyada, Kutsal Ruh'un rehberliğinde psikoterapinin elbet ki bir yeri olacaktır. Kurs'a göre, "İllüzyonları görmek üzere bakmadıkça, hiç kimse illüzyonlardan

kurtulamaz, çünkü onlara bakmamak onları korumanın yoludur." Cennete giden yolun iki yanı şeytanlarla doludur, tıpkı peri masallarındaki şatonun ejderhalarla kuşatılmış olması gibi.

Mucizeler Kursu diyor ki, "Şifa, bilginin yolu üzerinde duran her şeyin kaldırılmasından başka nedir ki? İnsan illüzyonları, onları korumaksızın, onlara dosdoğru bakmadıkça nasıl dağıtıp yok edebilir?" Aydınlanma yolundaki çalışma, bizim kişisel karanlığımızı bilinçle terk etmeyi seçmemiz için, çoğu zaman acı verici ve pek de hoş olmayan işi yapmayı ve bunu hem kendimize hem başkalarına açıkça göstermeyi gerektirir. Fakat kendimizi ışığa adanmadıkça, Cennet'e gitmek için bilinçli bir niyet olmadıkça, biz karanlığa tutkun, onun karmaşıklığı ile aşırı ayartılmış halde kalırız.

'Karanlığı, ışığa ulaşmak üzere analiz etme' dürtüsü (sapması) bazı geleneksel psikoterapi modellerinde tanımlanmıştır. Ego tarafından kullanıldığında, psikoterapi, sonu gelmeyen bir ego araştırması için bir alettir: ona suçlama ve geçmişe odaklanma işi verilir. Kutsal Ruh tarafından kullanıldığında ise o bir ışığı arayıştır. O, iki insanın, Kutsal Ruh'un onların ilişkilerine girmesini ve acı verici algıları sevgi dolu bilgiye dönüştürmesini, bilinçli ya da bilinçsiz olarak birlikte istedikleri bir kutsal etkileşimdir. Hepimizin terapiye öylesine muhtaç olmamızın tek nedeni, dostluğun anlamı ile asli bağlantımızı yitirmiş olmamızdır. Herhangi bir türde gerçek bir ilişki bir psikoterapi şeklidir, tıpkı gerçek din gibi. Kutsal Ruh'un psikoterapistleri, profesyonel olsun ya da olmasınlar, kendileri için sadece Kefaret dilerler, böylece kendi şifa bulmuş idrakleriyle başkalarının aydınlanmalarına yardımcı olabilirler.

Geleceğin dünyasında, çiftler psikoterapiyi gitgide daha sık kullanacaklar, kriz anlarında değil fakat sağlıklı durumu sürdürme yöntemi olarak. Bir zamanlar, insanların çoğu terapiyi yalnızca "deli" olduğumuz zaman yaptığımız bir şey olarak görürdü. Şimdi ise biz onu ruh sağlığımızı korumak

için değerli bir araç olarak görüyoruz. Böylece çiftler, ikişer ikişer Tanrı'nın kollarına doğru ilerlerken, düşüncelerini ve duygularını sürekli, tutarlı ve usule uygun biçimde değerlendirmenin değerini sonunda görecekler.

Cennetin kapısının hemen dışında pek çok eylem vardır -hepsi bir illüzyonun içinde elbette, fakat bu illüzyonun içsel olarak dönüşüme uğratılması gerekmektedir. Şekil (form) dünyasındaki herhangi bir olayın tek anlamı, onun, Cennet'in kapısına ulaşmak için içimizde bir itilim yaratması ya da Cennet'e sırtımızı döndürmesidir. Biz Cennet'in kapısı önünde, sevme itilimi duyduğumuz ama korkmaya öylesine alışmış halimizle, hangi yola gideceğimiz konusunda kararsızca dururken, ellerimize bırakılmış kutsal sorumluluğun farkına varmaya ihtiyacımız vardır. "Ve böylece siz Cennet'e ya da cehenneme doğru yürürsünüz, ama yalnız değil." Biz herkes için, gelecek yıllar için seçim yapmış oluruz.

Bugün bireysel ya da ortaklaşa olarak verdiğimiz kararlar, gezegenin cehenneme mi. Cennet'e mi gideceğini tayin edecektir. Bununla birlikte, bir tek şey kesindir: biz geçiş dönemi kuşağıyız. Kritik seçimler bizlerin ellerinde bulunuyor. Gelecek kuşak bizim kim olduğumuzu bilecek. Onlar bizi sık sık düşünecekler. Onlar bizi ya lanetleyecek ya da kutsayacaklar.

6. CENNETİN KAPISI

"Sizi Cennet'in kapısına ulaştıran yolun zor olduğunu kesinlikle düşünmeyin."

Biz Cennet'in giriş kapısı önünde duruyoruz. Zihnen orayı milyonlarca yıl önce terk ettik. Bugün yuvaya geri dönüyoruz. Bizler bir "Haylaz Oğul"* kuşağıyız. Yuvamızı terk etmiştik, ve şimdi havada bir heyecan var, çünkü geri döndük. Sevgiyi -kendimizin ve başkalarının sevgisini- hırpalamak

için her şeyi yaptık, ta ki bir sağlık ve bütünlük hayatı bizleri cezbetmeye başlayınca'ya dek. Bu bizim utancımız değil, bizim kuvvetimizdir. Belli bazı kapılar vardır ki, onlardan geçilmemesini söyleyen sahte ahlak kurallarına uymak için değil, fakat o kapıları açmış ve onların bir yere götürmediklerini görmüş olduğumuz için onlardan geçme gereksinimi duymayız. Gariptir ki bu bize bir tür ahlaki otorite, bir tür bilirkişilik kazandırır. Deneyim konuşmaktadır. Karanlık tarafı deneyimlemiştir. Artık ilerlemeye hazır durumdayızdır. Biz ışığa doğru çekiliyoruz. Öğrencileri Bhagwan Shree Rajneesh'e, "Kutsal Kitap'ta neden 'Tanrı bir günahkârı sever,' diye yazıyor?" diye sorduklarında, o büyük bir ciddiyetle, "Çünkü onlar daha ilginç insanlar olurlar," diye yanıt vermişti.

Bizler ilginç bir kuşağız; ne var ki kendimizi böyle görmüyoruz. Bu çağın ne denli kritik bir zaman olduğunu, bu gezegen üzerinde insanlığın daha uzun süre kalıp kalmayacağını gelecek yirmi yıl içinde verilecek kararların belirleyeceğini ilk kez fark ettiğimde, dünya adına korkuya kapılmıştım. Dünyanın kaderi bizlere mi bırakılmıştı? Bize olamaz, diye düşündüm. Bizden gayri kime olsa olabilir. Biz şımartılmış veletleriz, ahlaken iflas etmiş haldeyiz. Fakat daha yakından baktığımda, gördüğüm şey beni hayrete düşürdü. Bizler kötü değiliz. Bizler yaralıyız. Ve bizim yaralarımız, şifa bulma fırsatımızdan başka bir şey değildir.

Cennetin kapısı dışında, şifa, yayılan bir söylentidir ve o bizim arzularımızı şekillendirmektedir. Acılara, çatışmalara rağmen bugün havada hayırlı, kutsal bir geri-dönüş işareti var. Yeterince insan, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, şimdiden bir temkinli heyecan duygusu veren, bir Cennet umudu taşıyan o emri kabul edip üstlenmiş durumda. Her alanda, daha büyük sorumluluklar -henüz belli belirsiz de olsa- ima edilmekte.

*Hayatı ciddiye almayan mirasyedi oğul. Ancak bu, Tarot'ta önemli bir arşetipikal figürdür. Birlikten ayrılıp yoldan çıkmış ve Tanrı'ya dönüş yolunu imanla arayan bütün varlıkları temsil eder. (Ç.N.)

Biz uyanmadan önce, 'Kutsal Ruh bizim acı rüyalarımızı mutlu rüyalara dönüştürür.' İşte, belki de tüm dünyayı Cennet'e biraz daha yakınlaştıracak mutlu rüya hakkında bazı düşünceler.

Kültürümüzün kendi kendini şifalandırma ve yeniden başlama şansına sahip olması için, daha önce olup bitmiş şeyleri kitlesel, kolektif bir biçimde bağışlamak gerekir. Amerika'nın sunabileceği en iyi ve en parlak değerlerden bazıları çatlaklar arasından düşerek yitip gidiyor, çünkü onlar geçmişlerini silkeleyemiyorlar. Amerika için ne kadar hazindir ki, örneğin, geçmişlerinde onca seks ve uyuşturucu bulunan birçok kimse, kişisel geçmişi yüzünden mahkûm edilmekten, horlanmaktan korktuğu için siyasete girmekten çok korkuyor. Geçmişimize ilişkin önemli husus, geçmişte nele rin olduğu değil, olmuş olanlarla bizim ne yaptığımızdır. Eğer istersek, eğer bunu seçersek, herhangi bir şey şimdi bizim daha şefkatli bir kişi olmamıza katkıda bulunabilir.

Anlamlı soru, bizim dün ne yapmış olduğumuz değil fakat ondan ne öğrenmiş ve bugün ne yapmakta olduğumuzdur. Hiç kimse, iyileşmekte olan bir alkoliğe, iyileşmekte olan ve bu yolda daha uzun mesafe katetmiş bir başka alkolik kadar iyi danışmanlık edemez. Hiç kimse, acılı bir insana, acı çekmiş bir insan kadar iyi danışmanlık edemez.

Richard Nixon'a hiçbir zaman fazla bir ilgi duymamışım, ta ki Beyaz Saray'ı terk ettikten birkaç yıl sonra onu televizyonda görünceye kadar. Bu adam, diye düşündüm, kendinden gayrı hiç kimseyi suçlayamayacağı bir utanç yaşadı. Herhangi bir kişinin böylesine ezici bir deneyimden sağ çıkabilmesi için tek yol, onun dizleri üstüne çöküp, kendisini Tanrı'nın kollarına atması olabilirdi. Onu ekranda seyrederken hissettim ki o da tam bunu yapmıştı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık gördüm. Bu adam *şimdi* ilginç dedim kendi kendime. Evet, o, arındırıcı ateşin tadını tatmış görünüyordu. Şimdi onun bize sunacağı her zamankinden daha çok şey vardı. Şimdi onun bana daha halis, daha samimi bir yerden konuşacağına güvenebilirdim.

Cennetin kapısının hemen dışında, özür dilemekten asla korkmayız. Eğer Vietnam gibi uluslarla olan ilişkilerimizde en kutsal ilkelerimizi çiğnediğimiz için kendi kalplerimizde ve dünyaya karşı özür dileseydik ve yanlışımızı düzeltmeye çalışsaydık, Amerika için ne kadar harikulade bir şey olurdu. Biz büyük bir ülkeyiz, ve bütün uluslar gibi biz de hatalar işledik. Bizim büyüklüğümüz askeri kudretimizde değil fakat kutsal, içsel gerçeklere tutunmamızdadır. Bir büyük ulus da, bir büyük birey gibi, hatalar işlediği zaman onları itiraf eder, hatalarını telafi eder ve Tanrı'dan ve insanlardan, yeniden başlamak için bir şans ister. Bu bizi dünyanın önünde zayıf düşürmez. Bu bizim alçak gönüllü ve dürüst olduğumuzu gösterir ki bu iki nitelik olmadan büyüklük olmaz.

Ve -Abraham Lincoln'ün hazırlık yaptığı gibi- tüm siyah Amerikalılar'dan kocaman, basit bir özür dileseydik, bu harikulade bir şey olmaz mıydı? "Sizi anayurdunuzdan buraya tutsaklar olarak getiren atalarımız adına sizlerden özür diliyoruz. Bu müthiş tecavüzün iyi insanlar için kuşaklar boyunca sebep olduğu acıyı görüyor ve anlıyoruz. Lütfen bizi bağışlayın. Yeniden başlayalım." Ve sonra, en azından, Amerikalı esirler için kalıcı bir anıt yapabiliriz. Bunu yapmaya beyaz Amerikalılar'ın içsel gereksinimleri siyahlarınkinden daha fazladır. Biz özür dilediğimizde, Afro-Amerikalılar'a bizi bağışlamak çok daha kolay gelecektir. Bütün bu şeyler, kuşkusuz, Amerikan Kızılderilileri için de geçerlidir. Bu Ke-faret ödenmedikçe, ırksal gerilimlerimizin mucizevi şekilde şifa bulma olasılığı pek azdır.

İran Körfezi çatışmasından dönen askerlerimiz için yapılan resmigeçitler bana göre, kısmen, bizim Vietnam gazilerimize gösterdiğimiz haşın muameleyi düzeltme çabasını temsil ediyordu. Dilerim, öğretmenlerimiz, bilim adamlarımız ve diğer ulusal hazinelerimiz için de geçit törenleri yapılır.

Ulusal hazinelerden söz ederken, çocuklar bizim en önemli kaynaklarımızdır. Bir suçluyu hapisanede bir yıl

tutmak için harcanan paranın çok ufak bir bölümüyle, bir çocuk yoksulluk ve yoksunluk ortamından; bu ortamın yarattığı umutsuzluk ve çaresizlik duygusundan kurtarılıp, kişisel ve eğitimsel fırsatları bol bol bulabileceği bir o.tama sokulabilir. Böylece, uyuşturucu kullanmaya, çocuk yaşta suç işlemeye ve diğer suça yönelik davranışlara olan eğilim büyük ölçüde azalmış olur. Çocuklarımız için harcadığımız para, zaman ya da enerji miktarı hiçbir vakit yeterinden fazla olamaz. Onlar bizim meleklerimiz, bizim geleceğimizdir. Onları yüzüstü bırakmakla kendimizi yüzüstü bırakmış oluruz.

Cennetin kapısının hemen dışında, yapılacak çok iş var; biz dünyayı değiştirme güdüsünün ruhumuzu ateşlemesine ve kanılarımızı tezahür ettirmesine izin verdikçe, yapılacak çok iş var. Tanrı'ya ve kendimize inanmalı, iman etmeliyiz. O her neyi diliyorsa bize bildirebilir ve O her neyin yapılmasını istiyorsa, onun nasıl yapılacağını bize gösterebilir. Her toplumda yapılacak bir iş vardır. Her ulusta şifalandırılması gereken yaralar vardır. Her gönülde bunu yapacak güç vardır.

7. NOEL

"Noel'in işareti bir yıldızdır, karanlığın içinde bir ışık."

Noel değişimin simgesidir. Noel'in anlamı, Tanrı'nın babalık, ve insanca niteliğin analık ettiği yeni bir benliğin doğuşudur. Meryem, bizim içimizdeki, o tanrısal öz tarafından döllenmiş dişi prensibi simgeler. Onun işlevi, "Evet, alıyorum, bu işlemi (döllenmeyi) yarıda bırakmayacağım (boşa çıkarmayacağım), kutsal işlevimi alçak gönüllülükle kabul ediyorum," demektir. Bu mistik gebelikten doğan çocuk, hepimizin içindeki Mesih'tir.

Melekler gecenin ortasında Meryem'i uyandırdılar, ona kendileri ile damda (çatıda) buluşmasını söylediler. "Gecenin

ortası" bizim karanlığımızı, bizim karmaşamızı, bizim çaresizliğimizi simgeliyor. "Çatıya çık" demek, televizyonu kapat, uyan, daha ciddi kitaplar oku, meditasyon yap ve dua et demektir. "Melekler" Tanrı'nın düşünceleridir. Biz onları ancak saf bir zihinsel atmosferde işitebiliriz.

Çoğumuz, bizi çatıya çağıran melekleri çoktan işitmişizdir. Aksi halde, bunun gibi kitaplar okuyor olmazdık. Bu noktada olan şey şudur: Bizim mistik bedenimiz içine Tanrı'nın tohumunu bırakmasına izin vermek, tanrısal ruhu kabul etmek için bize bir fırsat verilmiş, bize meydan okunmuş olur. Biz O'nun emanetçisi ve emanetin koruyucusu olacağız. Eğer kabul edersek, biz gönüllerimizin Mesih çocuk için bir ana-rahmi olmasına, tamamen büyüüp dünyevi doğumuna hazırlanacağı bir sığınak olmasına izin veririz. Tanrı, Çocuğu'nun her birimizin içinden doğmasını dilemiştir.

Hancı, Yusuf'a "Burada hiç boş yer yok," dedi. "Han" bizim aklımızdır (entellektimiz). Orada ruha, öze ait şeyler için pek az yer vardır, belki de hiç yoktur. Fakat bu önemli değildir, çünkü Tanrı'nın buna ihtiyacı yoktur. O'nun tek ihtiyacı, ahırdaki küçük bir yer, O'nun yeryüzüne doğması için bizim azıcık bir isteklilik göstermemizdir. Orada, "hayvanlarla kuşatılmış," doğal insan benliğimizle bir olmuş halde, biz evrene hükmeden Varlığı doğururuz.

Kırsal alanda, çobanlar "Noel yıldızını" başkalarından önce gördüler. Çobanlar sürülere bakan, onları gözeten, koruyan ve dünya çocuklarını şifalandıran kimselerdir. Elbette onlar umut işaretini ilk önce görürler, çünkü onlar onu sağlayanlardır. Onlar kendi hayatlarını mucizeler için verimli toprak haline getirmişlerdir. Onlar yıldızı görürler ve onu takip ederler. Onlar, İsa'nın insanın kollarında bulunduğu o sahneye ulaştırılırlar.

Ve dünyevi krallar O'na sadakat yemini edip saygılarını sunmak için toplanırlar; çünkü dünyevi güç masumiyetin gücü yanında bir hiçtir. Aslan kuzu ile birlikte yatar; bizim kuvvetimiz bizim masumiyetimizle uyum içindedir. Yumuşaklığımız ve gücümüz birbirine ters düşmez.

"Dünya, hataları ve günahları içinde sararıp solup sızlanarak uzun süre kaldı, ta ki O gelinceye ve ruh kendi değerini hissedinceye kadar," der Noel ilahisi. Mesih'in doğuşu ile, biz kendimize yalnızca yılda bir kez değil fakat her an, tanrısal Evlat'lık pelerinine bir an öncekinden daha sıkı sarınma izni veririz. Biz kendi hakkımızdaki farkındalığımızı ve kendi kimlik bilincimizi genişletiriz. 'İnsanoğlu kendini tanır ve böylece Tanrı Çocuğu haline gelir.'

Ve dünya böylece kurtulur; şifa bulmuş, bütünlüğe kavuşmuş olarak geri döner. Gerçek yaşamın vizyonunu aldığımızda, ölüm rüyası biter. Kalbimizdeki İsa, üzerine, başlamış olduğumuz ve geri döneceğimiz yeri gösteren "alfa ve omega" işaretleri kazınmış olan gerçek'ten başkası değildir. O bir başka isim alsa da, o bir başka yüz alsa da, o özde aslımız olan gerçektir. Bizim birleşik hayatlarımız Mesih'in mistik bedenini oluşturur. O beden içindeki gerçek yerimizi yeniden talep etmek, yuvaya dönmek demektir. Böylece, biz bir kez daha Tanrı ile, birbirimiz ile ve kendimiz ile doğru ilişkiyi bulabiliriz.

8. PASKALYA

"Yeniden-dirilişin tüm zorlayıcı gücü, onun sizin olmak istediğiniz şeyi temsil etmesinde yatar."

Noel ve Paskalya, aydınlanmış bir dünya görüşünün oluşturduğu tutumun destekleyicileridir. Noel hakkındaki aydınlanmış bir görüşle biz, Tanrı'nın yardımı ile tanrısal bir Benliği doğurmanın gücümüz dahilinde olduğunu anlarız. Paskalya hakkındaki aydınlanmış bir görüşle biz, bu Benliğin -önünde ölümün bile hiçbir gerçek güce sahip olmadığı- evrenin gücü olduğunu anlarız.

"Yeniden-diriliş, sevincin simgesidir." O, kendimizdeki ve başkalarındaki sevgisizliğin etkisi altında olmadığımız

hakkında tam bir anlayışın işareti olan koskocaman bir "aha!"dır. Yeniden-dirilişin kabulü, kendimizi şifaya kavuşmuş ve bütünlenmiş olarak görmek için artık daha fazla beklememiz gerekmediği gerçeğinin idrak edilmesidir.

Arkadaşım Barbara ile oturmuş sohbet ediyorduk. O yakın bir geçmişte yoğun bir duygusal düşüş yaşamıştı: babası ölüm döşeginde yatıyordu, yedi yıllık erkek arkadaşı ile ayrılmışlardı, ve klasik bir "Peter Pan" ile hayli ihtirash bir ilişkiye girmişti. Yeniden-diriliş prensipleri ve Cennet'e duyduğumuz arzu üzerinde konuşurken, bana dedi ki, "Sanırım Tanrı'nın bir plânı olduğuna ve o gerçekleştiğinde, daha sonra her şeyin daha iyi olacağına güvenmek zorundayım."

Mucizeler Kursu'ndaki prensipleri olabildiğince derinlemesine anlama arzusu ile ona, kuramsal olarak zaman mevcut olmadığına göre, bununla Tanrı'nın bizi "daha sonra" kurtarması arasında hiçbir ilişki olmadığını işaret ettim. Yeniden-dirilişin verdiği mesaj, çarmıha-gerilişin asla vaki olmadığıdır -zihinlerimiz hariç. Babasının ölümünün oluşturduğu yaranın zamanla iyileşeceği ya da erkek arkadaşından ayrılışının zamanla onu artık huzursuz etmeyeceği veya mevcut aşk ilişkisinin bir gün huzurlu bir ilişkiye dönüşeceği beklentisinin Mesih-bilinci ile bir ilişkisi yoktur. Mesih-bilinci, Cennet'in şimdi, burada olduğunun anlaşılmasıdır: Babasının aslında ölmüş olmadığını, uzun-vadeli bir ilişkide ilişki şeklinin değişmesinin hiçbir anlam taşımadığını, çünkü sevginin değişmez olduğunu ve Peter Pan'ın ondan ayrılmasının hiçbir şey ifade etmeyeceğini, çünkü onları bağlayan bağın ebedi olduğunu anlamaktır. Onun kederi bir gerçeğe değil fakat bir kurguya dayanmaktadır. Bu onun olayları yorumlayış biçimidir ve bu olaylar onun kalbini zincire vurulmuş halde tutmaktadır. Cennet, bu olayların onun zihninde geçirdiği değişim ve dönüşümdür. Fiziksel dünya ise o değişimi izler. 'Yeniden-diriliş bizim rüyadan uyanışımızdır, aklımızın başımıza gelmesidir ve böylece Cehennem'den kurtuluşumuzdur.'

Arkadaşım sevinmişti. Barbara ile küçük çocuklar gibi

Sevgiye Dönüş

gölerek hayatımızı, ilişkilerimizi, koşulları, bizi haçlarımızı taşımak zorunda bırakan olayları inceledik. Ve gördük ki olayların dünyevi yorumlarına sarılarak kendi kendimizi ellerimiz ve ayaklarımızdan nasıl hırsla çarmıha çivilemişiz; halbuki başka türlü davranmayı seçmek bizi özgürleştirecek ve mutlu edeceken. Yalnızca sevginin gerçek olduğunu sürekli ve tutarlı biçimde zihninizde tutabilmek için dua ettik. Umarsızlığımızın gereksizliğini, kısa bir süre için olsa bile, gördük. O sırada bir an için Cennet'i gördük, ve onu daha çok deneyimleyebilme yeteneğini kazanmak için dua ettik.

Mucizeler Kursu'ndan bir alıntı:

"Çarmıha yolculuk, son 'beyhude yolculuk' olmalıdır. Onun üzerinde durmayın, onu tamamlanmış bir konu olarak gündemden çıkartın. Eğer onu son yararsız yolculuğunuz olarak kabul edebilirsiniz, siz de benim dirilişime katılmak için özgür olursunuz. Siz bunu yapıncaya kadar, hayatınız gerçekten boşa harcanmış olur. O ayrılığı, güç kaybını, egonun beyhude kendini onarma çabalarını ve nihayet bedenın çarmıha gerilişini ya da ölümü tekrar tekrar sahneler, o kadar. Böylesi tekrarların sonu gelmez, ta ki onlardan gönüllü olarak vazgeçilene kadar. 'Eski, pürüzlü çarmıha tutunmak' gibi acıklı bir hataya düşmeyin. Çarmıha gerilişin tek mesajı sizin çarmıhın üstesinden gelebilecek oluşunuzdur. O zamana dek kendinizi istediğiniz kadar sık sık çarmıha germekte serbestsiniz. Bu benim size sunmaya niyet ettiğim gerçek müjde (İncil) değildir. Üstleneceğimiz başka bir yolculuk var, ve eğer bu dersleri dikkatle okursanız, onlar sizin bu yolculuğa çıkmak üzere hazırlanmanıza yardımcı olacaktır."

Alıştırma Kitabı'nın sonunda bize denilir ki, "Bu Kurs bir başlangıçtır, bir son değil." Bir spiritüel yol yuva değildir, yuvaya götüren bir yoldur o. Yuva bizim kendi içimizdedir, ve her an biz orada dinlenmeyi ya da deneyimle savaşmayı seçiyoruz. Gerçekten dehşet duyduğumuz şey, diyor Kurs,

kurtarılmaktır.

Fakat içimizde gerçeği bilen Biri vardır ki O'na Tanrı tarafından, bizim egomuzun kurnazlığını, kendimize karşı duyduğumuz nefreti ustaca yenme işi verilmiştir. Mesih bizim egomuza saldırmaz; O, egoyu aşar ve 'O her an, her durumda bizim içimizdedir. O bizim sağımızda ve solumuzda, önümüzde ve arkamızda, yukarımızda ve aşağıımızdadır. O bizim en belirsiz davetimize bile tam bir karşılık verir.'

O'nu, zaten burada olan O'nu dualarımızla davet ederiz. Dua yoluyla Tanrı ile konuşuruz. O, mucizelerle yanıt verir. Seven ile sevilen, Tanrı ile insan arasındaki sonu gelmeyen iletişim zinciri en güzel şarkı, en tatlı şiirdir. O en yüce sanat, en tutkulu aşktır.

Sevgili Tanrım,

Bu günü sana veriyorum, çalışmamın meyvesini, gönlümün dileklerini sana veriyorum. Tüm soruları Senin ellerine, tüm yükü Senin omuzlarına bırakıyorum. Kardeşlerim için ve kendim için dua ediyorum. Sevgiye dönelim. Zihinlerimiz şifa bulsun. Hepimiz kutsanalım. Yuvaya giden yolumuzu bulalım, acıdan huzura, korkudan sevgiye, cehennemden Cennet'e giden yolu bulalım.

Cennet'te olduğu gibi yeryüzünde de Senin Hükümranlığın gelsin, senin iraden olsun.

Çünkü Hükümranlık ve Kudret Senindir.

Daima ve ebediyen.

Amin.

YAZAR HAKKINDA

Marianne Williamson, spiritüalite ve yeni düşünce alanlarında uluslararası çapta dersler ve konferanslar vermektedir. Onun öğretileri *Mucizeler Kursu*'ndaki düşüncelere dayanmaktadır, ki bu bireysel olarak uygulanabilecek bir spiri-tüel psikoterapi sistemidir. Williamson, Kurs'un temel prensiplerini öğretmekte ve onların günlük yaşama uygulanmaları konusunda rehberlik yapmaktadır. Halen ayda bir kez New York'da, Town Hall'de ve haftada iki kez Güney California'da dersler vermektedir. Ayrıca, Birleşik Amerika'nın birçok kentinde ve Avrupa'da konferanslar vermekte ve kablolu televizyonda düzenli olarak program yapmaktadır.

Marianne Williamson, kâr amacı gütmeyen ve ölümcül hastalıklarla ve ıstırapla yaşayan insanlara ücretsiz ve tıbbi olmayan destek hizmetleri veren bir organizasyonun, Los Angeles ve Manhattan Yaşam Merkezleri'nin kurucusu ve Yönetim Kurulu Başkanı'dır.

Marianne Williamson, halen kızı ile birlikte Los Angeles'de yaşamaktadır.

SEVGİYE DÖNÜŞ

Marianne Williamson, birçoğumuz gibi, kendi acıları, korkuları ve yılgınlıklarıyla dolu kişisel cehenneminde yaşıyordu -ta ki bir gün Mucizeler Kursu ile karşılaşana dek. Mesih Bilinci'nden gelen ve kendi-kendine-uygulanan muhteşem bir ruhsal terapi programı olan Mucizeler Kursu, birçok insan gibi, genç kadının hayatında da gerçek bir mucize yarattı.

O, Mucizeler Kursu'nun temel prensiplerini uygulamaya başladıktan sonra gerçekten yüksek bir anlayışa, içsel huzur ve mutluluğa ulaştı. Williamson, daha sonra yazdığı bu kitapla tüm deneyimini, yeni anlayışını ve Kurs'un temel prensiplerini bizlerle paylaşıyor. Sevgiye Dönüş, yıllardır bestseller listelerinde yer alan, satış rekorları kırmış ve binlerce insanın hayatında olağanüstü bir değişim-dönüşüm yaratmış bir eser. Marianne Williamson ise bugün dünyanın her yanında dersler veren ve televizyon programları büyük bir ilgiyle izlenen bir Mucizeler Kursu öğretmeni.

Sevgiye Dönüş bizi korkuya dayalı, egonun esareti içinde yaşadığımız bir dünyadan çıkarıp, Tanrı'ya teslim olduğumuz, tüm gücü ve mutluluğu artık dışımızda değil içimizde bulduğumuz bir sevgi ve birlik âlemine götürüyor. Bizim idrakimizdeki bu değişim, yani artık kendimize sorunlar yaratmayacağımız bir bilinç düzeyine ulaşmak bir mucizedir. Sevgiye Dönüş bu mucizeyi gerçekleştiriyor.

AKAŞA®
BESTSELLER